SHURUH

Kommentarer och förklaringar till Sayyid Qutbs,

Milestones

(Milstolpar eller Vägmärken)

Det Islamiska samhällets kännetecken och korrekt metod för dess upprättande

Kapitel 3

SH. MUSTAFA KAMEL MUHAMMAD

Denna bok ingår i litteraturen från “Sanningens förkunnare”

https://www.facebook.com/sdaahaqqen

Alla rättigheter är reserverade för Sanningens förkunnare.

Översättningen av denna har gjorts avAbu Omar Olof Janson

Tillstånd ges att dela innehållet i denna bok, med korrekt källtillskrivning och ingen ändring av innehållet.

Introduktion

I detta kapitel kommer vi att diskutera det islamiska samhällets uppbyggnad och dess kännetecken, och utan tvekan är detta ett nytt ämne som hjälper till att forma och definiera islams grundläggande och fasta trosuppfattningar (aqidah). Vi kommer också att se hur Koranen skapar det islamiska samhället som omfattar dessa grundläggande trosuppfattningar. Det islamiska samhället är ständigt engagerat i dessa trosuppfattningar och denna tro, reagerar på dem, besvarar dem och tillämpar dem i livets alla aspekter. Genom denna reaktion och detta gensvar upphöjs mänskligheten genom Allahs (swt) vilja från den jahiliyyah-mörka okunnighetens djup till en ny höjd och ett nytt ljus där den, genom Allahs (swt) vilja, kommer att kunna uppnå nya saker. Dessa framgångar kommer att nämnas när vi talar om det islamiska samhällets uppbyggnad och dess kännetecken.

När vi talar om det islamiska samhällets uppbyggnad och dess kännetecken känner vi att vi måste börja från mänsklighetens allra första början: hur började allt? Hur uppnåddes Allahs (swt) vilja och Hans syften genom skapelsen och utvecklingen av mänskligheten? Mänsklighetens historia, från det allra första ögonblicket, grundades på ett rättskaffens sätt när Allah (swt) skapade Adam och Eva (frid vare över dem) till att vara mänsklighetens första representanter.

Vi vet från Koranen hur Allah (swt) redan från början gav Adam och Eva uppgiften att bilda det första islamiska samhället och kallade dem att följa Allahs (swt) metod. Allah (swt) visade dem genom deras första erfarenhet medan de båda levde i Paradiset hur de skulle känna igen sina egna styrkor och svagheter, och hur de skulle känna sina fiender – både de som kommer inifrån (dvs. deras själar och självviska begär) och de som kommer utifrån, representerade av Satan. Adam och Eva lärde sig mycket av dessa lärdomar och vi måste nämna dem när vi talar om det islamiska samhällets uppbyggnad och dess kännetecken.

I sanning tar detta kapitel oss till själva början av mänsklighetens historia, från det första ögonblick då Adam (frid vare över honom) fick uppdraget att leda mänskligheten och kallades att vara den första fadern vars avkomma skulle fortsätta att fullgöra den föreskrivna plikten fram till Domedagen.

Enheten i mål, grundläggande trosuppfattningar och metodologi i de ädla sändebudens procession och det slutliga budskapet – Islam

Sayyid Qutb säger i början av detta kapitel:

”Budskapet om Islam som fördes fram av Allahs Sändebud, Muhammad – frid vare över honom – var den sista länken i den långa kedjan av kallelser till Allah som framfördes av de ädla sändebuden. Genom historien har detta budskap haft ett

enda mål: att lära mänskligheten vem deras sanna Herre och Gudom är, Allah, Han som bör ges full auktoritet, full lydnad och dyrkan."

Således var kallelsen till Islam (dawah) från Allahs Sändebud Muhammad (sas) den sista i en serie av en mycket lång procession. Det är detta faktum som gör att vi talar om mänsklighetens historia och hur mänskligheten skapades för att vara Allahs (swt) ställföreträdare på jorden. Denna sanning och detta faktum motbevisar jahiliyyahs påståenden inom religionshistoria och jämförande religioner, nämligen att människan inte från början skapades som människa och inte heller skapades med sina särskilda mänskliga egenskaper som skiljer henne från andra skapelser. Istället påstår de att människan utvecklades genom skapelsernas stege, eller att hon gradvis utvecklade sin mentala förmåga och sitt medvetande, och att hon gradvis blev medveten om religion tills hon nådde en nivå där hon började tro på ideologin om den Ende Herren, Han som ensam skall tillskrivas Allahs högsta egenskaper och rättigheter, såsom absolut Auktoritet och Suveränitet, vilket gör Honom till den Ende som förtjänar absolut lydnad och dyrkan (tawhids ideologi). Detta är vad de så kallade forskarna inom religionshistoria och jämförande religioner fortsätter att säga, liksom västerländska filosofer och de från den islamiska världen som följer dem och därmed vilseleder människor.

Detta är inget annat än falskhet. Allah (swt) hade redan före skapelsen av mänskligheten bestämt att människan skulle ha en mycket stor roll på jorden – en särskild roll som inte getts någon annan skapelse. Därför sände Allah (swt) en lång rad av sändebud, som började med Adam (frid vare över honom) och avslutades med Muhammad (sas), så att hela denna procession skulle uppnå samma enda mål och etablera samma troslära och övertygelse (aqidah), samt samma metod. Allt detta var för att uppfylla det som Allah (swt) ville när Han skapade människan.

Allah (swt) förklarade för oss i hjärtat av Surah al-Baqara i Koranen, efter att ha nämnt de olika grupperna av människor (troende, förnekare och hycklare), att människorna är kallade att lyda sin Herre Allah (swt) så att de kan få möjligheten att vara rättfärdiga. Allah (swt) gav människan den stora gåvan att skapa henne och göra hela universum till hennes tjänst, och därefter lade Allah (swt) fram denna Sanning (Haq) och denna Koran, och utmanade mänskligheten att frambringa något liknande denna Koran. Redan från början gjordes människan oförmögen till något sådant, och därför uppenbarade Allah i Koranen:

﴿ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ﴾ [البقرة: ٢٤]

"Men om ni inte gör det (dvs. frambringar något liknande Koranen), och ni kommer aldrig att kunna göra det, då frukta Elden (Helvetet) vars bränsle är människor och stenar, förberedd för förnekarna." (Surah al-Baqara 2:24)

Så var situationen redan från det allra första ögonblicket – tydlig och väl beskriven. Allah (swt) följde därefter upp med en beskrivning av Adam (frid vare över honom) och hans skapelse, samt de tre grupperna av människor. Alla dessa inledande fakta presenterades i Koranen som en introduktion om Adam (frid vare över honom) och det uppdrag som gavs till mänskligheten:

﴿ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۝ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ۝ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ۝ قَالَ يَا آدَمُ أَنبِئْهُم بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنبَأَهُم بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ۝ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ۝ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ۝ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ۝ فَتَلَقَّىٰ آدَمُ مِن رَّبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ۝ قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدًى فَمَن تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ۝ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴾ [البقرة: ٣٠-٣٩]

”Och (minns) när din Herre sade till änglarna: ‘Sannerligen, Jag kommer att sätta generation efter generation av människor på jorden.’ De sade: ‘Skall Du sätta där sådana som kommer att skapa fördärv där och utgjuta blod, medan vi prisar Dig med lov och tack och helgar Dig?’ Han (Allah) sade: ‘Jag vet det som ni inte vet.’ (30) Och Han lärde Adam alla namn (på allting), därefter visade Han dem för änglarna och sade: ‘Berätta namnen på dessa för Mig om ni är sanningsenliga.’ (31) De (änglarna) sade: ‘Ära vare Dig, vi har ingen kunskap utom det Du har lärt oss. Sannerligen, Du är den Allvetande, den Allvise.’ (32) Han sade: ‘O Adam! Informera dem om deras namn’, och när han hade informerat dem om deras namn sade Han: ‘Sade Jag inte till er att Jag känner det fördolda i himlarna och på jorden, och Jag vet det ni visar öppet och det ni dolde?’ (33) Och (minns) när Vi sade till änglarna: ‘Fall ner i prosternation inför Adam.’ Och de föll ner i prosternation utom Iblis (Satan), han vägrade och var högmodig och var en av de förnekande olydiga mot Allah. (34) Och Vi sade: ‘O Adam! Bo du och din hustru i Paradiset och ät båda därifrån i glädje och njutning varifrån ni vill, men närma er inte detta träd, annars kommer ni båda att bli bland de orättfärdiga.’ (35) Därefter fick Satan dem att halka därifrån (Paradiset) och förde dem ut ur det tillstånd de befann sig i. Vi sade: ‘Stig ner, alla, som fiender till varandra. På jorden skall ni ha en boning och njutning för en tid.’ (36) Sedan mottog Adam ord från sin Herre. Och hans Herre förlät honom och accepterade hans ånger. Sannerligen, Han är Den som förlåter och accepterar ånger, den Mest Barmhärtige. (37) Vi sade: ‘Stig ner därifrån allesammans, och när vägledning kommer till er från Mig, då skall de som följer Min vägledning inte känna någon fruktan och inte heller sörja. (38) Men de som förnekar och förkastar Våra tecken – dessa skall vara Eldens följeslagare; där skall de förbli för evigt.’ (39)”
(Surah al-Baqara 2:30–39)

Därför var den uppgift som gavs till Adam (frid vare över honom) att vara den första ställföreträdaren eller representanten för Allah på jorden. Detta är en särskild ställning som änglarna till en början inte kunde förstå. Även om de insåg betydelsen av denna position och dess allvar kunde de inte förstå hur mänskligheten, som skulle skapa fördärv och utgjuta blod, kunde förtjäna denna ära.

Likväl gav Allah (swt) dem ett tydligt och kortfattat svar:

”(Allah) sade: ‘Jag vet det som ni inte vet.’” (Surah al-Baqara 2:30)

Denna kunskap är den sorts kunskap som Allah (swt) ville att Adam (frid vare över honom) och hans barn skulle besitta. Denna kunskap skulle göra det möjligt för dem att fullgöra uppdraget att vara Allahs (swt) ställföreträdare på jorden. Änglarna var inte förberedda för detta, därför fick de inte denna typ av kunskap som skulle vara nödvändig för att utföra ett sådant uppdrag, medan Adam (frid vare över honom) och hans avkomma fick denna kunskap. Därför lärde Allah (swt) Adam (frid vare över honom) alla namn:

”Och Han lärde Adam alla namn (på allting)…” (Surah al-Baqara 2:31)

Lärda uttolkare av Koranen nämner att Adam (frid vare över honom) lärdes allt som han behövde för att leva på jorden. Detta står i stark kontrast till vad jahiliyyahs forskare inom jämförande religioner säger – att mänskligheten inte ens visste hur man talade och att de istället måste använda handgester och liknande. Allt detta är falskhet. Sunnah (uttalanden och traditioner från Allahs Sändebud (sas)) har nämnt att när Adam (frid vare över honom) fick sin själ inblåst in i honom, var det första han gjorde att nysa, och Allah (swt) inspirerade honom att säga: ”*All lovprisning tillhör Allah*”, och Allah (swt) svarade: ”*Må Allah välsigna dig*.” (Detta är ett uppförande som än idag praktiseras av muslimer.) Därför var människan särskild redan från första början.

Mänsklighetens historia och allvaret i högmodets brott

Allah (swt) visade Adam (frid vare över honom) att Satan var hans fiende och att denne fiende hade vägrat att lyda och varit arrogant. Således var den första synden eller sjukdomen som Allah (swt) fokuserade på högmodets sjukdom – högmod gentemot Allah (swt). Iblis – eller Satan – var den förste att begå denna synd trots att han tycktes besitta alla element av underkastelse inför Allah (swt): kunskap och lovprisning av Allah, samt överlåtelse och hängivenhet till Honom, den Högste; ändå blev han arrogant. Han hade den kunskap och den nivå av underkastelse som gjorde det möjligt för honom att tävla med änglarna: han talade med Allah (swt) och han visste att det var Allah (swt) som hade beordrat honom att falla ner i prosternation inför Adam (frid vare över honom). Trots all denna kunskap, och all denna tidigare underkastelse som gjort det möjligt för honom att nå denna höga nivå, var Iblis ändå arrogant. Hans kunskap och underkastelse borde ha fått honom att frukta Allah (swt) medan han talade till Honom. Iblis visste att Allah (swt) var Den som gav befallningen och att alla änglarna svarade och föll ner i

prosternation, och att detta var Allahs (swt) vilja. Trots all denna kunskap hindrade det honom inte från att överskrida sina gränser, vara arrogant och olydig mot Allah (swt) genom att argumentera och säga:

”Du skapade mig av eld och skapade honom av lera.”
(Surah al-Araf 7:12)

Även efter detta trots fortsatte han att insistera på olydnad mot Allah (swt), bad Honom om mer tid och fortsatte att utmana Allah (swt):

”[Iblis (Satan)] *sade: ‘Vid Din Makt, jag skall sannerligen vilseleda dem alla.’”*
(Surah Sad 38:82)

Det är därför mycket viktigt att förstå hur mänsklighetens historia började, genom detta uttryck för högmod gentemot Allah (swt). Vi måste förstå, medan vi lever på denna jord, såsom jag upprepade gånger har nämnt, att den farligaste mänskliga sjukdomen är högmod – eller med andra ord: ”uppblåsningen av det egna jaget.” Därför råder det inget tvivel om att ingenting kommer att stoppa en arrogant person, varken kunskap eller underkastelse. Ingenting kommer att stoppa en sådan person när känslor av självviskhet växer och inom honom finns avund, vrede och hat, så att han fortsätter att invända mot Allah (swt). Detta är vad vi alltid har sett hos människor som är arroganta, vilseledda och som försöker blanda sanningen med falskhet för sin egen skull och för egen vinning.

Allah (swt) presenterade denna lärdom för människan redan i början, innan Adam (frid vare över honom) fick sitt uppdrag och steg ner till jorden. Allah (swt) visade oss hur Satan blev arrogant och bröt sitt löfte. Även efter allt detta lyckades Satan locka Adam till olydnad mot Allah (swt) genom att fresta honom på två huvudsakliga punkter. Som det står i Koranen viskade Satan en ond tanke till Adam och sade:

”Då viskade Satan till honom och sade: ‘O Adam! Skall jag leda dig till Evighetens träd och till ett kungadöme som aldrig skall förgås?’” (Surah Ta-Ha 20:120)

Detta är de två begär som frestade Adam (frid vare över honom): begäret efter evighet och begäret efter ägande och herravälde. Dessa två stora begär presenteras för människan vid alla tider genom Satans ständiga viskningar.

Följaktligen visade Allah (swt) Adam och hans hustru samt deras framtida efterkommande att Satan är en fiende och att han för alltid kommer att förbli deras fiende. Allah (swt) visade oss allt detta så att vi skall förstå hur Hans budskap började och varför alla sändebuden (frid vare över dem) sändes för att varna mänskligheten för deras fiende, och för att mänskligheten skulle veta hur man underkastar sig Allah (swt), deras Herre. Adam (frid vare över honom) fick därefter veta att han skulle stiga ner till jorden där han och hans avkomma skulle vistas under en bestämd tid och få sin försörjning fram till en redan fastställd stund. Adam (frid vare över honom) fick veta att om människor begår synder så står dörren till ånger och förlåtelse alltid öppen. Efter allt

detta fick Adam sitt uppdrag och budskapet. Det uppdrag och budskap som gavs honom var fullständigt förenligt med hans natur och lärde honom hur han skulle hantera sin fiende, verkligheten i livet på jorden som han hade sänts ner till, samt hur man undviker och gottgör synder och deras olika former. Allah (swt) säger i Koranen:

”Vi sade: ‘Stig ner därifrån allesammans, och när vägledning kommer till er från Mig, då skall de som följer Min vägledning inte känna någon fruktan och inte heller sörja. Men de som förkastar tron och förnekar Våra tecken – dessa skall vara Eldens följeslagare; där skall de förbli.’” (Surah al-Baqara 2:38)

”Han (Allah) sade: ‘…och den som följer Min vägledning skall varken gå vilse eller bli olycklig. Men den som vänder sig bort från Min påminnelse (dvs. varken tror på denna Koran eller handlar efter dess läror), sannerligen, för honom skall det finnas ett liv av svårigheter, och Vi skall uppväcka honom blind på Uppståndelsens dag.’”
(Surah Ta-Ha 20:123–124)

Vi måste vara fullständigt medvetna om denna början, början av mänsklighetens historia, för att verkligen uppskatta och förstå vilken sorts nation Allah (swt) vill att vi skall vara, våra mål och vad vi kom hit för att uppnå. När Qutb här säger: ”Islambudskapet som fördes fram av Allahs Sändebud Muhammad – frid vare över honom – var den sista länken i den långa kedjan av kallelser till Allah genom de ädla sändebuden”, vill han därför knyta oss till den första länken i kedjan så att vi inte blir frånkopplade eller tror att vi är en självständig länk. Vi är en sammanhängande procession, sammanlänkade allihop, och den sista länken är resultatet av den som kom före den, och så vidare hela vägen tillbaka till den allra första början.

Den islamiska kallelsens enkelhet och tydlighet genom historien

Qutb fortsätter:

”Genom historien har detta budskap förblivit detsamma: att människorna skall erkänna att deras sanna Försörjare, Gudom och Herre är den Ende Allah, att de endast skall underkasta sig Honom och att människans herravälde över människan skall avskaffas.”

Detta är uppdraget och budskapet som alla Allahs sändebud (frid vare över dem) kom med, såsom Qutb nämner. De kom alla av exakt samma anledning: att kalla människorna till att underkasta sig Allah (swt) exklusivt. Detta är ingen trivial eller liten fråga – tvärtom är den så enorm och stor att hela universum skapades enbart för denna angelägenhet. Trots dess storhet är denna fråga vackert enkel – den tilltalar den mest grundläggande och medfödda logiken, eftersom den är den enkla och tydliga sanningen, såsom Qutb uttrycker det: ”att människorna skall erkänna att deras sanna Försörjare, Gudom och Herre är den Ende Allah, att de endast skall underkasta sig Honom och att människans herravälde över människan skall avskaffas.” Alla sändebud (frid vare över dem) sändes för att förmedla och betona denna enkla sanning, medan Satan alltid har

försökt föra människor bort från denna sanning och förblinda deras ögon genom att göra saker mer komplicerade i människors tankar och hjärtan, samt genom att förvirra människor med villfarelser och läror som Allah (swt) aldrig har nämnt. Därmed har Satan uppfyllt sitt löfte och sin avsikt att vilseleda människorna, såsom nämns i Koranen:

”(Satan sade:) ’Sedan skall jag komma till dem framifrån och bakifrån, från deras högra sida och från deras vänstra sida, och Du skall inte finna de flesta av dem tacksamma (dvs. lydiga mot Dig).’”
(Surah al-Araf 7:17)

Sanningen är att detta är en mycket tydlig och enkel fråga: en fråga om att det endast finns en Herre – Allah (swt) – och att det finns en Skapare och sådana som blivit skapade. Denna fråga behöver inte mycket förklaring eller bevis, och det är därför alla sändebuden presenterade den på ett mycket rakt och tydligt sätt, upprepade den kontinuerligt och alltid insisterade på detta enda koncept, nästan med exakt samma ord. Alla Allahs sändebud (frid vare över dem) kom med samma budskap och sade: ”dyrka Allah, ni har ingen annan gudom än Honom.” Därför sändes sändebuden för att lära sina folk om alla Allahs (swt) egenskaper och beskrivningar som rör Hans Suveränitet, Herravälde, Överhöghet, Ägande och Gudomlighet (Allahs uluhiyya och rububiyya). Sändebuden sändes också för att kalla sina folk till att underkasta sig deras sanna Herre – Allah (swt). Såsom Qutb nämner:

”Förutom ett fåtal människor här och där genom historien har mänskligheten som helhet aldrig förnekat Allahs existens och Hans Suveränitet över universum; den har snarare misstagit sig i förståelsen av Allahs verkliga egenskaper, eller tagit andra gudomar vid sidan av Allah som Hans medpartners. Denna sammankoppling med Allah har antingen varit i tro och dyrkan eller i accepterandet av andra än Allahs suveränitet eller styre. Båda dessa aspekter är shirk (shirk är ett arabiskt ord som syftar på att tillskriva Allahs egenskaper, Makt eller Auktoritet till andra vid sidan av Honom och/eller dyrka andra än Honom) i den meningen att de för människor bort från Allahs religion, den religion som fördes fram av sändebuden. Efter varje sändebud följde en period då människorna förstod denna religion, men sedan glömde de den gradvis och återvände till jahiliyyah. Vidare började de återigen gå shirkens vägar, ibland i sin tro och dyrkan och ibland i sin underkastelse under andra auktoriteter, och ibland i båda…”

Detta är verkligen fallet, och det är en fråga som vi tydligt bör förstå och ha full visshet om, eftersom den inte behöver komplicerade bevis och inte heller kräver enorma mängder kunskap inom komplicerade vetenskaper. Sändebuden kom i själva verket för att framföra ett tydligt och enkelt uttalande … och därför är denna religion tydlig och rättfram.

Rättframhet är ett huvudkännetecken för Islam och en hörnsten i dawah, den islamiska kallelsen. Många islamiska förkunnare ger tyvärr människor intrycket att denna religion

är mycket komplicerad och endast kan förstås av högt utbildade specialister och lärda, och att den ligger bortom vanliga människors förståelse. Detta är inget annat än ett bedrägeri och ett sätt att avleda eller hindra människor från Allahs (swt) väg, eftersom det motsäger vad Allah (swt) vill och motsäger vad Allah (swt) säger i Sin Visa Bok – Koranen – en bok fri från all falskhet. Allah (swt) har riktat denna sanning till alla människor utan att göra någon åtskillnad mellan dem. Denna sanning är till för alla människor, oavsett deras nivå av förståelse. Det enda förhandsvillkor som krävs är att ha ett sunt och moget förstånd. Detta innebär att expertis inom religiösa vetenskaper, en hög nivå av kulturell kunskap, hög social status eller erfarenhet aldrig är nödvändigt. Det som helt enkelt krävs av människor är att de är mogna och mentalt sunda. Detta betyder endast att man har en genomsnittlig normal mental förmåga som lätt arbetar med det uppenbara. Man behöver inte ha en filosofs sinne. Genomsnittlig intelligens innebär att man förstår grundläggande verkligheter och enkla saker, såsom konceptet att en och samma person inte kan befinna sig på två platser samtidigt. Något sådant borde vara uppenbart och kan enkelt förstås av varje förnuftig och mogen människa. En sådan person bör kunna förstå en sådan idé med visshet utan att behöva specialiserade bevis eller yttre bekräftelse. Det är därför Allah (swt) säger i Koranen:

”Och Vi har sannerligen gjort Koranen lätt att förstå och att minnas; finns det då någon som vill ta emot förmaningen?”
(Surah al-Qamar 54:17)

Om människor som kallar till Islam och förmedlar Allahs (swt) budskap inte inser och tror på denna sanning, då komplicerar de saker både för sig själva och för andra. Därför bör budskapet framföras på ett rättframt sätt, lätt att förstå, där det inte finns någon motsättning mellan sanningen som Allah (swt) vill förmedla, naturen hos Hans Bok och det som sägs av dem som kallar till Islam. Detta kan endast ske om saken framställs på ett enkelt sätt, presenteras på ett rättframt sätt och använder de tydliga och öppna bevis som Allah (swt) har gett inom Sitt budskap, i människans inneboende natur och i själva livet och existensen som omger oss. Först då, och endast då, har vi predikat Allahs (swt) budskap på rätt sätt.

Vi måste tro på rättframheten och enkelheten i att förmedla Allahs (swt) budskap och på sanningens enkelhet när vi möter människor. När människor började använda sina egna sinnen och sitt självständiga sätt att tänka för att förstå sanningen om denna skapelse uppstod filosofin – en komplicerad filosofi som vissa människor kanske tror att de förstår, men som de flesta i verkligheten aldrig kan förstå, och därmed blir både de själva och deras anhängare vilseledda.

Muslimer föll in i den röra som filosoferna skapade – vilka tog upp komplicerade frågor – när de började besvara dem på samma sätt och använda samma metoder. Detta ledde dem till att uppfinna en så kallad intellektuell/filosofisk disciplin som kallades ”talets vetenskap”, vilket var ett slöseri med tid. Det är därför vi ser att våra rättfärdiga

muslimska föregångare – al-Salaf al-Salih – avvisade denna ”talets vetenskap”, och de betraktade dessa människor som sådana som uppfann något som inte finns i Islams religion. De visste med full visshet att denna religion endast känner en väg, och det är den väg som Allah (swt) presenterade och tydligt visade i Sin Heliga Bok – Koranen. Detta var den väg genom vilken Hans Sändebud (sas) kallade människorna, genom enkla och rättframma ord, där han tilltalade dem genom deras naturliga logik, tankar, erfarenheter och den naturliga verkligheten i existensen som varje normal människa kan förstå.

Det finns vissa naturliga förväntningar på varje förnuftig person som besitter genomsnittlig intelligens. Exempelvis bör ingen behöva bevisa sin egen existens, eftersom detta borde vara självklart. Ingen bör komma till mig och säga: ”Bevisa för mig att du är här!” Ändå kräver filosofin att du måste bevisa att du är här, och när du har gått därifrån kräver filosofin återigen absurt att du bevisar att du har gått! Detta liknar den som under dagsljus kräver att solens existens skall bevisas! Normalt skulle man lämna en sådan person och tänka att han hånar dig eller är blind. Du kommer aldrig kunna ge tillräckliga bevis till en sådan person för att han skall se sanningen. Vi måste förstå att Islams religion redan naturligt finns inom människan, i hennes själva väsen, instinkter och själ. Därför bör sanningens väg och Islams grundläggande trosuppfattningar presenteras på ett mycket enkelt sätt så att de kan nå människorna. På detta sätt kommer vi att vara sanningsenliga inför Allah (swt), att vi förmedlade Hans budskap – såsom Han önskade – rent för Hans skull. Vi vill uppfylla Allahs vilja och förmedla Hans ord och budskap, så låt oss hålla fast vid Allahs metod när det gäller att presentera, förmedla och predika Hans ord. Vi tror att detta är det enda sanningsenliga sättet att presentera denna fråga.

Det krävs endast av de islamiska förkunnarna att stå fasta vid sanningen, inte att bevisa att den är sann (eftersom detta redan borde vara självklart)

Den stora sanning som nämns i Islams religion har redan presenterats genom mänsklighetens historia, från Adam (frid vare över honom) hela vägen till Muhammad (sas). Den stora processionen av Allahs (swt) sändebud presenterade alla denna fråga på ett enhetligt och enkelt sätt och tilltalade människans natur och samvete samt det sunda intellektet. Därför finns det inga komplikationer i att presentera Islam, och det som hindrar människor från Islam är inte okunnighet, oförmåga att förstå eller brist på kunskap, utan snarare att de arrogant motsätter sig den och vänder ryggen åt sanningen, blockerar sina öron eller hindrar de islamiska förkunnarna från att tala för att undvika att höra om Islam och sanningen. Människor vänder sig inte bort därför att Islam är komplicerat eller innehåller många svårigheter. Faktum är att på grund av Islams rättframhet och enkelhet handlar den verkliga striden mellan Islams förespråkare och jahiliyyah inte om att bevisa att Islam har rätt – nej, det handlar om att stå fasta och hålla fast vid denna sanning medan man konfronterar jahiliyyah.

Därför är det att stå fast vid sanningen medan man möter jahiliyyah den verkliga kallelsen till Islam. Tyvärr blir vissa som kallar till Islam indragna och lockade in i diskussioner och samtal med jahiliyyah på det sätt som jahiliyyah vill, och då är de besegrade redan från början. Detta beror på att dessa förkunnare av Islam har övergett och lämnat sin fasta grund och utgångspunkt och istället gått med på att möta sina fiender enligt fiendernas regler och utgångspunkter för diskussion. Detta är början och slutet på nederlaget på samma gång. Därför är det nödvändigt att en muslim står fast och utgår från sin egen grund och utgångspunkt och insisterar på att han aldrig kommer att flytta sig eller kompromissa med jahiliyyah, oavsett responsen, och Allah (swt) visar oss den rätta hållningen för muslimen och den islamiske förkunnaren:

”Och säg: ’Sanningen är från er Herre.’ Så den som vill må tro, och den som vill må förneka.”
(Surah al-Kahf 18:29)

Att överge sin metodologi och sina prioriteringar är inget annat än ett knep och en viskning från Satan för att leda dig bort från den rätta vägen, och om du faller för detta trick kommer det därefter att bli mycket lätt att ledas vilse och kastas ner i en avgrund.

Vi vill betona det faktum att alla människor i verkligheten känner till och alltid har känt sin Herre och Skapare. De vet att de är skapade och att de sannerligen inte har skapat sig själva – alla människor är överens om detta. Trots det finns det några som säger att Allah (swt) inte existerar – dessa är de filosofiska materialisterna som påstår att det enda som existerar är den materiella, fysiskt påtagliga och synliga världen av materia. Dessa människor försöker i själva verket ersätta den sanna tron med falskhet genom att påstå att materien är skaparen och att materien varken har början eller slut. I själva verket är detta egenskaper som tillhör Allah (swt). Men de vill frånta Allah (swt) Hans egenskaper såsom att vara den Evigt Levande, den Allhörande, den Allseende, den Allsmäktige samt den Tvingande som styr alla ting enligt Sin vilja. Detta gör de för att fritt kunna sprida fördärv och göra vad de vill på denna jord och bli av med allt ansvar som de anser vara betungande och hindra deras önskningar och begär. Sanningen är dock att de flesta människor är överens om att de är skapade och att de har kommit till livet för att leva såsom Skaparen vill att de skall leva, men trots detta anstränger de sig inte för att förstå denna verklighet och sitt ansvar inför denna sanning.

Allahs (swt) sändebud har alltid kommit till människorna och sagt: återvänd till Allah (swt) och ge Allah (swt) det som Han förtjänar i form av underkastelse och lydnad. Därför är detta ett tydligt och rättframt budskap. Det är en uppgift som tilldelats hela mänskligheten att känna sin Herre och att Han (swt) ensam har Auktoriteten och Herraväldet. Detta Herravälde och denna Suveränitet har också en specifik form och en specifik manifestation i det verkliga livet. Om människor därför avviker från att känna sin sanna Herre genom att inte känna till Hans egenskaper, namn, rättigheter, lagstiftning eller värderingar och inte handlar i enlighet med dem, då blir det Allahs sändebuds (frid

vare över dem) uppdrag att föra människorna tillbaka till den rätta vägen. Därför är detta en enkel fråga och inte en komplicerad sådan. Qutb nämner att ”människor har misstagit sig i förståelsen av Allahs (swt) verkliga egenskaper eller genom att ta andra herrar vid sidan av Allah (swt) som Hans medpartners. Denna sammankoppling med Allah (swt) har antingen varit i tro och dyrkan eller i accepterandet av andra än Allahs (swt) suveränitet och styre.” Båda dessa aspekter är shirk – eller att sätta medpartners vid Allahs (swt) sida – och alla dessa är olika sidor av samma verklighet: verkligheten att människor avviker från lydnaden till Allah (swt), den Ende och Sanna Herren. Detta sker antingen i tron, så att de tror att Han har medpartners eller att det finns flera skapare, eller att de ger andra olika namn och egenskaper som endast tillhör Allah, eller att de dyrkar olika avgudar/bilder eller ger rättigheter som exklusivt tillhör Allah (swt) – såsom att vara den ende lagstiftaren – till andra.

Nutida exempel på shirk (att sätta medpartners vid Allahs sida)

Betydelsen av tro är väl förstådd. Tro relaterar till att känna Allah (swt), känna Hans Gudomlighet, Suveränitet, Egenskaper och Namn (uluhiyya), samt att känna till de grundläggande fakta som rör människan, såsom hennes ansvar, livets natur, universum och så vidare. Alla dessa trosuppfattningar är nödvändiga och förklarade i Islam för att människan skall förstå och känna sitt förhållande till sin Skapare och resten av skapelsen.

Dyrkan är uppsättningen av ritualer samt handlingar som en person utför och riktar till Allah (swt) i hopp om att behaga Honom och undvika Hans vrede.

Att erkänna Allahs (swt) Suveränitet och att lyda Honom omfattar alla aspekter av vårt beteende och vårt sociala liv, och det är ett verkligt livsåtagande där man ger Allah (swt) rätten att styra våra liv och ger Honom rätten att bestämma och avgöra allting i dem.

Således begår människor shirk antingen i tron, dyrkan, erkännandet av Hans exklusiva Suveränitet eller i lydnaden till Allah (swt).

Det kan vara nyttigt att skilja mellan erkännandet av Allahs (swt) Suveränitet och att följa och lyda Honom: människor kan hålla med om konceptet om Allahs (swt) Suveränitet men ändå sluta med att följa sina egna begär, ledare, hövdingar samt sin egen kultur och sitt eget arv. Därför kan de besluta att acceptera Allahs Suveränitet i princip, men de väljer att tillämpa den på sina egna villkor och stifta lagar som Allah (swt) inte har godkänt; därför finns det en liten skiljelinje mellan dessa två saker.

Mänsklighetens underkastelse under sin sanna Herre är målet med den islamiska kallelsen

Qutb säger: ”Genom varje period av mänsklighetens historia har kallelsen till Allah haft samma natur. Dess syfte har varit ’Islam’, vilket innebär att föra människorna till underkastelse under Allah, att befria dem från tjänandet av andra människor så att de

kan ägna sig åt den Ende Sanna Herren, att rädda dem från mänskligt herravälde och människoskapade lagar, värdesystem och traditioner så att de skall erkänna den Ende Sanna Herrens Suveränitet och Auktoritet och följa Hans lag inom livets alla områden."

Vi talar mycket om att kalla människor till Allah (swt) och om hur denna religion syftar till att etablera alla människors underkastelse och lydnad under Allah (swt). Allt detta är sant, men jag vill fokusera på hur man skall förstå detta: hur kan en människa förstå innebörden av att underkasta sin själ under Allah (swt), och hur kan hon känna och leva denna verklighet? Vi kanske berörde detta under kapitlet om Islams första generation – hur de kände inför Islam och hur de levde och samspelade med Allah (swt), Han som vägledde dem till ljuset när de tidigare varit vilse. Därför råder det inget tvivel om att Allahs Sändebuds (sas) följeslagare förstod denna verklighet och levde med den så att den påverkade deras livsstil, deras känslor samt deras attityder i varje del av deras liv. Detta är vad vi vill att människor skall förstå när vi säger till dem att de bör underkasta sig Allah (swt) och överge lydnaden till människor och därmed lyda Allah (swt) exklusivt. Det enda målet är inte bara att förkasta lydnaden till tyranner och vägra deras suveränitet – det är djupare än så: den verkliga frågan handlar om hur man samspelar och kommunicerar med Allah (swt), och hur man lär känna, respektera och vörda Honom. Hur förstår vi skillnaden mellan Allah (swt) och Hans tjänare? Denna fråga är djupare än logiskt tänkande eftersom den även rör känslor. Naturligtvis bör det först börja med våra sinnen där vi försöker förstå den enorma skillnaden mellan oss själva och Allah (swt), mellan Skaparen och de skapade, mellan Skaparens egenskaper och egenskaperna hos dem som Han skapade.

Vi bör stanna upp och noggrant begrunda dessa frågor. Vi bör djupt reflektera över det faktum att jag endast är en skapelse och att Allah (swt) är Skaparen. Vad innebär det att vara skapad ur intet? Vad innebär det att jag vid en viss tidpunkt inte ens existerade och inte ens nämndes? Vad innebär det att Allah (swt) alltid har funnits och alltid kommer att finnas, eftersom Han aldrig skapades, och att Han är evig och bestående, ensam stående, utan en enda brist, aldrig döende, aldrig glömsk och aldrig okunnig. Vi bör begrunda dessa fakta under lång tid – detta är fakta om Allahs (swt) stora Gudomlighet, Överhöghet och Allomfattande Suveränitet (uluhiyya) samt verkligheten hos de skapade och deras egenskaper. Detta är den främsta ingången för den sanna tron, en tro som är levande och lysande. Att erkänna och internalisera dessa frågor är den primära början till inträdet i den sanna trons krets. Den som närmar sig dessa frågor som om de vore matematiska eller filosofiska frågor och säger saker såsom: "eftersom jag är här, då finns det en Skapare ..." och sedan stannar vid detta filosofiska uttalande där Skaparen framställs i en dunkel bild som inte berör samvetet och inte etablerar någon ideologi, några rättigheter eller någon rättvisa och inte ger någon vision av den sanna verkligheten, då har han förlorat vägen till att finna sanningen.

Därför bör vi förstå att kallelsen till Islam från Allahs (swt) sändebud inte enbart syftade till att få människor att veta att de är skapade och att det finns en Skapare. Detta är redan naturligt och logiskt känt, såsom jag alltid säger, och det är självklart för människor. Detta är uppenbart för varje vanlig människa som bör kunna resonera att eftersom hon lever, så finns det någon som skapade henne. Ingen har någonsin påstått att han skapade sig själv, och dessutom, om han kunde skapa, skulle han ständigt kunna förbättra sig själv. Alla verkar känna att de alltid saknar något och vill förändras. Den som är kort vill vara längre; den som är fattig vill vara rikare, och så vidare. Om människor hade skapat sig själva och kunde kontrollera sina liv skulle de ha kunnat övervinna sina begränsningar och uppfylla alla sina önskningar och behov. Därför är detta ologiskt och stämmer inte överens med normalt tänkande. Ingen kan skapa sig själv eftersom han måste existera innan han kan skapa sig själv. Detta är ett absurt sätt att tänka som vi inte bör slösa någon tid på – ingen människa skulle påstå något sådant om han inte vore galen eller skämtade eller ville få oss att slösa vår tid genom att besvara Satan.

Om den genomsnittliga människan skulle se sig omkring och betrakta verkligheten som omger henne och se hur livet har gjorts möjligt för henne, skulle hon inse att hon egentligen inte försörjer sig själv. Om hon själv hade behövt tillhandahålla allt för sig själv, såsom luft och vatten, skulle livet ha varit mycket svårt. Bara frågan om liv och död borde räcka för att bevisa för människan att vi verkligen är skapade, även om någon påstod att han på något sätt kunde försörja sig själv. Likväl lät Allah (swt), genom Sin barmhärtighet, inte människan gå vilse och bli högmodig genom att låta henne tro att hon skulle kunna ha skapat sig själv eller att hon någonsin skulle kunna försörja sig själv. Därför gjorde Han henne beroende av många saker, såsom luft, mat och vatten, bara för att nämna några få. Därmed känner människan alltid att hon aldrig skulle kunna ha skapat sig själv och att hon på inget sätt skulle kunna ha skapat allt det som omger henne, sådant som är nödvändigt för hennes existens. På detta sätt känner människan alltid sitt behov, såsom Allah (swt) säger i Koranen:

”O människor, det är ni som är i behov av Allah; Allah däremot är den Självförsörjande, den Oerhört Lovprisade.”
(Surah Fatir 35:15)

Efter detta kommer insikten om hur ödmjuka vi bör vara som skapelser, eftersom vi först skapades av lera och därefter av vatten. Inget av detta borde någonsin ge oss rätten att känna stolthet eller arrogans. Istället bör vi känna att vi är ödmjuka och svaga skapelser, skapade av en liten droppe vätska och att vi till slut kommer att bli livlösa kroppar. På vilken grund har vi rätt att känna arrogans eller självständighet? Denna arrogans var emellertid det som Satan lockade Adam (frid vare över honom) till.

Denna fråga bör vara tydlig – att människan är skapad och därför måste hon känna sin sanna Skapare. Detta är vad Allahs sändebud kom för att lära människorna. De kom för

att säga: återvänd till er Herre, ägna all lydnad och alla dyrkanshandlingar åt er Skapare, Honom som ni erkänner och tror på. Denne Skapare som skapade er när ni var icke-existerande och som gav er alla de välsignelser som ni har idag. Sändebuden kom för att säga oss att Allah (swt) har en rätt över oss alla. Detta var deras uppdrag, och detta är även uppdraget för dem som kallar till Islam. Frågan handlar inte om att samla bevis eller om en filosofisk debatt eller förhandling på akademisk nivå. Tvärtom kännetecknas *denna fråga av sin enkelhet och rättframhet*.

”Och Vi har sannerligen gjort Koranen lätt att förstå och att minnas; finns det då någon som vill minnas eller ta emot förmaningen?”
(Surah al-Qamar 54:17)

Såsom Allah (swt) nämner i Surah at-Tur:

”Har de skapats ur ingenting? Eller är de själva skaparna? (35) Eller skapade de himlarna och jorden? Nej, men de har ingen fast övertygelse. (36) Eller har de din Herres skatter? Eller är de tyrannerna med auktoritet att göra som de vill? (37) Eller har de en stege (till himlen) genom vilken de lyssnar (på änglarnas samtal)? Låt då deras lyssnare komma med ett tydligt bevis. (38) Eller har Han (Allah) endast döttrar medan ni har söner? (39)”
(Surah at-Tur 52:35–39)

Och Allah (swt) talar även om Sig Själv:

”Och att det är Han (Allah) som får (den Han vill) att skratta och får (den Han vill) att gråta. (43) Och att det är Han (Allah) som orsakar död och ger liv. (44) Och att Han (Allah) skapar paren, man och kvinna, (45) från en nutfah (sädesdroppe – manliga och kvinnliga utsöndringar) när den utgjuts. (46) Och att på Honom (Allah) vilar den andra frambringelsen (uppståndelsen). (47) Och att det är Han (Allah) som ger mycket eller lite (av rikedom och tillfredsställelse). (48)”
(Surah an-Najm 53:43–48)

Hur skrattar man? Vad är innebörden av skratt? Detta är en fråga som när man betraktar den djupt kan göra en förvirrad eftersom man inte riktigt kan förstå innebörden av skratt och innebörden av att kunna skratta. Vidare, hur kommer det sig att när någon uttrycker skratt så förstår människor att han är glad? I själva verket är den stora frågan här att inse att det verkligen är Allah (swt) som får dig att skratta eller gråta. Man kan fortsätta med dessa förvirrande och triviala frågor: hur gråter vi? Och hur skrattar vi? Det är uppenbart att Allah var Den som gjorde det möjligt för oss att göra alla dessa saker. Dessa är rättframma frågor som man bör förstå, oavsett om man kan läsa eller skriva eller om man är en mycket avancerad lärd. Dessa är tydliga och självklara frågor som inte behöver undersökas eller extra analys från ett filosofiskt sinne. Dessa frågor kan förstås på ett rättframt sätt av ett enkelt sinne och därmed blir saken tydlig.

Den verkliga insikten är dock att se bortom denna materiella värld och därefter inte bara erkänna Allahs (swt) existens och Hans Storhet, utan också kärleksfullt ägna oss åt det

som Allah (swt) vill och inte följa våra egna begär. Därför bör vi helhjärtat vända oss till Allah (swt). Detta var Allahs sändebuds (frid vare över dem) uppgift, vilken var att föra människor in i kretsen av Suveränitet och Gudomlighet (uluhiyya) hos Allah (swt) och föra människor tillbaka till deras Herre och Skapare samt befria dem från att vara slavars slavar till att exklusivt vara Allahs slavar.

Det jag vill betona är att uttrycket ”befria dem från att vara slavars slavar till att exklusivt vara Allahs slavar” inte är en politisk fråga. Frågan handlar inte om att flytta människor från ett rättssystem till ett annat eller från en regim till en annan regim, utan snarare om att dra ut dem ur en auktoritets grepp för att omfamnas av den enda sanna Auktoriteten. Underkastelsen under denna Auktoritet bör kännetecknas av kärlek och respekt; därför bör vi ha en djupare kunskap om denna höga nivå av underkastelse. Detta kommer endast efter djup begrundan över de enorma skillnaderna mellan Skaparen och de skapade, mellan Allah (swt) och mänskligheten.

Det råder inget tvivel om att det är viktigt att förstå andan i kallelsen till Allah (swt) och till Hans Auktoritet och Styre. När Allah ber människor att överge andras auktoritet samt deras regimer och idéer och istället komma under Allahs (swt) Auktoritet och Hans Styre, bör vi förstå att detta inte enbart handlar om yttre former, organisation eller lagssystem, utan framför allt om känslan av att mänskligheten är resultatet av ordet ”Var!” som Allah (swt) befallde. Således är mänskligheten, med hela sin existens och sina förmågor och allt som den har fått i detta universum, välsignad av Allah (swt), eftersom allt man äger har givits till honom av Allah (swt). Denna känsla av vördnad och uppriktig tacksamhet bör föregå kunskapen om Allahs rättigheter och Hans lagar. Ingen blir en sann troende förrän han verkligen känner sin Herre, Allah (swt). Därefter börjar han känna sin egen ödmjukhet inför Allahs (swt) Storhet. Sedan accepterar han vadhelst hans Herre vill av honom och blir därmed ännu mer ödmjuk inför Honom. Denna ödmjukhet innebär att han inser att han inte ens kan stå utan hjälp från sin Herre och att han inte ens kan röra sig utan Hans befallning. Det finns ingenting i detta universum som kan röra sig eller ens existera utan den Ende Herrens, Allahs, befallning. Att känna detta – detta är sann ödmjukhet.

Därför är innebörden av ödmjukhet mer än bara underkastelse och lydnad. Människor kommer att återvända till Allah (swt) på Domedagen i ett tillstånd av extrem ödmjukhet eftersom de då exakt kommer att inse hur enorm och stor Allahs (swt) Gudomlighet och Överhöghet är på den dagen. Det som krävs av oss i detta liv är att vi höjer oss till denna höga nivå av förståelse. Den breda innebörden av ödmjukhet inför Allah (swt) bör inkludera att förkasta den auktoritet som vissa människor påtvingar oss, eftersom de egentligen inte borde ha någon auktoritet över oss, samt att omfamna Allahs (swt) Auktoritet, Hans Styre och Hans lagar. I verkligheten är detta en fråga om känslor. Vi kan inte presentera Islam för människor som en filosofi eller enbart som regler och lagar. Istället bör vi först börja med att presentera människor för det faktum att de inte är något

annat än Allahs (swt) slavar, med allt vad detta ord innebär – att vara ytterst ödmjuka och behövande inför Allah. Om någon träder in i Islam från denna vinkel kommer alla andra frågor att bli lätta. Men om han träder in i den enbart genom filosofiska argument eller för traditionens skull eller för upplevda fördelar eller för att Islam ger lycka, då betyder detta att han i verkligheten inte har trätt in i Islam och inte heller kommer att få dess sanna smak.

Underkastelse under Allah säkerställer samstämmigheten mellan människans frivilliga och medfödda sidor

Qutb fortsätter:

”Islam fördes fram av Muhammad – frid vare över honom – såsom det fördes fram av de ädla sändebuden före honom, med det enda syftet att återföra människorna till Suveräniteten och Styret av deras Herre, så att deras liv kan styras av Honom på samma sätt som hela universum som de lever i styrs av Honom.”

Detta är ännu en insikt, nämligen att människan inte är den enda skapelsen. Detta universum är enormt och omfattar många levande och icke-levande ting, varav vissa vi känner till och mycket som vi inte känner till, såsom Allah säger:

”...Och Han skapar (andra) ting som ni inte har någon kunskap om.”
(Surah an-Nahl 16:8)

Och de underkastar sig alla Allah:

”De sju himlarna och jorden och allt som finns däri prisar Honom, och det finns ingenting som inte lovprisar Honom med Hans pris. Men ni förstår inte deras lovprisning. Sannerligen, Han är den Överseende, den Ofta Förlåtande.”
(Surah al-Isra 17:44)

Människor bör använda sitt förstånd och vara medvetna om det faktum att mänskligheten verkligen har särskilts och skapats som den mest intelligenta av alla skapelser – människan bör verkligen inse att hon skapades som herre över alla andra skapelser. Dessutom bör människor resonera: om alla skapelser underkastar sig Allah (swt), varför skulle de själva motsätta sig denna lag om underkastelse? Människor bör veta att eftersom de är skapade – precis som allting annat i detta universum – bör de inte bortse från denna princip; principen att universum dyrkar Allah och att de själva också bör dyrka Honom. På så sätt kommer de att vara i harmoni med allting. Det borde inte vara tänkbart att Allah skulle skapa någon eller något som skulle förkasta Hans befallningar eller känna storhet inför Honom. Hela universum underkastar sig verkligen Hans Gudomlighet och Överhöghet. Detta är den sanna innebörden av den rättmätiga Auktoriteten som endast kan tillhöra Allah (swt). Därför skulle hela universum aldrig acceptera ett annat styre eller en annan auktoritet än Allahs (swt), Han som styr hela universum.

I själva verket är det Allah (swt) som driver och kontrollerar själva existensen av allting i detta universum, inklusive människan. Den ofrivilliga eller medfödda delen av våra kroppar underkastar sig redan Allah (swt), utan undantag: hjärtat slår genom Allahs befallning, och människan själv kan inte stoppa detta. Hjärtat slår på ett visst sätt, i en viss takt, och ingen kontrollerar detta utom Allah (swt). På samma sätt underkastar sig varje kroppsdel Honom och styrs av Honom. Människan har emellertid särskilts genom att också ha ytterligare en del: den frivilliga delen som Allah (swt) gav henne för att mänskligheten skulle få en upphöjd rang. Därför har människan två sidor: en som underkastar sig en regel och ett öde som övermannar henne och som hon inte kan kontrollera, precis som alla andra skapelser och levande ting, och en andra frivillig sida som Allah (swt) har särskilt utmärkt henne med. När Allah (swt) därför gav människan förmågan att urskilja, välja, vägra och lyda, var allt detta en ära för henne och inte en förnedring eller en betungande skyldighet som hon inte kan bära. Allah (swt) skapade mänskligheten för ett stort uppdrag och gjorde den kapabel att fullgöra denna stora mission.

Människor bör ta denna särskilda egenskap som Allah (swt) har gett dem och frivilligt välja att vara med sin Herre genom att verkligen älska och respektera Honom samt visa ödmjukhet inför Honom. I slutändan kommer de att belönas med ett stort pris som Allah (swt) har förberett för de troende. Qutb upprepar dessa punkter:

”Mänskligheten styrs av naturlagar – skapade av Allah – i sin form och utveckling, sin hälsa och sjukdom, liksom sitt liv och sin död. Till och med konsekvenserna av deras handlingar styrs av dessa samma lagar.”

Även våra frivilliga rörelser styrs av fasta regler, eftersom de i slutändan alla styrs av Allahs lag som bestämmer resultaten av dessa frivilliga handlingar. Ta exempelvis den som väljer att kasta sig från en höjd – hans öde kommer att avgöras av Allahs (swt) lagar. Det är inte möjligt att en människa kan besluta att hoppa från en höjd och samtidigt besluta att inte dö. Detta skulle strida mot Allahs lag. På samma sätt, om någon vägrar att äta eller dricka, eller omvänt konsumerar mer än sina behov, kommer även hans öde att styras av Allahs lag.

Människor kan inte förändra Allahs lagar som reglerar universums lagar, därför bör de även underkasta sig Islam i de frivilliga aspekterna av sina liv och låta Allahs lagar kontrollera och styra varje aspekt av deras liv. På detta sätt kommer det att finnas harmoni mellan de frivilliga och ofrivilliga delarna av deras existens, liksom i deras relation till universum.

I sanning är detta en av de stora drivkrafterna för att följa Allahs (swt) religion, eftersom människan då blir fullständig och i harmoni med universum. Vidare kan man inte underkasta sig lagar från andra källor i de delar av livet där Allah (swt) gav människan fri vilja, särskilt eftersom de andra aspekterna av hennes liv styrs av och underkastar sig Allahs vilja utan valmöjlighet. Detta är ett bevis på att människan endast bör underkasta

sig och dyrka Allah (swt). Även om hon inte hade kallats till detta borde hon fråga: ”O Allah, vad skall jag göra med de aspekter av mitt liv där Du gav mig fri vilja? Jag är tillfreds med min medfödda natur och den ofrivilliga delen av mitt liv eftersom Du är Den som direkt styr denna del av mig, så hur skall jag då rikta min fria vilja? Varför lämnar Du mig utan vägledning?” Detta är vad människor borde fråga.

Sannerligen har Allah (swt) hedrat mänskligheten, eftersom Han har sänt Sina sändebud med Böcker och skapat människan med en instinktiv benägenhet att söka Allah och söka efter Honom, så att hon skall vara Hans hängivna tjänare och harmonisera mellan de två aspekterna av sin natur – den frivilliga och den ofrivilliga. Utan fullständig enhet mellan dessa två aspekter kommer mänsklighetens existens inte att vara samstämmig. Om därför en separation mellan dessa två sidor uppstår, där den frivilliga sidan tillåts styras av en herre och den ofrivilliga styrs av en annan Herre (som är Allah (swt)), då kommer konflikt och kollision att uppstå mellan den falske herrens lagar och den Sanna Herren Allahs (swt) lagar. Detta är vad som händer med människor när de förkastar Allahs (swt) religion och lyder andra herrar. När de följer eller lyder andra av Allahs tjänare anses de ha tagit dem som herrar eller gudomligheter istället för att exklusivt underkasta sig sin sanna Herre, såsom Allah (swt) befallde dem i Koranen:

”Allah har sagt: ’Tag inte två gudomligheter för dyrkan. Han är endast en enda Allah; frukta därför Mig och Mig ensam.’”
(Surah an-Nahl 16:51)

Denna enhet är grundläggande. Människor bör anstränga sig för att uppnå detta även om de inte kallats till det, eftersom detta är vad som kommer att göra dem samstämmiga, fullständiga och fria från konflikt. Vidare kommer de inte att dras i två olika riktningar, såsom Allah (swt) förklarar:

”Allah framställer en liknelse: en (slav) man som tillhör många delägare (likt dem som dyrkar andra tillsammans med Allah) som tvistar med varandra, och en (slav) man som tillhör helt och hållet till en enda herre (likt dem som dyrkar Allah ensam). Är dessa två lika i jämförelse?”
(Surah az-Zumar 39:29)

De är sannerligen inte lika. När en människa är slav under den Ende Sanna Herren kommer hon att ta emot konsekventa befallningar från Honom som inte motsäger varandra, eftersom en herre inte skulle ge två motsägelsefulla befallningar samtidigt. Om motsatsen skulle ske, eller om det verkligen fanns två eller flera herrar, då skulle denna konflikt oundvikligen uppstå eftersom exempelvis den ene skulle vilja lycka för sin slav och den andre olycka, eller den ene skulle vilja göra honom rik och den andre fattig – hur skulle en sådan människa kunna leva!? Återigen säger Allah (swt):

”Allah framställer en liknelse: en (slav) man som tillhör många delägare (likt dem som dyrkar andra tillsammans med Allah) som tvistar med varandra, och en (slav) man som

tillhör helt och hållet en enda herre (likt dem som dyrkar Allah ensam). Är dessa två lika i jämförelse?"
(Surah az-Zumar 39:29)

Detta är den naturliga harmoni som människan bör sträva efter.

Nödvändigheten av att bilda ett muslimskt samhälle

Qutb säger:

"Jahiliyyah, å andra sidan, bygger på att en människa utövar herravälde över en annan, och i detta avseende går den emot universums ordning och för människans ofrivilliga sida i konflikt med hennes frivilliga sida. Detta är kärnan i den jahiliyyah som varje sändebud – inklusive Muhammad (sas) – mötte när de kallade till Islam och exklusiv underkastelse under Allah."

Hur mötte Allahs Sändebud (sas) jahiliyyah? Han mötte dem genom att kalla dem till Islam och till att exklusivt underkasta sig Allah – för att befria dem från deras motsägelse. När människor förnekar Allahs (swt) Herravälde leder detta i själva verket till att de dyrkar flera herrar. Därför ville Sändebudet (sas) rädda människor från den förödande konflikten mellan deras frivilliga sida och deras medfödda natur. Varje jahiliyyah genom historien har mötts av Allahs sändebud (frid vare över dem) på samma sätt. Detta har varit mänsklighetens vana sedan början: människor har vänt sig bort från Allahs (swt) religion och underkastat sig dyrkan av stridande medpartners. Därför har Allahs sändebud (frid vare över dem) kommit för att säga till dem: "Återvänd till er ende Herre så att ni kan uppnå harmoni, fred och enhet och uppleva samordningen mellan dessa två aspekter som finns inneboende i människan ... genom detta kommer ni att få lycka inte bara i detta liv utan även i det kommande."

Således mötte varje sändebud från Allah, fram till det sista Sändebudet (sas), jahiliyyah genom att exklusivt kalla till Islam.

Qutb fortsätter:

"Denna jahiliyyah är inte en abstrakt teori; i vissa fall har den i själva verket ingen teori alls."

Jahiliyyah härstammar från människors nycker, och därför förändrar de sitt liv varje dag på ett eller annat sätt. Trots detta representeras jahiliyyah av en verklig, levande och aktiv grupp. Den drivs av en grupp människor organiserade som ett helt samhälle. Detta samhälle är underkastat en ledning och är underkastat en vision och en ideologi, liksom värderingar, traditioner, koncept, känslor och vanor.

Detta är såsom Qutb säger:

"Den [jahiliyyah] antar alltid formen av en levande, aktiv rörelse i ett samhälle som har sitt eget ledarskap, sina egna koncept och värderingar samt sina egna

traditioner, vanor och känslor. Det är ett organiserat samhälle och det finns nära samarbete och lojalitet mellan dess individer. Det är alltid redo och vaksamt att försvara sin existens medvetet eller omedvetet. Det krossar alla element som verkar vara farliga för dess existens."

Detta uttalande är en introduktion till nödvändigheten av att bilda ett islamiskt samhälle. Vidare kan ett islamiskt samhälle inte uppstå enbart genom att kalla till en teori. För att det skall kunna uppstå måste det vara ett aktivt och kraftfullt samhälle där alla dess institutioner är integrerade. Det måste besitta alla beståndsdelar av en enad kropp för att kunna möta en annan integrerad enhet – nämligen jahiliyyah. Jahiliyyah har aldrig bara varit en teori, utan har alltid varit integrerad och representerad av ett verkligt levande samhälle bestående av medlemmar sammanbundna genom relationer, ideologier, filosofier, trosuppfattningar, mål, rättigheter, skyldigheter och lagar som organiserar människors liv. Jahiliyyah har sina mål och intressen som den arbetar för och försvarar. Därför kommer de inte att ge upp den lätt och de kommer att försvara sig mot varje fara som hotar deras existens, oavsett om de gör det medvetet eller omedvetet.

Eftersom detta är verkligheten bör jahiliyyah aldrig mötas enbart med teori, såsom många människor gör idag. Att endast skriva böcker där vi förklarar Islam kommer i verkligheten att vara värdelöst, eftersom vi inte endast möter teorier och filosofier från jahiliyyah – snarare möter vi en verklighet som är fullt aktiv och levande. Det jahilitiska samhället är mycket angeläget om sin överlevnad och sitt välbefinnande, och det är ivrigt att försvara sig mot varje fara som hotar dess existens. Detta samhälle kommer inte att kapitulera om det inte möts av en annan kraft som är lika integrerad, effektiv och verksam, där dess medlemmar är nära sammanbundna och engagerade i varandra genom vision, koncept, relationer och intressen. Sannerligen kommer jahiliyyah att enas för att försvara sig mot varje fara som hotar dess existens.

Vi förstår nu den stora betydelsen av utvecklingen av det islamiska samhället genom vägledningen från Allahs Sändebud (sas). Denna vägledning är fullständigt samordnad och harmonisk med naturen hos den gudomliga skapelsen, där det inte finns någon konflikt mellan människans frivilliga och ofrivilliga aspekter. Först då kommer det islamiska samhället, uppfostrat genom denna vägledning, att kunna möta det jahilitiska samhället som självt inte bara är en teori, utan ett fullt integrerat samhälle med alla kännetecken hos en effektiv och verklig enhet.

Jahiliyyah är byggd på verklighet och kommer inte att undermineras enbart av en abstrakt idé

Jahiliyyah har aldrig, vid någon tidpunkt, endast varit en ren teori. Jahiliyyah, som är motsatsen till Islam, har alltid representerats i en levande verklighet. Det har människor som rör sig och arbetar för dess fortsatta existens och inflytande. Människor i jahiliyyah organiserar sig och tar hand om det som de uppfinner i sina liv och de är ivriga att

uppfylla sina mål som bygger på värderingar och vissa visioner, och allt detta återspeglas i deras beteende. De organiserar sina liv och utformar sitt system för att uppnå de mål som de tror på. Därför är de angelägna om att försvara sin existens mot varje hot. Detta integrerade samhälle som kallas jahiliyyah skulle aldrig böja sig för Islam om det inte konfronterades av ett lika eller ännu bättre organiserat och levande samhälle – detta eftersom ingen kan besegra en fiende om han inte är starkare än honom.

Oavsett om jahiliyyah bygger på en solid filosofi och teori eller inte, styrs den ändå av lagar och värderingar som organiserar medlemmarna i dess samhälle, eftersom rättigheter och skyldigheter inte kan uppfyllas utan organisation och ett system. Därför är det nödvändigt för jahiliyyah att vara organiserad, även om den bygger på människors nycker – och i själva verket är människors nycker en av jahiliyyahs grundläggande grunder, såsom vi senare kommer att förklara. Oavsett om den underliggande filosofin och teorin bygger på människors nycker måste den ändå leda till en praktisk organisation så att människor kan leva på ett rimligt sätt och göra det möjligt för dem att uppfylla sina drömmar och erhålla sina rättigheter. Detta är den verkliga bilden, och den måste mötas av Islam om vi vill förändra och ersätta denna jahiliyyah. Den måste mötas av en verklighet som är starkare än denna nuvarande jahilitiska verklighet, och detta är vad Qutb säger i följande tydliga text:

”På grund av att jahiliyyah antar formen av en aktiv rörelse – och inte endast en abstrakt teori – är det inte tillåtet att försöka avskaffa dess existens och återföra människorna till Allah (swt) enbart genom teorier; och det kommer inte heller att ge någon nytta. Detta eftersom abstrakt teori inte kommer att vara jämbördig med det existerande jahilitiska samhället, än mindre överlägsen det. För att undergräva ett existerande, organiserat och effektivt samhälle måste det därför konfronteras och motsättas av ett annat samhälle som är lika verkligt och effektivt. Dessutom måste detta motsatta samhälle vara överlägset, besitta starkare principer och struktur samt bestå av medlemmar med närmare band och relationer. Dessa element och egenskaper är särskilt nödvändiga när de två motstridiga samhällena fullständigt skiljer sig åt och motsätter sig varandra i sin natur och metodologi.”

Det är inte konstigt att etablerandet av Islam i verkliga livet är ett enormt företag! Detta beror på att det bygger på en ideologi som inte bara är främmande för det omgivande samhället utan också står i direkt motsättning till själva grunden för detta samhälle, liksom dess mål och medel.

Så existensen av en sådan idé – idén om Islam – och revolution inom detta jahilitiska samhälle betraktas som nästan omöjlig. Ändå är denna till synes omöjliga uppgift det som krävs av dem som kallar till Islam att uppnå. Genom historien har människor kunnat genomföra sådana till synes omöjliga företag när de verkligen trodde på en idé och ville sprida den trots att den motsatte sig det rådande tänkandet. De offrade mycket och

organiserade sig för att sprida denna idé. Om framgång därefter skrivs för dem kommer de att kunna avskaffa den nuvarande existensen och ta kontroll med sin nya idé.

Detta har hänt många gånger i historien och kanske är ett av de bästa exemplen för oss kommunismens framväxt i Ryssland. Ryssland hade aldrig varit förberett som kandidat för att acceptera kommunismen – varken ideologiskt eller socialt. Detta berodde på att Marx förutsåg att kommunismen skulle behöva etableras i ett industriellt samhälle, eftersom teorin byggde på konflikten mellan de vanliga arbetarna och den ojämna fördelningen av rikedom. Ryssland stod under tsarens styre och var ett jordbrukssamhälle som levde under vad som kunde betraktas som ett slags feodalt system. Därför hade denna region från början inte ansetts vara en kandidat för att acceptera kommunismen, men det som hände var att när de misslyckades med att etablera kommunismen i Storbritannien försökte de istället i Ryssland. För att etablera den i Ryssland var de tvungna att anstränga sig enormt och offra mycket. Den som läser ”Modern” skriven av Maxim Gorkij vet hur kommunisterna offrade sig – kvinnor, män och barn, unga och gamla – på ett sätt som får varje människa att stå i förundran: det fanns enorm uthållighet, uthärdande och uppoffring för att etablera denna imponerande struktur – tyvärr en felaktig struktur som plågade mänskligheten tills den slutligen misslyckades. Därför måste det för att en ny idé skall lyckas finnas en stor konflikt mellan denna nya idé och den etablerade verkligheten innan den nya idén kan undergräva etablissemanget och skära av dess rötter. Om detta är en allmän princip i livet i konflikten mellan två motsatta idéer, vad skulle man då förvänta sig skall hända mellan Islam – vilket vi senare kommer att förklara i detalj – och jahiliyyah som finner Islam så främmande och så långt ifrån allt som den kan acceptera? Man måste förstå att oavsett hur motsägelsefulla två ideologier är, om de båda är människoskapade så är de båda jahilitiska, och därför kommer de i själva verket att dela mycket gemensamt. I verkligheten kommer en omvandling av samhället från en uppsättning jahilitiska idéer till en annan knappt att förändra människors liv. Ta till exempel kommunister och kapitalister: under båda systemen befrias människor från alla värderingar och all disciplin – och lämnas i grunden att följa sina egna begär. Inget av dessa system etablerar den verkliga sanningen och försöker inte heller göra det. Om en kapitalist bestämde sig för att anta kommunismen skulle han i verkligheten inte förändra sitt liv särskilt mycket. Skillnaderna skulle kunna ligga på den materialistiska nivån, eller i sättet han uttrycker sig eller formen av frihet. Men i sanning skulle man inte behöva genomgå någon större förändring om man övergav kapitalismen där man levde ett omoraliskt liv och antog kommunismen som påstods göra en mer idealistisk. Nej, verkligheten är att kommunismen skulle uppmana honom att fortsätta sitt omoraliska liv och kanske till och med ge honom större legitimitet och lätthet att leva omoraliskt. Detta eftersom kommunismen förstör disciplinen och betraktar sex, mat och dryck som något biologiskt och naturligt som bör vara gemensamt för alla.

Vi vet att kommunismen i sin idealbild betraktar barn som en naturlig produktion, vilket betyder att de är statens barn och därför skall alla sexuella relationer vara fria, och när barnen föds finner man ett hem som skyddar dem eftersom staten måste skydda alla. Därför skulle man i verkligheten inte förvänta sig att en kapitalist förändrar särskilt mycket när han blir kommunist, förutom vissa aspekter som människor värdesätter såsom rikedom, personliga rättigheter och yttrandefrihet som betraktas som medfödda mänskliga rättigheter som får människan att känna sig värdig och uppfyller hennes önskan att uttrycka sig. Dessa är de huvudsakliga skillnaderna och de är inte lika stora eller tydliga som när en kapitalist eller kommunist eller någon annan jahilit blir muslim. Då måste han förändra varje del av sin existens och varje aspekt av hans liv måste få en ny form som står i motsättning till det han tidigare praktiserade i jahiliyyah.

Om varje ny jahilitisk ideologi eller koncept kommer att mötas av konflikt och kamp från den etablerade jahiliyyah, vad skulle då hända när den nya ideologin är Islam, som för människor över en enorm avgrund, från ett ledarskap till ett annat, från en etik till en annan, från en ideologi till en annan, från en verklighet till en annan – allt fullständigt annorlunda? Som Qutb tidigare nämnde är skillnaden mellan Islam och jahiliyyah total – i dess grundläggande övergripande struktur liksom i dess detaljer. Även om vissa aspekter av Islam och jahiliyyah liknar varandra är likheten tillfällig, och i verkligheten är de fullständigt olika i sina rötter, känslor, avsikter, metodologier och resultat.

Detta är därför situationen när en islamisk väckelserörelse försöker etablera Islam och sprida denna religion. Den måste möta jahiliyyah, inte bara med en idé eller enbart teori, utan med ett integrerat samhälle som är kapabelt att undergräva och förstöra rötterna till det jahilitiska samhället. Detta är naturligtvis inte möjligt om inte den islamiska rörelsen är starkare än det jahilitiska samhället, eftersom en handling som är lika stark som reaktionen bara kommer att stå stilla och inte röra sig framåt. Därför måste kraften vara starkare än motståndet för att vinna. För att motståndet skall bryta samman måste det därför mötas av en starkare och mer kapabel kraft. Vi vet från tidigare slag som haft stor påverkan på historien att den avgörande faktorn var när vinnaren till slut kunde skaffa ett nytt vapen som var starkare än fiendens, och på detta sätt vann de slaget. Därför är typen och arten av vapen mycket viktigare än antalet män eller planer. Det är också samma sak för den islamiska rörelsen. Den måste ha en mycket starkare kraft för att kunna trycka tillbaka jahiliyyah tills den drar sig tillbaka, kapitulerar och försvinner.

Detta faktum måste vara tydligt och väl etablerat i en muslims sinne. Det är inte möjligt att vara muslim utan att förvärva den fysiska kraften att förändra den samtida situationen. Detta är en viktig punkt som många islamiska förkunnare missar, de som menar att vi aldrig bör möta jahiliyyah med kraft och att vi inte bör gå in i en kamp mot dem eftersom vi inte har tillräcklig styrka för att möta dem. De föreslår istället att vi bör kalla människor till Islam genom visdom och förkunnelse samt argumentera med dem på ett vänligt sätt och att vi bör stanna vid denna punkt. Det är viktigt att förstå att den

islamiska rörelsens metoder bygger på det särskilda stadium som rörelsen befinner sig i och att de inte är fasta. Den typ av förkunnelse genom visa ord och argument är ett viktigt stadium som den islamiska rörelsen bör anta inledningsvis, men den bör inte stanna där. Istället bör den gå vidare till nästa stadium av att utmana och besegra jahiliyyah genom fysisk kraft. Naturligtvis bör vi, såsom vi kommer att förklara i ett kommande kapitel, veta när det är lämpligt att använda denna kraft.

Det finns vissa intellektuella som menar att den islamiska rörelsen endast bör begränsas till teoretiskt engagemang och dialog med jahiliyyah. Det finns de som anser att det inte finns något behov av jihad (såsom Sheikh Yusuf Qaradawi) och inget behov av att skilja mellan Islams land och de otrognas land eftersom media och internet numera når alla och ingen stat eller makt kan hindra människor från att lära sig om Islam. De argumenterar för att eftersom jihad ursprungligen infördes för att leverera Islams budskap till människor och eftersom Islams röst kan nå människor i denna högteknologiska era, så finns det inget behov av jihad.

I verkligheten infördes jihad för att undanröja hindren framför människor så att de kunde ta emot den korrekta kallelsen till Islam. Dessutom, och ännu viktigare, kom jihad för att avlägsna de förtryckande makterna och diktatorerna och befria landet från slaveri under andra än Allah (swt), eftersom det är Allahs (swt) land utan någon medpartner i ägandet. De troende är Allahs (swt) soldater som vill befria sin Konungs land så att det endast tillhör Honom.

De som säger att uppgiften endast bör genomföras genom teoretiska tal är antingen okunniga, har dåliga avsikter eller bådadera. Dessa förslag kommer från deras mentalt besegrade inställning som har försvagats inför det kontinuerliga trycket från Islams fiender som påstår att Islam är en religion av kraft och att den spreds genom vapen och makt, och att vi nu lever i demokratins och dialogens tidsålder. Men det vi ser överallt är att Islams fiender i själva verket gör motsatsen till det de förespråkar (d.v.s. demokrati och dialog). När de vill ha något slår de hårt och tolererar ingen reaktion från människor. De ber inte om ursäkt och känner inget behov av att rättfärdiga det som hände i Bosnien, Kosovo eller det som händer i Albanien, Sudan, Afghanistan och överallt annars. De handlar utifrån brutal styrkas mentalitet, vilken tystar och förtrycker människor. Därför har mentaliteten att kalla till Islam endast genom teoretisk diskurs utan att stödja den med fysisk styrka inget värde. Detta beror helt enkelt på att utan styrkans element är uppdraget dömt att misslyckas. De människor som antar denna besegrade mentalitet överlämnar i själva verket Islam till dess fiender och vill överge det som Allah (swt) har beslutat och velat.

Islams teoretiska grund ”la ilaha illa Allah” – när den förstås korrekt – representerar en revolution som syftar till att avskaffa all falskhet

Qutb fortsätter:

”Islams teoretiska grund har under varje period av historien varit vittnesbördet ’la ilaha illa Allah’ – ’Det finns ingen gudom utom Allah’ – vilket innebär att vittna om att den enda sanna gudomen är Allah, att Han är Försörjaren, att Han är universums Härskare och att Han är den Verklige Suveränen; att tro på Honom i sitt hjärta, att dyrka Honom ensam och att omsätta Hans lagar i praktiken. Utan detta fullständiga accepterande av ’la ilaha illa Allah’, vilket skiljer den som säger att han är muslim från den som inte är muslim, kan detta uttalande inte ha någon praktisk betydelse och det kommer inte heller att ha någon tyngd enligt islamisk lag.”

I allt det som Qutb skriver finner vi denna särskilda anda – anden hos någon som står på sanningen med djup övertygelse. Vidare känner han stor ära genom sin tro. Han väntar inte på att se om människor är nöjda med den eller inte, eller om de accepterar den eller inte. Qutb vill vägleda mänskligheten till sanningen och vill höja dem till den höga nivå och standard som han själv lever efter. Han är inte villig att förhandla med dem om sin tro och han påverkas inte av deras vrede och respektlöshet. Det uttryck som han uttalar med sådan säkerhet är mer smärtsamt för jahiliyyah än kulor i deras bröst … och även i brösten hos dem som låtsas vara muslimer och som ser Islam på ett annat och felaktigt sätt. Man måste inse att författaren är någon som exakt vet vad han säger.

För att ytterligare kommentera det Qutb säger:

”Utan detta fullständiga accepterande av ’la ilaha illa Allah’, vilket skiljer den som säger att han är muslim från den som inte är muslim, kan detta uttalande inte ha någon praktisk betydelse och det kommer inte heller att ha någon tyngd enligt islamisk lag.”

Utan tvekan hade Qutb insett att vilket som helst av ovanstående ord var tillräcklig anledning för jahiliyyah att vilja släcka den som uttalar dem. Detta eftersom detta inte bara är en revolution utan mycket mer än så. Det är en fullständig förstörelse av alla pelare som det jahilitiska samhället står på, vare sig det är i väst, eller i det östliga kommunistblocket, eller i något annat icke-troende samhälle, och till och med de samhällen som påstås vittna om ”la ilaha illa Allah” utan att erkänna dess verkliga innebörd. Denna sista punkt uttrycktes av Maududi i en av hans böcker. Han sade att om en person kallade till bön fem gånger om dagen och förkunnade ”det finns ingen gudom utom Allah”, samtidigt som han förstod dess verkliga innebörd, och alla som upprepade efter honom också förstod dess verkliga innebörd, då skulle jahiliyyah inte lämna dem ifred ens en enda dag, eftersom denna deklaration, som uttalas flera gånger om dagen, är en fullständig revolution mot de världsliga makterna och auktoriteterna. Om jahiliyyah visste att människor förstod vad de sade skulle de inte lämna dem ifred, men jahiliyyah vet att människor inte är seriösa med innebörden av dessa ord och att de inte ens förstår vad de säger. Denna verklighet bör vara tydlig i våra sinnen.

Muslimen bör vara Allahs (swt) soldat på jorden: han har kommit för att förändra och förstöra det onda tillståndet och rena jorden från all denna smuts – med alla medel –

ord, handlingar, vapen och makt. Utan detta kommer han inte att betraktas som en hängiven soldat och han kommer inte att kunna etablera Allahs (swt) religion och låta dyrkan av Allah (swt) blomstra på jorden genom att etablera Hans Enhet i livet. När vi ser hur Qutb uttrycker detta inser vi att det han menar med Allahs uluhiyya (alla aspekter av Allah som beskriver Hans Överhöghet, Suveränitet och Herravälde över hela universum), Allahs ubudiyya (alla aspekter av fullständig hängivenhet, dyrkan och slaveri inför Allah), Allahs (swt) Makt och Styre inte endast är i politisk mening, såsom vissa kritiker har sagt om Qutb och Maududi. Dessa kritiker har hävdat att Qutb och Maududi endast var upptagna av politisk Islam och försummade den fulla innebörden av att dyrka och komma närmare Allah (swt). Qutbs ord är tydliga. Han menade med deklarationen ”det finns ingen gudom utom Allah” exakt det som alla Allahs sändebud (frid vare över dem) menade, vilket är att särskilja Allah med dessa egenskaper: uluhiyya, ubudiyya, Makt och Styre i varje aspekt av livet. Qutbs ord är så tydliga att de inte lämnar något utrymme för missförstånd, inte ens för de mest okunniga och missnöjda människorna. Om de ändå påstår att en annan innebörd, beror detta på att det är sanningsfiendernas vana: de försöker förvränga och förändra innebörden av varje riktig idé trots att de fullt ut förstår dess korrekta innebörd. Qutb förklarar innebörden av att praktisera shahada, vittnesbördet **”det finns ingen gudom utom Allah”:**

”Teoretiskt innebär etablerandet av detta att människor bör ägna hela sina liv åt underkastelse under Allah. Att vittna om ’la ilaha illa Allah’, ’det finns ingen gudom utom Allah’, kräver att man exklusivt ger Allah (swt) alla rättigheter till Auktoritet och lydnad, liksom Herravälde, Makt och Suveränitet, genom att tro på det i sitt hjärta…”

Så detta är en tro och inte endast uttalade ord. Dessutom är det en tro som måste omsättas i handling, såsom exempelvis ”utförandet av ritualer”. Denna tillämpning är en väsentlig del av shahada där man inte kan vara muslim utan att utföra dessa ritualer. Vidare tillägger Qutb: **”…och genom att praktisera sharia, eller den ’islamiska lagen’, i det verkliga och praktiska livet.” Därför har de som vill anklaga Qutb och Maududi – genom att påstå att de endast är upptagna av ”politisk Islam**” – ingen grund för det de säger.

Qutb fortsätter därefter:

”Vittnesbördet ’la ilaha illa Allah’ kräver att man inte avgör någon fråga på egen hand utan måste hänvisa till Allahs föreskrifter beträffande den och följa dem. Vi känner till Allahs domar endast genom en enda källa, nämligen genom Allahs Sändebud – frid vare över honom. Därför finns i den andra delen av den islamiska trosbekännelsen, som vi vittnar om: ’wa ashhadu anna Muhammadan Rasul Allah’ – ’och jag vittnar att Muhammad är Allahs Sändebud.’”

Detta är en viktig del av vittnesbördet, eftersom Islam inte endast handlar om att tro på Allah och göra Honom till den Ende och Absoluta Auktoriteten, utan det kräver också att tro på alla sändebuden och det sista Sändebudet, Muhammad (sas), och att betrakta att

de alla kom för att förkunna och informera människorna om det som uppenbarats för dem samt att människorna är befallda att följa dem. Varje sändebud sade till sitt folk, såsom nämns i ayan:

”Så frukta Allah, fullgör er plikt mot Honom och lyd mig.”
(Surah Al-i-Imran 3:50)

Detta ord upprepades av alla sändebud, såsom Allah (swt) säger:

”Vi sände inget sändebud annat än för att det skulle lydas med Allahs tillåtelse.”
(Surah an-Nisa 4:64)

Sändebuden (frid vare över dem) kom för att återföra all makt till den sanna Gudomen – Allah (swt)

En olycklig missuppfattning har varit att tro att sändebudens enda plikt var att förkunna budskapet – att säga sitt ord och sedan lämna – och att det därför inte skulle vara deras uppgift att faktiskt etablera Islam. Detta är en missuppfattning som vissa har försökt lura människor att tro på. Ingen sändebudsmission var på detta sätt. Sändebuden kom för att förkunna och insistera på att deras folk skulle förändras. Sändebuden konfronterade sina folk tills Allah (swt) dömde mellan dem och deras folk på grundval av denna fråga. Så den första pelaren i Islam är vittnesbördet, vilket i sin senare del innehåller att Muhammad (sas) är Allahs Sändebud. Konsekvensen av detta är att själva medlet för mottagande och accepterande sker genom Sändebudet (sas), vilket uppfyller det som Allah har uppenbarat och beslutat, såsom Allah (swt) säger:

”Vadhelst Sändebudet ger er, tag det; och vadhelst han förbjuder er från, avhåll er från det.”
(Surah al-Hashr 59:7)

”Den som lyder Sändebudet har sannerligen lytt Allah.”
(Surah an-Nisa 4:80)

Således är denna fråga tydlig och konsekvent. Det bör inte finnas någon förvirring och man bör inte behöva många bevis. Om det åtminstone ur ett teoretiskt perspektiv är tydligt för oss att om det finns en Skapare, en Herre och en Ägare till detta universum, då bör det naturligt följa att denne Skapare också bör vara Styresmannen över hela universum. Det är endast till mänsklighetens fördel att be Allah (swt) om vägledning för att forma den frivilliga sidan av deras liv … den sida där de har givits fri vilja. Man bör fråga sin Skapare: ”Hur kan det vara så att Du lämnar mig ensam i detta liv medan Du redan har ordnat mitt ofrivilliga liv (de aspekter av mitt liv som inte står under min fria vilja) liksom allt det som omger mig?” Man bör vidare fråga: ”Hur kommer det sig att Du inte gav alla Dina skapelser fri vilja utan särskilde mig ensam med förmågan att välja för mig själv?” Detta bör leda människan till att vädja: ”Du måste visa mig och utstaka min väg, eftersom jag inte själv kan nå mitt slutliga mål och uppnå det som gör mig lycklig

och gagnar mig.” Detta är den naturliga rationalisering som visa människor bör anta om de vill leva sina liv i harmoni.

Men föreställ er om motsatsen skulle inträffa, d.v.s. att en herre styr och ordnar människans ofrivilliga liv och en annan oberoende herre (eller herrar) gör detsamma för hennes frivilliga liv ... Då skulle mänskligheten slitas sönder. Detta är den naturliga visdomen i denna fråga.

Som exempel bör vi betrakta att människor redan naturligt, utan tvång, är överens om att varje mänsklig organisation bör ledas av en enda ledare. Om den leds av två kommer den att förlora sin stabilitet, trygghet och nytta. Om detta är det naturliga och logiska tillvägagångssättet i mänskliga angelägenheter – att det bör finnas endast en auktoritet som styr, korrigerar, instruerar och verkställer bestraffning på varje nivå av mänsklig organisation – är det då inte mest naturligt att det också endast bör finnas en enda Herre för detta universum som är dess Herre och Styresman? Om vissa människor påstår att det finns andra herrar eller faktiskt dyrkar andra herrar, då sätter de sig själva i motsättning till och motsäger de mycket naturliga och grundläggande idéer som de själva har kommit överens om och antagit i sina praktiska liv. De praktiserar denna princip (enhetlighet i auktoritet) i verkligheten, men djävlarna kommer och gör denna mångfald i auktoritet vacker och på något sätt attraktiv. Dessa förbannade djävlar vill i själva verket inte mänsklighetens bästa.

Trots alla sina ansträngningar kunde dessa djävlar ändå inte ens övertyga människor om att säga att alla dessa medpartners i gudomlighet och herravälde faktiskt stod på samma nivå och var jämlika med varandra. I alla avvikande religioner har det alltid funnits denna idé om att ha en störst och dominerande herre som avgör allting och andra herrar som endast hjälper honom och utför hans befallningar, var och en med sitt eget specialområde som är känt och bestämt av herren på den högsta nivån. Till och med fram till det sista Sändebudets (sas) ankomst utförde araberna, som tydligt satte många herrar vid Allahs (swt) sida, fortfarande pilgrimsfärd i Makkah och kallade till Allah genom talbiyah (en särskild åkallan som uttalas under pilgrimsfärden): ”O Allah, här är jag i Din tjänst, O Allah, Du har ingen medpartner utom en partner som Du äger och som inte äger Dig.” Detta exemplifierar tydligt denna idé. I alla primitiva eller icke-primitiva religioner, såsom fastställts av lärda inom jämförande religionsvetenskap har det alltid funnits en större och högre entitet som människor dyrkat hela tiden. Idén om en större entitet är en historisk sanning hos alla primitiva och icke-primitiva stammar. De sätter medpartners vid Hans sida på det sätt som beskrivs i Koranen:

”Vi dyrkar dem endast för att de skall föra oss närmare Allah.”
(Surah az-Zumar 39:3)

Således gav de egentligen aldrig dessa medpartners full auktoritet och de behandlade inte alla herrar som jämlika. Till och med i den dualistiska tron hos perserna fanns det två herrar: en för det goda och en för det onda, eller en för ljuset och en för mörkret. Men

det godas herre var starkare och mer älskad av människorna och var den som de försvarade och hoppades på seger för. De hatade den onde herren, så vi ser att människor alltid har lutat mot den Ende Herren eftersom de naturligt tror på enhet. Detta är sanningen. Även om denna sanning är inneboende känd av mänskligheten – att all Auktoritet och allt Styre bör ges till den Ende Herren – har Islam genom historien kommit med alla sändebuden (frid vare över dem) och fastslagit detta faktum. När människor mottar denna uppenbarelse från Allah (swt) blir den en referenspunkt för dem som stärker deras tro och hjälper dem i deras liv. Qutb säger därefter:

”Detta är den teoretiska grund som Islam representerar och på vilken den faktiskt är byggd. Den etablerar ett fullständigt sätt att leva när den tillämpas på alla angelägenheter. Genom detta sätt möter muslimen alla detaljer i sitt individuella och sociala liv, vare sig han befinner sig inom de islamiska länderna eller utanför dem. Denna religion definierar inte endast individens relationer inom det islamiska samhället, utan går mycket längre och definierar relationerna mellan det islamiska samhället och andra samhällen.”

Så på denna grund etableras ett fullständigt sätt att leva (såsom vi senare kommer att nämna). Denna religion är involverad i alla aspekter av mänskligt liv och lämnar ingen del obehandlad. Hela människans liv på jorden måste organiseras på grundvalen av ”det finns ingen gudom utom Allah.” Varje annan grund för livets etablering är falsk och bedräglig och har ingen legitimitet att existera, oavsett dess form, färg eller till synes nytta. Islam erkänner det inte från första början eftersom det inte har någon laglighet och ingen rätt att existera.

”Det finns ingen gudom utom Allah” är den teoretiska grund på vilken hela Islams byggnad är uppförd. Dess slutliga mål är att få människor att dyrka sin Herre, Allah (swt), och erkänna Honom som den sanna och enda Suveränen på jorden.

Betydelsen av jahiliyyah

Innan vi går djupare in i allt som härleds från detta faktum – att ”det finns ingen gudom utom Allah” – såsom verklighetens natur, livets mening, värderingar och traditioner, måste vi först fokusera på betydelsen av jahiliyyah och Islam. Med andra ord måste vi först fastställa definitionen av dessa begrepp.

Allahs religion är den enda metodologin som uppnår balans i människans liv

Inledningsvis måste vi inse att människan på jorden har en mångfacetterad karaktär och att varje egenskap kan variera mellan två ytterligheter: människan kan vara levande eller död, frisk eller sjuk, lycklig eller olycklig och på samma sätt muslim eller jahilitisk. Detta är den egenskap som kom med skapelsen av människan. Hon är en skapelse med en oerhört föränderlig karaktär, kapabel kan uppnås av både ondska och dess fullständiga

motsats, godhet. Denna dualitet genomsyrar alltid människans existens och manifesterar sig ständigt genom att få henne att välja den ena formen eller den andra. Varje gång hon ställs inför en vägkorsning måste hon välja en väg.

Det finns en annan dualitet som alltid har funnits i människans natur, eftersom hon skapades av en inblåst själ och en handfull lera. Hon förenar inom sig både en andlig sida och en materiell sida. Som en blandning av dessa två element kan människan anta egenskaper som får henne att stiga till änglarnas nivå och till och med högre än dem, eller sjunka ned till djurens eländiga nivå eller ännu lägre. Denna andliga dualitet finns i hennes natur och för att leva ett hedervärt liv måste hon integrera dessa två sidor med ett ljus från Allah (swt) och leva utifrån det som Allah (swt) har valt för henne.

Allah (swt) vet att människan kan uppleva stora konflikter inom sin dubbla ande eller natur – hon kommer att ligga söndersliten mellan två motsatta krafter. Men Allah (swt), som skapade henne, vet också att det finns ett annat sätt genom vilket människan kan integrera dessa två krafter och göra dem kompletterande istället för motstridiga. När detta sker kommer hon att vara i sitt friskaste tillstånd och sin starkaste form.

Islam kom för att etablera denna balans och tillhandahålla den ekvation som ingen annan människoskapad religion i mänsklighetens historia någonsin kunnat uppnå. Historien visar oss att människoskapade metodologier alltid har riktat och ägnat människan åt en av två riktningar. Antingen gjorde de henne materialistisk och jagande sina begär – såsom ett djur – eller också gjorde de henne isolerad genom att förbjuda sig själv alla begär och stänga in sig i en grotta eller ett tempel för att exklusivt praktisera och utveckla den andliga sidan och leva det andliga livet.

Denna dualitet som finns i människans natur hjälper henne faktiskt att förstå sin plats på jorden, i universum och att uppfylla sin roll. Hon är inte en skapelse med en enda natur. Därför bör hon inte imitera andra skapelser med en enda natur, annars kommer hon att avvika och missa sin verkliga väg och misslyckas med att etablera det som hon skapades för.

Allah (swt) hade kunnat, om Han velat, skapa människor med en enda natur och likaså en fast karaktär, såsom änglar eller djur eller på något annat sätt. Men Han valde en unik väg för mänskligheten. Han valde för dem denna dualitet i naturen och förmågan att anta ett brett spektrum av karaktärer, på vilken deras ansvar grundades. Genom denna dualitet gav Allah (swt) henne också ära på jorden och en hög plats i nästa liv – i det kommande livet.

Allahs sändebuds (frid vare över dem) uppdrag har varit att i det verkliga livet etablera harmoni mellan de olika aspekterna av människans natur och åstadkomma en integrerad helhet hos människan, samtidigt som hennes dualitet fullt ut tas i beaktande. Deras uppdrag har varit att lösa konflikterna inom människan som pågår mellan hennes dubbla naturer. Därför bör frågan om tjänarens underkastelse under sin Herre inte tas på

ett förenklat sätt där man endast lyder Allahs (swt) lagar och tror att detta är tillräckligt för att träda in i Allahs (swt) religion. Frågan är djupare och mycket allvarligare än att bara vara religiös eller lojal, eftersom detta i själva verket är Allahs (swt) religion. För att verkligen träda in i Allahs religion måste den yttre manifestationen av lydnad, lojalitet och religiositet härledas från ett helhjärtat, kärleksfullt accepterande och hängivenhet till Allah, och denna senare del kan endast uppnås genom människans unika och hedervärda egenskap – tillämpningen av hennes fria vilja. Allah skapade människan och valde för henne en särskild väg – en väg som definitivt svarar mot alla hennes behov och begär, och detta är tillräckligt för den troende att kärleksfullt underkasta sig sin Skapare. Det är ett av målen med denna religion och ett av sändebudens stora ansvar att utforma för oss den ideala modell som vid första anblicken kan verka vara antagonistiska.

I sändebudens (frid vare över dem) sätt och liv ser vi att de två aspekterna av människans natur inte är antagonistiska. Allahs sändebud (frid vare över dem) visade hur de kunde skapa balans mellan dessa två aspekter på det bästa och mest fullständiga sättet. Detta gäller särskilt vårt Sändebud (sas), som i själva verket var en levande modell för denna jämvikt och harmoni, såsom Allah (swt) säger i Koranen:

”Sannerligen har ni i Allahs Sändebud (Muhammad, (sas)) ett gott föredöme att följa.” (Surah al-Ahzab 33:21)

Allahs Sändebud (sas) kunde i sitt liv, både före och efter Islam, visa oss den ideala modellen för människan. Denna modell visade oss hur vi skall uppfylla alla våra plikter och tillgodose alla mänskliga begär. Precis som han (sas) var den främste dyrkaren levde han också ett fullständigt liv, fyllt av glädje och njutning. Precis som han bekämpade sociala orättvisor och det extravaganta, dåraktiga och destruktiva livet i jahiliyyah levde han också ett liv av plikt fyllt av nya erfarenheter. Han upplevde de vackra fenomenen i detta universum med de bästa känslorna och uttrycken. Allah (swt) gjorde honom faktiskt till ett föredöme, inte bara i hans hängivenhet till Allah (swt), hans kunskap om denna religion och förståelsen av Allahs (swt) absoluta unikhet, utan också i hans förmåga att skapa denna fantastiska balans mellan livets andliga och materiella aspekter.

Med hänsyn till människans dubbla natur och den därav följande mångfacetterade karaktären samt förmågan att anta ett brett spektrum av diametralt motsatta egenskaper bör vi därför följa Allahs Sändebud (sas) i alla aspekter av livet. Beträffande människans natur sade Allah (swt) i Koranen:

”Sedan visade Han henne vad som är ont för henne och vad som är rätt för henne. (8) Sannerligen lyckas den som renar sin själ (d.v.s. lyder och utför allt det som Allah befallt genom att följa den sanna tron på Islams monoteism och genom att göra rättfärdiga goda gärningar). (9) Och sannerligen misslyckas den som fördärvar sin själ (d.v.s. olyder det som Allah befallt genom att förkasta den sanna tron på Islams monoteism eller genom att följa avgudadyrkan eller genom att begå alla slags onda och syndiga

handlingar). (10)”
(Surah ash-Shams 91:8–10)

”Och Vi visade honom de två vägarna (det goda och det onda).”
(Surah al-Balad 90:10)

”Det är Han som skapade er; sedan är några av er otroende och några av er troende.”
(Surah at-Taghabun 64:2)

”Sannerligen visade Vi honom vägen, vare sig han är tacksam eller otacksam.”
(Surah al-Insan 76:3)

Dessa ayat visar den stora variationen inom människans karaktär, vad gäller hennes tro och hennes sätt, och pekar på det val människan har när hon väljer sin väg och riktning. Framför henne finns skilda vägar representerade av ljus och mörker, Islam och jahiliyyah, tro och otro, lycka och elände, ära och vanära. Detta är den dualitet som alltid följer människan. Hon står ständigt vid vägskäl och uppmanas att välja.

I detta liv har människan två vägar framför sig: antingen Islam, där hon kommer att vara en dyrkare och hängiven Allah (swt), eller jahiliyyah där hon kommer att vara olydig mot Allah (swt) – hon måste välja en av dessa två riktningar.

När hon väljer den rätta riktningen kommer hon inte att förlora det som jahiliyyah erbjuder henne i form av lycka eller njutning, eftersom varje god sak som jahiliyyah erbjuder i livet kan Islam uppfylla på ett bättre sätt. När hon väljer Islam tillfredsställer hon därför de dubbla aspekterna inom sig själv och hon tar allt det hon tycker om under Allahs Auktoritet och Hans barmhärtighet.

Så människan står inför detta vägskäl: antingen att vara muslim eller jahilitisk – det finns ingen tredje väg. Hon är antingen tacksam eller otacksam, troende eller otroende, vägledd eller vilseledd, lever i ljus eller lever i mörker. Därför måste vi förstå definitionerna av jahiliyyah och Islam som Allahs sändebud (frid vare över dem) kom med, och vi bör kalla människor på ett enkelt sätt som får dem att förstå och acceptera sanningen.

Användningen av ordet ”jahiliyyah” i Koranen och dess tillämpning i verkligheten

Jahiliyyah är ett uttryck som formulerades av Koranen – det hade aldrig tidigare använts i denna form bland människor före Koranens uppenbarelse. Det härstammar från det ursprungliga arabiska ordet ”jahl”, vilket inte endast betyder ”okunnig” i betydelsen brist på kunskap, utan också respektlös, ohövlig eller att inte ge den rättmätiga rätten till den som förtjänar den. Som en arabisk poet en gång sade i en dikt: ”Ingen skall förolämpa oss, för vi kommer att förolämpa dem mer än de förolämpade oss!” Ordet ”förolämpa” i denna rad är översatt från det arabiska ordet ”jahl”. Detta är ett exempel på hur araberna

använde detta ord med olika betydelser och att det inte endast var begränsat till okunnighet. På samma sätt brukade araberna i sitt traditionella språk säga om någon som förbannar en annan: ”Låt honom vara, han är jahil…” De menade då inte att han saknade kunskap utan snarare att han var ohövlig och sårade människor. Således kommer al-jahiliyyah från ordet al-jahl och användes först av Koranen. Därför behöver vi gå djupt in i ursprunget till denna term från själva källan där den uppstod.

Som exempel kan vi ta ordet ”demokrati”, vilket vi, om vi vill förstå det korrekt, inte endast bör ta från samtida förklaringar som ger det modifierade betydelser, utan vi bör också slå upp det i dess ursprungliga grekiska källa där detta ord uppstod och praktiserades i människors liv. Vi vet att demokrati betyder ”folkets auktoritet” och detta fanns i de antika grekiska städerna såsom Aten och Sparta. Där brukade man samla alla människor i den största rättssalen när de ville avgöra någon viktig fråga i sina liv. De lade fram frågorna, diskuterade dem och röstade därefter samt tog majoritetens åsikt för att fatta sitt slutliga beslut. Detta innebar att styret tillhörde nationen. Därför hade folkets auktoritet det sista ordet och beslutet. Demokrati betyder således folkets eller nationens auktoritet.

Det som då framträder enligt demokratin är att människan är den enda som skall ges auktoritet. Vi vet att den absoluta Auktoriteten i Islam endast tillhör Allah (swt), och därför kan demokrati inte vara förenligt med Islam. När vi därför återgår till demokratins ursprungliga innebörd förkastar vi hela konceptet eftersom det motsäger grunderna i den islamiska tron, nämligen att den ende Styresmannen är Allah (swt).

De som idag förespråkar demokrati försöker vilseleda människor genom att säga att demokrati betyder rättvisa, jämlikhet, konsultation, fri åsiktsyttring och att alla är fria att säga vad de vill. De talar i själva verket till människor utifrån de saker som människor är berövade och hungrar efter. Människor har levt under grymma diktaturer och känner att demokratin slutligen har kommit för att rädda dem. Tyvärr gör både diktaturer och demokrati människan till herre, om än på olika sätt. Islam anser att den ende Herren är Allah (swt) och att människorna är Hans tjänare. Detta är två fullständigt olika synsätt: på den ena sidan finns Islam (där Allah (swt) är den ende och absoluta Herren), och på den andra sidan finns allt annat (där människan är herre), vare sig hon är demokrat, diktator eller följer någon annan styrelseform. När de vilseledda talar till människor om demokrati berättar de inte för dem att styret och den exklusiva rätten att lagstifta i demokrati inte tillhör Allah (swt). Även om detta faktum avslöjades för människor förskönar de fortfarande vissa aspekter av demokratin och närmar sig människor från den synvinkel som får den att verka tilltalande för dem, såsom Allah säger:

”Är då den, för vilken hans onda handlingar gjorts sköna så att han betraktar dem som goda, lik den som är rätt vägledd?”
(Surah Fatir 35:8)

Satans uppgift är att få människors onda handlingar att framstå som vackra i deras egna ögon. Därför kan vi, när vi förstår den verkliga innebörden av demokrati, vad den står för och hur den fullständigt motsätter sig att ge Allah Hans rättmätiga rätt, avskaffa den ur våra liv.

För att fortsätta: termen jahiliyyah är en koranisk term och om vi vill förstå dess innebörd korrekt måste vi återvända till Koranen och undersöka den. Människor idag tror att ”jahiliyyah” endast betyder efterblivenhet eller analfabetism, eller att det syftar på de gamla mörka århundradena. Detta innebär att den moderna perioden inte kan innehålla någon ”jahiliyyah” eftersom den moderna perioden är avancerad och har uppnått en mycket hög nivå av vetenskap och teknologi som aldrig tidigare uppnåtts. Historiskt sett betraktar människor därför att vi lever i den nya så kallade upplysta tidsåldern. Därför blir ordet ”jahiliyyah” knappast acceptabelt för människor när det föreslås att det är tillämpligt även idag, eftersom detta för dem skulle innebära att vi återvänder till okunnighetens och analfabetismens mörka tidsålder. De skulle tänka: hur kan det finnas jahiliyyah i högteknologins, demokratins och frihetens era? Därför skulle jahiliyyah enligt denna definition framstå som obefintlig i vår tid. Faktum är att de som vågar beskriva mänsklighetens tillstånd som jahiliyyah i vår nutid skulle betraktas som orättvisa, efterblivna eller som mänsklighetens fiender eftersom de gör ett sådant påstående. De som håller fast vid den snäva betydelsen av jahiliyyah skulle tro att det inte finns någon existens av jahiliyyah på jorden idag eftersom vi inte är efterblivna, inte okunniga och lever i den upplysta tidsåldern mitt bland utvecklingar och institutioner som påstås etablera rättvisa, samarbete och frihet. När betydelsen av denna koraniska term förstås på detta snäva sätt kommer utan tvekan karakteriseringen av samhället som jahiliyyah att förkastas.

Likväl är denna mentalitet, detta tillvägagångssätt och detta sätt att förstå ”jahiliyyah” felaktigt. Den sanna betydelsen har förvrängts och förändrats för att dölja sanningen för människor så att de vilseleds och inte kan se – de kan inte upptäcka bitterheten och smutsen i sin situation och verkligen känna igen den som jahiliyyah – den jahiliyyah som Allah (swt) definierade och använde, inte endast för att beskriva forntida civilisationer utan även de samtida liksom möjliga framtida generationer.

Allah (swt) har gett jahiliyyah en specifik innebörd. Om vi hänvisar till Koranen stöter vi på termen jahiliyyah på fyra ställen. Varje plats i Koranen relaterar till en aspekt av jahiliyyahs fullständiga innebörd. Om vi därför sammanför dem alla kommer vi tydligt att förstå den fullständiga innebörden av jahiliyyah.

Den första ayan i den textmässiga ordningen där ordet ”jahiliyyah” förekommer i Koranen är följande:

”…de tänkte fel om Allah – jahiliyyahs tanke.”
(Surah Al-i-Imran 3:154)

Ordet ”tänka” och ”tanke” i Koranen, såsom i ovanstående aya (”*...de tänkte fel om Allah, jahiliyyahs tanke*...”), kommer oftast i betydelsen att vara säker på något och inte som en tveksam åsikt eller preferens. Så innebörden av ”tanke” här är att de fast trodde. Som exempel kan vi betrakta hur ordet ”tänka” används i en aya från Surah al-Kahf:

”Och förbrytarna (de kriminella, avgudadyrkarna och syndarna) skall se Elden och vara säkra på att de kommer att falla däri.”
(Surah al-Kahf 18:53)

Denna aya betyder att de var säkra på det som de skulle falla i. Därför används ordet ”tanke” (dhan) oftast i Koranen som ”att vara säker”, om det inte finns ett bifogat bevis som indikerar tvivel, såsom i Surah Yunus och an-Najm:

”De följer endast gissningar, och sannerligen kan gissningar inte ersätta sanningen.”
(Surah an-Najm 53:28)

Därför sade vi, när vi återgår till den tidigare ayan (Surah Al-i-Imran 3:154), att orden ”de tänkte” betyder att de trodde på Allah (swt) på ett felaktigt sätt. Detta är således ett uttalande om att själva jahiliyyahs tro är felaktig. Vidare visar denna första aya att jahiliyyah i sig själv faktiskt har en tro, en filosofi, en idé och en bestämd uppfattning, men denna uppfattning är osanningen, och därför är detta det första kännetecknet i vår förståelse av begreppet jahiliyyah: ”de tänker om Allah (swt) jahiliyyahs tanke.” Därför finns det människor som håller fast vid bestämda trosuppfattningar, idéer och synsätt om Allah (swt) som är falska. Det råder ingen tvekan om att när vi granskar mänskligt avvikande tänkande, vilket allt är långt från Allahs (swt) uppenbarelser, finner vi att allt är fördärvat – falska trosuppfattningar – och därför är denna fördärvade och avvikande tro en del av det som definierar innebörden av jahiliyyah.

För att ge ett exempel kan vi se hur ett av de så kallat största intellekten i mänsklighetens historia inte kunde känna igen den tydliga sanningen när han begränsade sig till sitt snäva sinne, berövat Allahs (swt) sanna gudomliga uppenbarelse. Detta är ingen annan än Aristoteles, mannen som man säger är den första lärde vars idéer Europa byggde mycket av sitt tänkande på, ända fram till idag. De betraktar honom som mänsklighetens första lärare och ett av de största intellekten som mänskligheten producerat. Aristoteles, när han talade om Allah (swt), uttalade det som ungefär kan beskrivas som ”en ursprunglig, absolut existens”, och detta är en form av beskrivning av Allah (swt) hos filosoferna. De säger att Hans existens är ett a priori givet, absolut, d.v.s. att den är uråldrig, alltid har funnits och existerar av sig själv. Så Aristoteles hade insikten att det finns en entitet som måste finnas vid alla tider och att Han är fullständigt perfekt och idealisk. Detta är sant i sig självt, men därefter fortsatte Aristoteles med att säga att denna entitet inte skapade universum – och då bör man fråga: hur skapades då detta universum uppstå? Aristoteles föreslog att universum, som bara uppstod av sig självt, ivrigt kom till Allah. Samtidigt säger han också att detta universum är oerhört och oändligt gammalt, vilket innebär en motsägelse: Hur kan det vara så att universum

visade sig komma ivrigt till Allah när det också påstås vara oändligt gammalt? Innebörden av att det kom eller uppstod är att det först var ingenting, icke-existerande, men Aristoteles säger att det är oändligt gammalt – d.v.s. att det alltid borde ha existerat. Så Aristoteles har två oändligt gamla entiteter – den ursprungliga existensen (Allah) å ena sidan och universum å den andra. Hur kan det finnas två oändligt gamla entiteter och sedan ändå påstå att denna nya entitet, universum, kom till Allah?

För att fortsätta denna förvirrade tankegång sade Aristoteles att denna ursprungliga existens på något sätt inte känner till annat än de absoluta sakerna och inte känner till detaljerna. Så han vet att det finns ett universum men känner inte till dess element! Även om han kände till elementen och visste att det finns en entitet kallad människan, känner han inte till individerna. På detta sätt berövar de Allah (swt) Hans viktigaste egenskap, nämligen den absoluta kunskapen. Detta är Europas största intellekt, som de hyser så stor respekt för!

Efter honom kom Plotinos, som var filosof i Alexandria, vilket var mänsklighetens andra inflytelserika skola. Vi kan spåra rötterna till mycket filosofi, metafysiska idéer, asketism och djupt tänkande till detta ursprung. Plotinos gav Aristoteles idé om den ”ursprungliga existensen” en större ställning och skänkte den mer vördnad. Han sade att denna ursprungliga existens är fullständigt idealisk och skiljer sig från all annan existens, så mycket att han resonerade att den ursprungliga existensen inte borde beskrivas som innehavande ”kunskap”, eftersom lägre och mindre ideala ting har egenskapen kunskap. På grund av sin högsta natur borde därför den ursprungliga existensen inte beskrivas med något som andra ting beskrivs med. Aristoteles antydde också att den ursprungliga existensen inte kände till åtminstone detaljernas värld, och detta skulle bero på dess status som ”absolut ideal”, och därför borde den endast interagera med de högsta och bästa entiteterna, d.v.s. den är hängiven åt sig själv och inte åt någon annan entitet som anses vara bristfällig. Plotinos kom för att ge den ursprungliga existensen ännu mer idealism och vördnad genom att säga att denna ursprungliga existens inte ens känner sig själv, eftersom kunskap är en mänsklig egenskap och detta inte borde ”förorena” dess höga existensnivå! Detta är synsättet hos ett av mänsklighetens mest respekterade intellekt! Detta är jahiliyyah – falskhetens tro!

Låt oss därefter betrakta betydelsen av jahiliyyah i den andra ayan:

”Söker de då jahiliyyahs styre (dom, lag eller regel)? Och vem är bättre i styre (dom, lag eller regel) än Allah för ett folk som har fast tro?” (Surah al-Ma’idah 5:50)

Här gav Allah (swt) jahiliyyah betydelsen av en typ av ”styre”. Således är jahiliyyah inte endast en tro utan också en form av styre. På grund av människosamhällets natur kan det inte existera utan någon form av styre och organisation. Därför ställer Allah (swt) i denna aya en fråga och en uppmaning, med innebörden att det finns människor som vägrar. I verkligheten finns det därför endast två former av styre: jahiliyyahs styre och, diametralt motsatt, Allahs (swt) styre. Allah (swt) själv säger att människor inte bör

acceptera jahiliyyahs styre. Denna aya kom som en kommentar till Allahs (swt) tre uttalanden i den föregående ayan:

”Sannerligen, Vi sände ner Taurat (Torah) [till Musa (Moses)], vari fanns vägledning och ljus, genom vilken Profeterna, som underkastade sig Allahs vilja, styrde (dömde, regerade) över judarna. Och rabbinerna och prästerna [dömde också för judarna genom Taurat (Torah) efter dessa Profeter], eftersom skyddet av Allahs Bok hade anförtrotts åt dem, och de var vittnen därtill. Frukta därför inte människorna utan frukta Mig (O judar) och sälj inte Mina verser för ett ynkligt pris. Och den som inte styr (dömer, regerar) efter det som Allah har uppenbarat, sådana är de otrogna (kafirun). (44) Och Vi föreskrev däri för dem: ”Liv för liv, öga för öga, näsa för näsa, öra för öra, tand för tand och sår lika för lika.” Men om någon efterskänker vedergällningen som välgörenhet, skall det vara en försoning för honom. Och den som inte styr efter det som Allah har uppenbarat, sådana är de orättfärdiga (zalimun). (45) Låt Injils (Evangeliets) folk döma efter det som Allah har uppenbarat däri. Och den som inte styr efter det som Allah har uppenbarat, sådana människor är de onda överträdarna (fasiqun). (47)” (Surah Al-Maidah 5:44, 45, 47)

”De som inte styr med Allahs uppenbarelser är…” ”de otrogna, de orättfärdiga och de onda överträdarna”, och därför frågar Allah (swt): ”Vill människor då ha jahilliyyas styre?” Således, precis som det finns en felaktig tro, som nämnts tidigare, finns det också en felaktig form av styre eller regering grundad på denna tro, och detta är jahilliyyas väg. Lyckligtvis finns det också den rätta eller sanna tron, vilken är den som fördes fram av Allahs (swt) Sändebud. Från denna sanna tro kommer det rättfärdiga och sanna styret som Allah (swt) befallde och sände genom Sändebuden (frid vare över dem).

3. Den tredje ayan som definierar jahilliyya är följande:

”…visa er inte överdrivet (mutabarraj) såsom under jahilliyyans tid.”
(Surah Al-Ahzab 33:33)

Detta är ännu en aspekt i definitionen av jahilliyya – exemplifierad genom ordet ”överdrivet visande”, eller ”mutabarraj”, vilket ungefär definieras som en dålig social sedvänja, såsom när det sker ett uppvisande av skönhet från en kvinna. Denna beskrivning pekar i själva verket på ett extremt framträdande, ett sedeslöst uppvisande och exponering. En annan form av ordet ”mutabarraj”, eller ”burooj”, finns också i Koranen:

”Var ni än befinner er skall döden hinna upp er även om ni befinner er i starka och höga fästningar (burooj)!”
(Surah An-Nisa 4:78)

Ordet här är ”burooj”, vilket är relaterat till ordet ”tabarroj”, som betyder ett högt torn som är mycket högt, tydligt synligt och framträdande. Därför gavs denna beskrivning till varje människa, man eller kvinna eller till och med ett helt samhälle som visar upp sig

självt på ett opassande sätt, och detta går emot naturen och betraktas som avvikelse av Allah (swt). Denna sorts beteende är i själva verket långt ifrån den respektabla ställning som givits människan av hennes Skapare.

När ordet ”tabarroj” nämns tänker man alltid på en kvinna som går ut i all sin skönhet för att attrahera och reta män så att de skall uppmärksamma henne och falla i hennes fälla. De muslimska kvinnorna förbjöds från detta dåliga beteende. Det förbjöds för dem att bete sig såsom de icke-troende kvinnorna i jahilliyya. Även om denna aya specifikt relaterade till kvinnors beteende, är den inte begränsad endast till detta. Vi bör ta den bredare betydelsen som är avvikelse från den rätta naturen. Precis som vi finner kvinnor avvika från sin avsedda natur genom att exponera sin skönhet och bjuda in män till otillåtna relationer, vilket leder till samhällets förfall, finns det också män som är skyldiga till ”tabarroj” genom sina dåliga sätt i gång, tal och allmänt beteende. Allt detta betraktas som tabarroj eftersom det avviker från människans avsedda natur och från det som är rätt och det som ger människan värdighet.

Detta är varför Sändebudet (sas) förbannade de män som imiterade kvinnor och de kvinnor som imiterade män (parafraserat från ett uttalande av Sändebudet, verifierat av Bukhari och Ahmad, återberättat av ibn Abbas). Detta eftersom Islam är angeläget om att hålla varje person, man och kvinna, fullkomlig och komplett i den form han eller hon skapades, så att han eller hon kan uppfylla sitt ädla ansvar. Islam vill att mannen skall vara trogen sin natur, kännetecknad av riktig manlighet, styrka, visdom i ledarskap och självständighet, och likaså vill Islam att kvinnan skall vara mjuk, feminin och beroende. Så om det finns förfall och oklarhet, vare sig det är en man som beter sig som en kvinna i hennes feminina mjukhet eller en kvinna som beter sig som en man i hans hårdhet och styrka, då kommer deras natur och samhället såväl som livet att förstöras. Islam är angeläget om att varje partner skall vara särskild och ren, så att han eller hon kan utföra sin uppgift och sitt ansvar på det ideala sättet.

Jahilliyya syftar till att störa detta och vilseleda varje kön till att bli otydligt. Gränserna mellan båda könen tas bort för att leda hela samhället till att bli mjukt och otydligt, så mycket att det verkar uppstå ett tredje kön som varken är man eller kvinna.

Således är det en av egenskaperna hos det icke-troende, jahili-samhället att det är fördärvat, förödmjukat, nedvärderat och har en avvikande natur. Detta eftersom jahilliyya hindrar människans rättskaffenhet och hindrar människan från att acceptera Sanningens ljus, och istället leder henne till att anta en fullständigt deform natur där det knappt finns någon skillnad mellan man och kvinna.

För att exemplifiera allt detta ser vi nu att homosexualitet i västerländska samhällen erkänns, legaliseras och att samkönade äktenskap tillåts, och det finns till och med särskilda ministerier som genomför samkönade äktenskap. Vi finner till och med att i vissa länder såsom Holland sänds samkönade bröllopsceremonier på TV och regeringen ger dem ekonomiskt stöd som om de vore normala äktenskap. I Frankrike försöker

regeringen utfärda en lag för att befria samkönade gifta par från att betala skatt. Detta upphävdes dock, och argumentet mot det var att det skulle leda till en minskning av landets inkomster! De motsätter sig det ur ekonomisk synvinkel och inte ur en etisk!

Islam skyddar människor från dessa fördärvade seder i jahilliyya genom att införa sedvänjan med hijab (ungefär översatt som ”täckande”). Detta täckande är inte endast kvinnans täckande av sin skönhet, där hon skulle undvika att bära något som skulle beskriva eller visa hennes kropp. Det är i själva verket ett fullständigt sätt att leva som definierar relationen mellan männens och kvinnornas världar. Detta system innefattar sådant som att be om tillåtelse, hälsningar, umgänge med en kvinna, hennes rättigheter och skyldigheter, samt även männens rättigheter och skyldigheter. Alla dessa delar ingår i denna hijab, som definierar relationerna mellan män och kvinnor och bevarar varje köns karaktär i den ideala situationen och håller könet såsom det var avsett, för att tillåta den natur som skapats av Allah (swt) att blomstra och fortsätta genom fortplantning. Vidare uppnås detta med fullständig hänsyn till att uppfylla begär, tillhandahålla den njutning som Allah (swt) vill att mänskligheten skall ha i en ren atmosfär utan blodspillan och utan den kamp som pågår om en kvinna eller utan striden för ens heder.

Således tillhandahåller det islamiska samhället, med hela sin utförliga organisation, såsom institutionen hijab, för mänskligheten denna rena, tillfredsställande och njutbara miljö, fri från de orenheter i vilka jahilliyya lever. I själva verket klagar de så kallat visa bland jahilliyya (om det ens finns några som kan karakteriseras med någon aspekt av visdom) bittert över dessa orenheter. De klagar över de dåliga seder i vilka de lever och denna mycket låga nivå av beteende som de praktiserar och aldrig är nöjda med. De verkar alltid söka efter olika former av njutning, till den grad att stora grupper av sexuella relationer och utbyte av fruar har uppstått.

Till och med tabut kring blodskamsrelationer har börjat försvinna. I Sverige tillät de äktenskap mellan bröder och systrar. De har inte ens känslan av avsky när det finns relationer mellan far och dotter eller son och mor. Dessa dåliga beteenden föregår alltid lagstiftningen som ratificerar sådana frågor efter att det blivit utbrett. De nämner detta på TV och driver sedan kampanjer för dess legalitet. Detta är jahilliyya som har en avvikande tro och ett korrumperat liv. Det är ett fördärvat och nedvärderat socialt system som går emot människans natur och leder till människans förstörelse.

Den sista ayan om jahilliyya är ayan i Surah Al-Fath:

”När de som förnekade sanningen hade placerat stolthet och högmod i sina hjärtan – jahilliyyas stolthet och högmod.” (Surah Al-Fath 48:26)

Detta syftar på naturen hos relationerna mellan jahili-samhällen, liksom relationerna mellan medlemmarna inom jahili-samhällen. Jahili-relationer och lojalitet baseras på blodsrelationer, likheter i färg, språk, fördelar, land och så vidare, vilka alla

karakteriseras av Allah som ”stolthet och högmod – jahilliyyas stolthet och högmod.” Dessa är relationerna som binder jahili-människor till varandra och detta är grunden på vilken de bekämpar varandra och konkurrerar. Dessa relationer leder inte till integration av mänskligheten, utan leder istället till konflikt och splittring. Lojalitet baserad på dessa ytliga begrepp kan till och med leda till strider inom familjer. Detta är en ytlig lojalitet där någon av dessa band lätt kan brytas, vilket leder till splittring av individer som endast försvarar sig själva. Detta exemplifieras i en berömd rad i ett av Jean-Paul Sartres skådespel (No Exit): ”helvetet är andra människor,” där han ser alla andra som fiender. Denna filosofi som Sartre antog innebär att varje människa är självisk och bör göra vad hon vill och tillfredsställa sina begär med vilka medel som helst; även om det innebär att krossa andra människors skallar. Detta är höjdpunkten av jahili-lojalitet som bryter alla mänskliga relationer och tillåter människan att göra vad hon vill, även om det resulterar i att bli dödad eller krossad – så länge hon njuter av sitt liv som individ och tillfredsställer sin individualitet, även under en mycket kort period, utan att ha någon omtanke om några andra människor som hon ser som ”helvetet” eftersom de står i vägen för Europas samhälle antar faktiskt denna mentalitet i en eller annan form. Om man vandrar in i vissa områden i Paris finner man det förvridet och finner sig själv mitt bland människor som har förvandlat sig själva och inte kan beskrivas. I jahilliyya är det centrala fokus i mäns och kvinnors liv uppfyllandet av begär, vilket var och en vill njuta av på sitt eget sätt. En går naken, en annan har rakat halva sitt huvud; en täcker sitt bröst men resten av kroppen är naken. Det finns alla möjliga former av galenskap som får dig att känna som om du har gått in på en soptipp eller en djurfarm.

Dessa är jahilliyyas relationer som leder till människors alienation och inte deras integration i ett lyckligt fungerande samhälle. Detta eftersom lojalitet mellan människor baseras på fel saker: vare sig det är relationer av blod, födelseplats, ras, språk eller liknande. Att bygga ett samhälle på sådana relationer är dömt att misslyckas eftersom de inte är valda av människor från första början. Ingen kan välja sina föräldrar, sin födelseplats, sin färg eller sin ras. Dessa faktorer är i själva verket grunden för djuriska relationer och inte mänskliga, eftersom djuret är begränsat till en specifik miljö och bundet till vissa element såsom föda, väder eller plats.

Människan är den varelse som har befriats från många av dessa begränsningar. Hon är den som Allah (swt) gav flexibiliteten och förmågan att anpassa sig till flera situationer. Så att få människor att knyta an till varandra såsom djur gör är okunnighet och ett stort misstag.

Detta är varför dessa typer av relationer förkastades av Islam, och Budbäraren (sas) sade: ”Inte från oss är den som kallade till blodsrelationer, eller kämpade baserat på blodsrelationer, eller dog för dem…” (Abu Dawood, från Jubair ibn Mutam).

Allahs Budbärare (sas) tillrättavisade Ansar när de började gräla sinsemellan och drevs till vredesutbrott av några judar som påminde dem om gamla interna rivaliteter baserade

på tribalism och rev upp gamla bittra sår. Budbäraren (sas) utropade, kommenterande känslor av tribalism: ”Vad är detta för jahilliyyas kallelse? Lämna den, den är rutten!” (Detta är överenskommet från hadithen av Jabir)

Islam lär oss att den verkliga grunden för mänskliga relationer skall vara Tron – Aqeedah. Denna Tro förenar hela mänskligheten med en enda Herre, där de alla är jämlika inför Honom. En person anses bättre än en annan endast på grundval av taqwa, eller gudsfruktan – genom sin kärleksfulla hängivenhet och sitt omfattande av islamiskt beteende och Tro. Alla barriärer av språk, plats, form, färg och ras lämnas bakom och förkastas i Islam. Dessa faktorer betraktas aldrig som särskiljande faktorer mellan människor. Således finns ingen skillnad mellan en arab eller en icke-arab, förutom på grundval av taqwa. Ingen fördel ges till någon baserat på de saker vi nämnde såsom ras, nation, stam och så vidare. Taqwa – som det sanna medlet för förening – är det verkliga värdet för att särskilja människor vilket får människor att komma samman, älska varandra och samarbeta.

Orsaker till strider och övergrepp elimineras, och därmed finns det nytta för hela mänskligheten, vilket gör det till det ideala samhället eller det så kallade utopiska samhället såsom filosofer säger. Det ideala samhället, som människor är så ivriga efter, kan endast uppstå på detta sätt. När sann islamisk Tro är grunden för mänskliga relationer försvinner alla hinder för mänskligt samarbete och integration eftersom människor faktiskt kan välja sin tro, till skillnad från sin färg, födelseplats eller ras. Så finner vi att den förbindelse genom vilken Allah (swt) samlar människor är den mest lämpliga förbindelsen för denna hedrade skapelse – mänskligheten – som har givits förmågan att välja. På detta sätt ges mänskligheten stor respekt, eftersom hon väljer sin väg, sin tro och sin plats, medan jahilliyya sätter upp hinder som försvårar för människor att knyta an baserat på något verkligt meningsfullt, och ger dem skäl att kämpa och hata skillnaderna mellan dem.

Kommunismen ville vara ett trossystem som påstått förenade människor och undanröjde färg eller ras som faktorer som särskilde medlemmar i samhället och därmed sammanförde dem genom en enda tro. Likväl var denna tro i sig själv baserad på kampen mellan ekonomiska klasser och byggde på att antända hat och avund mellan människor. Således var det i själva verket en förgiftad tro som ledde till konflikt och den avskaffade värderingar och moral och ansåg att den rena kommunisten i själva verket var den som inte hade någon moral eller några värderingar! Följaktligen var den dömd till död och förstörelse redan vid sitt ursprung.

Ordet jahilliyya som nämndes i den sista ayan uttrycker den ruttna lojalitet och rasism som är medlet för differentiering, separation och kamp mellan människor, och som sprider hat och avund mellan dem. Allt detta står i motsättning till människans nytta och trygghet på jorden. Det bör inte råda något tvivel om att mänsklig civilisation bör vara

baserad på trygghet och rättvisa. Jahilliyya bygger en existens på grundval av övergrepp och hat, och dömer därmed faktiskt mänsklig civilisation till förstörelse och undergång.

När vi betraktar alla de betydelser som detta ord innefattar i Koranen, såsom demonstrerats i de fyra ovanstående ayat, finner vi att det uttrycker en falsk tro som leder till felaktiga regler och felaktigt styre och resulterar i ett ont samhälle. Med de destruktiva beteenden som det främjar och med det dömda samhälle som det bygger, baserat på människors kamp och splittring, leder jahilliyya till människans elände. Detta är det elände (dhank) som nämndes i Koranen:

”Men den som vänder sig bort från Min Påminnelse (dvs. varken tror på denna Koran eller handlar enligt dess läror), för honom finns sannerligen ett liv i svårighet (dhank).” (Surah Ta-Ha 20:124)

Således kan vi, utifrån dessa beskrivningar av ordet jahilliyya och från de fakta som härrör från användningen av denna term i Koranen, definiera och få en exakt förståelse av dess betydelse.

Vi kan enkelt säga att en av definitionerna av jahilliyya är varje religion, väg eller system annat än Islam. Det är ett tillstånd i vilket mänskligheten drunknar när den avviker från Allahs (swt) väg och Religion. Med andra ord är det varje situation där människor befinner sig när de vägrar att omfamna Allahs (swt) sunda vägledning eller styre. Alla dessa definitioner återspeglar den sanna betydelsen av denna term och står i skarp kontrast till populära definitioner av jahilliyya som inte ens kommer nära dess verkliga betydelse. Jahilliyya – såsom det vanligen uppfattas – betyder inte ”mot vetenskap och teknologi.” I själva verket kan ett samhälle vara på höjden av vetenskap och teknologi och ligga i framkant av upptäckter och ändå befinna sig i jahilliyyas djup, såsom vissa forntida nationer – ‘Ad, Thamud och Faraonerna – eller såsom nutida nationer såsom Amerika och andra. Således betyder jahilliyya inte efterblivenhet inom vetenskap och materialism och betyder inte analfabetism.

Likaledes är jahilliyya inte en historisk period som har passerat och därför inte kommer tillbaka; snarare är det ett sjukdomstillstånd. Närhelst dess symptom uppträder betyder det att jahilliyya har återvänt – det kan ske när som helst, i det förflutna, nutiden eller framtiden. Således är denna sjukdom inte begränsad till en tidsperiod. Precis som när vissa symptom drabbar en person och han sägs lida av en sjukdom, så skulle mänskligheten, när den uppvisar jahilliyyas symptom, betraktas som befinna sig i ett tillstånd av jahilliyya. Därför är det inte en historisk period såsom vissa antar, utan snarare ett sjukdomstillstånd i vilket samhället faller när det avviker från Allahs (swt) Religion och vägrar Hans vägledning och vägrar att styras av det Han har uppenbarat.

Jahilliyyas element

Sammanfattningsvis kan vi säga att definitionen av jahilliyya huvudsakligen kretsar kring två element: det första är avsaknaden av korrekt kunskap om Allah (swt); vi säger avsaknad av korrekt kunskap eftersom det alltid finns någon kunskap om Allah bland människor, men i jahilliyya är den alltid bristfällig och förvrängd. Med andra ord säger vi inte total frånvaro av kunskap om Allah, eftersom den absoluta frånvaron av kunskap om Allah inte är en realistisk situation som någonsin kännetecknar mänskligheten – snarare är denna kunskap förvrängd och bristfällig. Det andra elementet är att inte döma med det som Allah (swt) har uppenbarat. Således ser vi att ett av de två elementen är dolt medan det andra är uppenbart. Den sanna kunskapen om Allah (swt) kan vara dold, eftersom om du frågar någon: ”känner du Allah?”, kommer han säkert att säga ”ja,” och då skulle du behöva mycket diskussion för att bevisa att hans kunskap om Allah faktiskt är bristfällig. Detta eftersom kunskap är en dold fråga, medan det andra elementet, vilket är styre genom Allahs befallningar, är synligt och uppenbart.

Således, om det finns ett samhälle som inte styrs av Allahs (swt) befallningar, då är det ett jahili-samhälle, och likaledes om det finns en individ som vägrar Allahs (swt) regler, då är han en jahili-individ. Detta var grunden på vilken de lärda skiljde mellan de troendes land och de otrognas land, vilket baseras på den uppenbara närvaron av Allahs lagar som styr mellan människorna eller deras frånvaro. Det muslimska samhället är det som styrs av det som Allah (swt) har uppenbarat och förkastar varje annat styre. När vi lyder Budbärarens (sas) befallningar, lyder vi honom eftersom Allah (swt) befallde oss att lyda honom och inte på grund av vår egen vilja. Om vi hade befallts att inte lyda Budbäraren (sas), då skulle vi inte ha lytt honom, men detta är Allahs befallning, och detta är varför vi betraktar Budbäraren (sas) som en lagstiftare, genom Allahs (swt) direktiv:

”Den som lyder Budbäraren (Muhammad, (sas)) har sannerligen lydigt Allah, men den som vänder sig bort – då har Vi inte sänt dig som en väktare över dem.”
(Surah An-Nisa 4:80)

”...Och vadhelst Budbäraren (Muhammad (sas)) ger er, tag det; och vadhelst han förbjuder er, avhåll er från det.” (Surah Al-Hashr 59:7)

Det jahili-samhällets kännetecken

Det jahili-samhället är i själva verket ett mycket tydligt definierat samhälle som inte styr med Allahs regler och befallningar, medan det muslimska samhället är det som styr med Sharia-lagen. Således är hela världen uppdelad i två länder: de troendes land och de otrognas land. Gränsen mellan dem är mycket tydlig och de lärda förlitar sig på denna tydliga uppdelning. Viss kontrovers har väckts av några lärda – särskilt från Hanafi-skolan – som ansåg att om ett land ges skydd av muslimer, borde det också betraktas som ett islamiskt hemland, men denna åsikt förkastades av de flesta lärda och var

troligen resultatet av vissa historiska frågor som inte gäller idag. Den slutliga slutsatsen är att det jahili-samhället är det samhälle som vägrar Allahs (swt) vägledning och förkastar Hans regler. Därefter kommer vi att tala om de gemensamma kännetecknen för alla jahili-samhällen, förflutna, nutida och även framtida.

Jahilliyya är i allmänhet ett sjukdomstillstånd som vägrar Allahs (swt) vägledning. Det är ett system som vägrar att styra med det som Allah (swt) har uppenbarat. Alla jahili-samhällen genom historien har haft vissa gemensamma kännetecken, och om dessa kännetecken finns närvarande vid någon tidpunkt i ett samhälle, då betraktas detta samhälle som jahili.

1. Det första kännetecknet är avsaknaden av korrekt tro på Allah (swt), och det finns en skillnad mellan avsaknad av korrekt tro och frånvaro av kunskap, eftersom samhällen för det mesta erkänner Allah (swt), men inte tror på Honom på rätt sätt, såsom anhängarna av de tidigare Böckerna och skrifterna såsom Toran och Evangeliet. Så här handlar frågan inte om frånvaro av kunskap. Alla jahili-samhällen förkastar antingen helt Allahs (swt) Auktoritet eller sätter medhjälpare vid Hans sida. Förkastandet eller associerandet av medhjälpare kan vara i själva tron, i dyrkan eller i lydnad och styre (vilka i själva verket är förlängningar av dyrkan).

2. Det andra kännetecknet, som härleds från det första, är följandet av begär. Alla jahili-samhällen utmärks av att följa begär av alla slag, vare sig de är rent materialistiska – såsom grekerna, romarna och all modern västerländsk jahilliyya – eller kännetecknas av en religiös form – såsom kyrkans folk, faraonerna eller andra jahili-samhällen såsom hinduerna. Detta eftersom de, trots att de har en religiös karaktär, följer sina begär när de formar sitt sätt att leva.

Att följa begär kan ta formen av att vara försjunken i lustar eller att vara härskare och herrar över sig själva. Att följa begär kan också ta formen av att följa felaktiga trosuppfattningar som leder till felaktiga religiösa vägar och dyrkan av falska gudomar, såsom vad kristna, judar, faraoner och hinduer har gjort, eller såsom varje jahilliyya som uppfinner en specifik religion och sedan omfattar den. Allt detta kommer från att följa dessa felaktiga begär och tro att detta är den rätta religionen, och det är naturligtvis inte det.

3. Det tredje kännetecknet är dyrkan av överträdare eller taghut (taghut är en islamisk term härledd från ”överträdelse”, vilket betyder ett fokus för dyrkan annat än Allah. Det kan användas för att hänvisa till Satan eller avgudar. Det hänvisar också till jordiska tyranniska makter och varelser som överträder och gör uppror mot Allah genom att tillskansa sig den auktoritet som exklusivt tillhör Allah.)

All jahilliyya dyrkar överträdare – de som går bortom gränsen. I Koranen säger Allah (swt):

”Sannerligen, när vattnet överträdde och steg bortom sina gränser [Noas flod], bar Vi er (mänskligheten) i det flytande [skepp som byggdes av Noa].” (Surah Al-Haqqaa 69:11)

”*När vattnet överträdde och gick bortom gränsen*... (tagha)” Araberna omvandlar också denna ordform, tagha, till en superlativ: taghut. Således är ordet taghut en superlativ som betyder ”att gå bortom den yttersta gränsen”, och detta endast i den språkliga betydelsen.

Det sätt på vilket det används i språket och i juridiska frågor är varje person eller sak som hindrar människor från att gå på Allahs väg; och som faktiskt styr människors liv enligt människors begär och mål och inte enligt Allahs (swt). Den lärde Imam Ibn Qayyim sade att överträdaren är varje sak eller person som dyrkas – förutom Allah – och accepterar denna dyrkan. Med andra ord är en taghut varje sak som följs utan Allahs (swt) tillåtelse.

Ibn Qayyim ställer villkoret ”acceptans av dyrkan” (från taghutens sida) på grund av existensen av vissa personer som dyrkades utan sitt samtycke, såsom Isa Ibn Maryam (Jesus) och änglarna. Vi finner att detta kännetecken finns närvarande i all jahilliyya där de dyrkar eller följer sina herrar utan Allahs (swt) tillåtelse, och detta leder dem till att inte vara en del av Islam. De gör också det förbjudna tillåtet och vice versa.

Det finns många sorters överträdare. De minst farliga är statyerna och avgudarna. De ideologiska överträdarna är mycket farligare än de materiella. Om vi talar om några av de samtida överträdarna finner vi att de nuvarande generationerna är fulla av dessa ideologiska överträdare, och de är dolda för människors ögon och människor följer dem medan de tror att de är på rätt väg.

Överträdaren ”nationalism” och ”patriotism” har funnits länge och är fortfarande närvarande idag. Människor respekterar sina nationer och kämpar för att göra sig själva bäst med alla medel, även genom förtryck och aggression. Således tar de genom denna kamp människors rättigheter, koloniserar deras länder, förtrycker deras medborgare och rättfärdigar det med slagord såsom ”Britannien över allt,” eller ”den ariska rasen över allt.”

Konst är också en överträdare som är mycket framträdande. Människor fårs att dyrka den och omforma sina liv därefter genom att tillåta det som Allah förbjöd och förbjuda det som Allah (swt) tillät, allt i konstens namn. De anser att konsten kräver vissa saker av dem, och därför uppfyller de dessa krav även om det skulle göra Allah (swt) vred. Alla olika slags konstarter som vi ser – sånger, film, teater – de bekämpar alla Allah (swt) och gör det förbjudna tillåtet. Alla dessa förbjudna saker: musik, prostitution, avklädning eller dåliga beteenden betraktas som konstnärliga, och om någon dör under dessa handlingar ges de martyrstatus! De har faktiskt rätt i att använda denna term, eftersom den som dör för sin konsts skull vittnar om att denna konst i själva verket är den gudom han dyrkar.

När skådespelare uppträder inför människor på ett sätt som Allah (swt) har förbjudit, anser de att detta är ett krav från konsten som inte kan motsättas. När den egyptiska sångerskan Umm Kalthoom förenade sig med artisten Mohammad Abdul-Wahhab i deras första sång tillsammans (“ante umri” ... dvs. ”du är mitt liv”), var rubrikerna i tidningarna nästa dag: ”Mötet mellan konstens herrar.” Således erkände de detta faktum (dvs. att dessa artister var deras herrar), och detta betraktades som höjdpunkten av konst i Egypten. De upprepade detta möte gång på gång för att tillfredsställa vad folket ville ha.

Vi ser också i tidningar och i biografannonser följande uttryck, med hänvisning till de stora skådespelarna: ”den som dyrkas av folket.” De betraktar detta som en passande beskrivning som ingen skulle invända mot. Praktiskt taget nakna dansare dyrkas faktiskt av människor. De lyckades få överträdare att omforma människors liv så att de stannar uppe hela natten och lever för deras skull. Människor brukade komma från avlägsna platser bara för att lyssna på Umm Kalthoom. Det fanns en fest den första torsdagen varje månad där alla araber från alla delar av världen samlades för att vara med henne. Folk från Gulfstaterna kom med flygplan för att få de närmaste platserna bara för att vara nära henne. Egyptier tillbringade hela natten – en helig natt – för att lyssna på henne.

När den brittiska tidningen “The Observer” kommenterade att ”Jamal Abdul Nasir lutar sig mot två kryckor – den ena är shejken av Al-Azhar och den andra Umm Kalthoom” – kände de till sanningen och uttryckte fakta. Det rådde inget tvivel om att shejken av Al-Azhar sjöng i Islams namn vadhelst överträdaren Abdul Nasir ville, och således bedrog han människor i religionens namn och många lärda följde honom. Den andra ”kryckan” var att underhålla människor så att de blev berusade av Umm Kalthooms vin. Hennes röst var definitivt mycket särskiljande, och Allah (swt) gjorde den till ett test för att se om människor skulle lyda Honom (swt) eller dyrka Umm Kalthoom. De misslyckades med detta test.

Det råder inget tvivel om att konsten är en mycket stor taghut, en överträdare, och den utövar en enorm påverkan på människor. Vi finner att denna påverkan har ökat dag efter dag och vi finner att ungdomen

detta med lustar är att människan kan styras av olika lustar och begär, som exempelvis kärlek till makt, pengar eller berömmelse. Men det som särskilt utmärker jahilliya är dess överdrivna upptagenhet med sexuella begär samt beroendet av mat och dryck.

Särskilt sexuella lustar har blivit centrum i människors liv i jahili samhällen. Hela samhällen organiseras kring dessa lustar. Reklam, konst, filmer, sånger, mode och nästan alla former av media används för att väcka och stimulera sexuella begär. Detta leder till att människans liv reduceras till ett djurlikt tillstånd där hennes huvudsakliga mål blir att tillfredsställa sina lustar.

Människor i jahilliya lever därför i ständig oro, rastlöshet och frustration. De söker hela tiden nya former av njutning eftersom de aldrig finner verklig tillfredsställelse. Allah (swt) skapade människan med behov och begär, men Han skapade också en korrekt och ren väg för att uppfylla dessa behov genom äktenskap, kärlek, familj och barmhärtighet. Jahilliya däremot förstör denna naturliga ordning och gör människan till slav under sina lustar.

Detta är varför vi finner att människor i jahili samhällen trots all materiell utveckling lider av psykisk sjukdom, depression, ensamhet och självmord. De äger kanske materiella ting och lever i lyx, men de saknar trygghet, balans och frid i sina själar. Allah (swt) säger:

”Men den som vänder sig bort från Min påminnelse skall få ett svårt liv…”
(Surah Ta Ha 20:124)

Det svåra livet betyder inte nödvändigtvis fattigdom eller materiell brist. Tvärtom kan människan leva i rikedom och ändå leva i ett mycket svårt och olyckligt tillstånd, eftersom hennes själ är tom från vägledning och ljus.

Islam kom för att rädda människan från detta tillstånd. Islam vill inte förstöra människans lustar eller naturliga behov, utan reglera dem och placera dem på rätt plats. Islam förbjuder inte människan att njuta av livet, utan förbjuder endast det som förstör människan och samhället.

Allah (swt) säger:

”Säg: Vem har förbjudit Allahs prydnader som Han har frambringat för Sina tjänare och de goda ting som Han har skänkt som försörjning?”
(Surah Al-A‘raf 7:32)

Islam vill alltså att människan skall leva ett rent, balanserat och harmoniskt liv där hennes kroppsliga och andliga behov samverkar utan konflikt. Detta är den stora skillnaden mellan Islam och jahilliya.

Jahilliya bygger människans liv på lust, begär och tillfällig njutning, medan Islam bygger människans liv på balans, renhet, ansvar och verklig lycka. Därför finner vi att alla jahili samhällen, oavsett tid och plats, i slutändan leder till människans förnedring och förstörelse.

Islam däremot upphöjer människan eftersom det förbinder henne med hennes Skapare, Allah (swt), och ger henne ett ädelt syfte med livet. När människan känner sin Herre och underkastar sig Honom frivilligt, finner hon verklig frihet, trygghet och värdighet.

Detta är den verkliga betydelsen av Islam: att befria människan från dyrkan av människor, lustar och skapelser, så att hon endast dyrkar Allah (swt) ensam.

”upptagenhet med dessa lustar” är att sjunka ned till djurens nivå när människan utan gränser söker tillfredsställa sina lustar.

Transgressorer och diktatorer vet mycket väl hur de skall använda dessa lustar och manipulera människor så att de kan kontrollera dem. De uppmuntrar och hetsar upp dessa begär och låter människor fritt drunkna i dem, samtidigt som de begränsar deras frihet i allt annat, som om de sade till dem: ”ägnar er åt vilket skamligt beteende ni vill – drick vin, begå otukt, begå äktenskapsbrott – men lägg er aldrig någonsin i politik eller ekonomi… dessa områden är större än er, och vi vet bättre än er hur man hanterar dem.”

När människor är beroende av och berusade av sina lustar blir det lätt att dra dem i vilken riktning som helst. Transgressorerna förlitar sig i hög grad på människors upptagenhet med sina lustar för att förslava och förnedra dem. Därför är de angelägna om att sprida dessa dåliga beteenden för att driva människor framför sig, likt boskap, genom att utnyttja deras sexuella lustar och andra begär.

När människor har blivit förslavade av sina lustar kan de sällan resa sig och kräva sina rättigheter eller motsätta sig någon ond handling. Transgressorerna är alltid snabba med att hota dem: ”om ni inte lyder skall vi beröva er möjligheten att tillfredsställa dessa begär!” Därför rättar de sig snabbt i ledet och ångrar varje olydnad, likt en dreglande narkoman som kan kontrolleras genom sitt beroende.

Transgressorerna är angelägna om att använda och sprida dessa dåliga beteenden. Därför är det en egenskap hos det islamiska samhället att förhindra spridningen av dessa dåliga beteenden som är vida utbredda i de otrognas samhällen, såsom nämns i ayan:

”Sannerligen, de som älskar att otukt och skamlöshet skall spridas bland de troende, för dem väntar ett plågsamt straff i detta liv och i det kommande.”
(Surah Al-Noor 24:19)

Under Ramadan-nätterna finner vi hur korrumperande TV-program konspirerar redan från ögonblicket för iftar, när fastan bryts, så att människor inte ens skall kunna bryta sin fasta och samtidigt uppleva de särskilda känslor som fastan medför. När människor placeras i situationen att bryta sin fasta medan de betraktar stripteasedansare, avlägsnar detta varje kvarleva av fastans anda från deras hjärtan.

Vi finner att dessa TV-program, serier och filmer fortsätter ända till gryningen eller till och med tjugofyra timmar utan avbrott, för att hålla människor upptagna, av rädsla för att Ramadan-månaden skulle kunna inge människor en känsla av att återvända till Allah (swt). Därför är de angelägna om att beröva människor denna möjlighet.

Under 1950- och 1960-talet brukade korrumperande musikgrupper med kvinnor som klädde av sig komma från Europa, särskilt under Ramadan-månaden. Dessutom brukade vissa lokala dansgrupper såsom Rida-gruppen och Nationalgruppen sätta upp stora tält nära Masjid Al-Hussein där taraweeh-bönen – en bön som utförs under Ramadan-nätterna – utfördes, så att när de bedjande kom ut från moskén, fann de

omedelbart dessa tält som bjöd in dem. Därmed tilläts inte någon del av tro, renhet eller taqwa att förbli i deras hjärtan.

De gavs ingen möjlighet att ens tänka och reflektera över det de just hade hört ur Quranen under taraweeh-bönerna, så att de inte skulle återvända till eller komma närmare Allah (swt).

När Abdul Nasir ville vända människor mot den islamiska gruppen i Egypten, ”Muslimska brödraskapet”, år 1965, sade han till dem att den islamiska gruppens planer var att döda Umm Kalthoom, Muhammad Abdul Wahhab och Abdul Halim Hafiz. Detta var naturligtvis ett hot mot stora symboler bland egyptierna, något oförlåtligt – hur skulle de kunna leva efter dessa stora stjärnors död?

Vi vet att många unga kvinnor begick självmord när Hafiz dog, av sorg över den som kallades ”den mörkhyade sångaren.”

”den flådda näktergalen” eller ”nationalskatten”. Hafiz var viktig för att stödja Abdul Nasrs regim eftersom hans sånger omfamnade den kommunistiska agendan.

För att sammanfatta är detta kännetecknen för jahiliyya:

1. Felaktig tro på Allah (swt).
2. Att följa lustar och begär.
3. Att dyrka tyranner (taghut).
4. Upptagenhet av och beroende av sex och mat.

Alla jahili-samhällen delar dessa kännetecken, men det finns vissa specifika kännetecken som är mer framträdande i varje jahili-samhälle, och vi kommer att beröra dessa punkter senare.

Lagligheten i att bygga ett muslimskt samhälle

Efter att ha definierat jahiliyyas egenskaper och kännetecken kommer vi att presentera den islamiska ideologin, eftersom bildandet av det islamiska samhället och dess existens är knutet till den islamiska ideologin, vilken motsäger jahiliyya-koncepten. När vi talar om det islamiska samhället bör vi nämna de huvudsakliga pelare på vilka detta samhälle är uppbyggt.

Jahiliyya är en samling individer som är grundad på falskhet

Vi nämnde tidigare att Qutb säger:

”Denna jahiliyya är inte en abstrakt teori; i själva verket har den i vissa fall ingen teori alls. Den tar alltid formen av en aktiv rörelse i ett samhälle som har sitt eget ledarskap, sina egna begrepp och värderingar samt sina egna traditioner, vanor och känslor. Det är ett organiserat samhälle och det finns ett nära samarbete och en stark lojalitet mellan

dess individer, och det är alltid redo att försvara sin existens, medvetet eller omedvetet. Det krossar alla element som förefaller vara farliga för dess existens."

Så vi har i själva verket att göra med en verklig existens och inte med en teori som är nedskriven och förstådd, utan snarare med en verkligt levande grupp representerad av människor som bär på en ideologi, försvarar den och är fullständigt hängivna den. Därför kan islam inte begränsas till enbart en teori när den i själva verket har kommit för att avskaffa jahiliyya från existensen. Islam måste bli levande i ett verkligt samhälle där dess medlemmar är förenade genom tron på islam, genom att dyrka Allah (swt) ensam utan att sätta några medhjälpare vid Hans sida.

Det islamiska samhället är det som uteslutande styrs enligt Hans lag, förkastar varje annan lag och försvarar det system som är uppbyggt på grundvalen av exklusiv lojalitet till Allah (swt) och Hans Sändebud (sas). Detta är en självklar fråga som inte behöver något bevis. Därför kan det muslimska samhället, som är uppbyggt på tron på Allah (swt), inte representeras av enbart en teori utan bör framträda som en dynamisk ande som lever i detta samhälle, fast besluten att etablera sin makt, ständigt i rörelse och framåtskridande för att avskaffa jahiliyyas existens.

Avskaffandet av detta jahili-samhälle är berättigat eftersom vi vet vad det är grundat på i fråga om fördärvliga trosföreställningar, seder, traditioner, lagar, ledarskap och individer. Eftersom vi vet att grunden för den jahilitiska ideologin är falskhet kan vi fastslå att den inte har någon inneboende rätt eller laglig legitimitet att existera.

Den islamiska regimens försök att utplåna jahiliyyas existens härrör inte från någon mänsklig ideologi och är inte en handling av självförsvar eller till förmån för någon grupps seger eller intressen, utan grundar sig snarare på det faktum att det muslimska samhället och staten är de som bär ansvaret inför Allah (swt) för upprättandet av Allahs (swt) suveränitet på jorden. Därför muslimerna måste förkunna och arbeta tills det inte finns någon annan ilah eller gudom som åtlyds på denna jord än Allah (swt), och Han tas som den enda Auktoriteten. Detta är anledningen till att det muslimska samhället bör avlägsna jahiliyya eller varje annan entitet som dyrkar en annan herre. Motiven är således inte personliga, ekonomiska eller materialistiska. Som Rabīʿ ibn ʿĀmir, en följeslagare till Allahs Sändebud, nämnde:

"Allah sände oss för att befria dem Han ville bland människorna från dyrkan av slavar till dyrkan av Allah ensam ..."

Således är avlägsnandet av jahiliyya från existensen ett rättsligt krav och även ett naturligt krav, passande för hela universums ordning, eftersom jahiliyya dyrkar illegitima gudomar och uppmanar till att ge makt och auktoritet åt människors nycker och åt falskheten. Med andra ord är förnekandet av Allahs (swt) Auktoritet inte berättigat och utgör det största brottet.

Det islamiska samhället eller den rörelse som är grundad på den islamiska ideologin är en grupp som är intimt förbunden med Allah (swt), i sådan grad att den fostras av Skaparen av himlarna och jorden och ägs av Honom (swt). För att upprätta ett sådant samhälle och etablera sann dyrkan av Allah (swt) måste den islamiska rörelsen därför först avlägsna all existens av jahiliyya och därigenom låta Sanningen träda fram och göra slut på falskheten.

Konflikten och striden mellan Sanningen och falskheten kommer inte att upphöra genom abstrakta idéer

Avskaffandet av det jahilitiska samhället kräver konfrontation och kan inte uppnås genom en abstrakt teori. Snarare måste det uppnås genom den aktiva närvaron av en fullständig islamisk rörelse som kan konfrontera det existerande jahilitiska samhället. Av detta förstår vi innebörden och naturen av konflikten och striden mellan islam och jahiliyya.

Konflikt är en av existensens och naturens egenskaper som Allah (swt) har skapat på jorden. Det finns verkligen konflikter mellan människor på grund av många mindre frågor, och därför bör det inte vara någon överraskning att muslimer måste konfrontera jahiliyya för att etablera den stora Sanningen. Muslimer måste sträva efter att upphöja Allahs (swt) ord.

Det finns sannerligen en strid mellan mänskligheten och Satan, en strid mellan Allahs (swt) anhängare och den förbannade Satans anhängare. Allah (swt) har gjort det på detta sätt för att de uppriktiga och sanningsenliga ska kunna skiljas från lögnarna:

”Tror människorna att de ska lämnas i fred bara därför att de säger: ’Vi tror’, utan att sättas på prov?” (Sura al-ʿAnkabūt 29:2)

Detta är den sanna naturen och avsikten med konflikt och strid på denna jord, och detta är vad jahiliyya vill förbjuda då den medvetet försöker vilseleda människor i denna fråga.

Jahiliyya försöker bedra människor genom att säga att det alltid bör finnas samförstånd, dialog och kompromisser mellan motsatta parter och idéer, och att vi bör lyssna till och respektera den andres åsikt och aldrig förkasta den. Detta kan emellertid inte vara en allmän regel.

Det finns förvisso ett utrymme där mänskligheten tillåts skilja sig åt, kompromissa, finna sätt att anpassa sig och samarbeta trots vissa skillnader. När emellertid konfliktens fråga är grundläggande och relaterad till ideologier, trosföreställningar, lagens källa och den Auktoritet som styr angelägenheter, lagarna för strid och konflikt samt de principer genom vilka den andre förkastas, och andra liknande frågor, då kan det inte finnas någon kompromiss.

Jahiliyya förkastar islam och i gengäld förkastar islam jahiliyya. De kan aldrig kompromissa eller mötas på halva vägen – detta är Allahs (swt) lag. Jahiliyya känner till detta men försöker bedra människor, särskilt de okunniga massorna, genom att hävda att det är endast islam som är intolerant och förkastar den andre, men inte vice versa. Detta är en fullständig lögn, eftersom Allah (swt) sade:

”Judarna och de kristna kommer aldrig att vara nöjda med dig förrän du följer deras religion. Säg: ’Allahs vägledning är sannerligen den enda vägledningen.’ Och om du skulle följa deras önskningar efter den kunskap som har kommit till dig, skulle du inte ha någon beskyddare eller hjälpare mot Allah.” (Sura al-Baqara 2:120)

Alla jahilitiska individer – vare sig de är förnekare, avgudadyrkare eller Bokens folk – vägrar acceptera islams existens. De samtycker endast till att leva såsom de själva önskar och inte till att islam ska råda. Därför är stridens och konfliktens lag berättigad. Vi bör inte förneka detta och vi bör inte skämmas för att förklara det.

Vi bör inse att vi är ålagda att utplåna jahiliyya från existensen och förkasta dem som vägrar erkänna Allahs (swt) suveränitet. Muslimer tillåts inte att tolerera jahiliyya, och om de kan utrota den bör de göra det. Om de inte kan det, bör de åtminstone inte vara lojala mot den eller ge den någon laglig legitimitet att existera. Således kommer jahiliyya att vara förbjuden tills Allahs beslut träder i kraft och den fullständigt utplånas.

Muslimer bör inte vara blyga inför verkligheten i konfliktens lag. De bör inte undvika att tala om och förklara att:

”vi sändes för att befria människor från att dyrka andra slavar till att dyrka den Ende Herren.”

Detta kan aldrig etableras om flera herrar dyrkas. Faktum är att dessa herrar inte har någon plats på jorden. Det är antingen Sanningen eller falskheten. Denna fråga bör förstås tydligt för att uppdraget att avlägsna jahiliyya från jorden ska kunna fullbordas.

”Nej, Vi kastar Sanningen mot falskheten, och den krossar den, och se, då försvinner den. Ve över er för det som ni tillskriver Allah.” (Sura al-Anbiyāʾ 21:18)

”Och säg: ’Sanningen har kommit och falskheten har försvunnit. Sannerligen är falskheten till sin natur dömd att försvinna.’” (Sura al-Isrāʾ 17:81)

Upprättandet av det islamiska samhället och förintandet av jahiliyya kan inte ske annat än genom att människorna återförs till Allah (swt). Att återföra människorna till Allah (swt) kan inte åstadkommas om islam förblir enbart en teori, eftersom den då inte skulle kunna konkurrera med jahiliyya, som inte är uppbyggd på en abstrakt teori utan på flera institutioner, lagar, arméer och maktmedel som ger den en fullständig och allomfattande existens.

Islam måste besitta alla dessa faktorer och dessutom vara starkare än jahiliyya. Detta är ett mycket viktigt krav för att islam ska kunna övervinna jahiliyya.

Som vi tidigare nämnt säger Qutb:

”På grund av att jahiliyya tar formen av en aktiv rörelse – och inte endast en abstrakt teori – är det inte tillåtet att försöka avskaffa dess existens och återföra människorna till Allah (swt) genom enbart teorier; inte heller kommer detta att vara till någon nytta. Detta beror på att en sådan metod inte skulle vara jämbördig med det existerande jahilitiska samhället, än mindre överlägsen det. För att undergräva en existerande, organiserat och effektivt samhälle måste det konfronteras och motarbetas av ett annat samhälle som är lika verkligt och effektivt. Därutöver måste detta motstående samhälle vara överlägset, besitta starkare principer och en starkare struktur samt bestå av medlemmar med närmare band och relationer. Dessa element och egenskaper är särskilt nödvändiga när de två motstående samhällena fullständigt skiljer sig åt och står i motsättning till varandra till sin natur och metodologi.”

Utöver det ovanstående bör det påpekas att det inte finns någon likhet mellan islam och jahiliyya eller mellan deras institutioner. Det finns ingen likhet mellan islams ideologi och jahiliyyas ideologi eller mellan individerna inom islam och jahiliyya. Tvärtom står de i fullständig motsättning till varandra. Även om de kan ha vissa gemensamma kännetecken, återfinns dessa endast i de yttre framträdande formerna. Bortsett från detta är de fullständigt olika i allt – i sin natur, sina metoder och i alla andra avseenden.

För att åter betona detta:

”Det är obligatoriskt att försöket att undergräva jahiliyya presenteras i form av en aktiv rörelse som är starkare i sina principer och sin struktur samt består av medlemmar med närmare band och relationer än det existerande jahilitiska samhället.”

Detta är ytterligare en fråga som de som vill återupprätta islam måste ta i beaktande. För att avlägsna jahiliyyas existens måste det islamiska samhället vara starkare än det jahilitiska samhället i sin teoretiska grund. Detta innebär att muslimer måste vara medvetna om vad de grundar sina handlingar på. Den ideologi som det islamiska samhället vilar på måste vara klar och tydlig i varje individs medvetande. Den får inte vara vag eller bygga på generaliseringar.

Varje soldat i den islamiska armén eller medlem av det aktiva islamiska samhället bör vara mycket väl insatt i den islamiska ideologin, dess krav och metoder samt i ideologin om Allahs (swt) enhet, överhöghet och allmakt och den fullständiga hängivenheten till Honom.

En av de viktigaste styrkekällorna för muslimer bör vara att varje individ i det islamiska samhället är djupt medveten om sin uppgift, så att han inte under stridens gång kan luras av någon förkunnare som försöker inge honom tvivel om hans principer. Därför

måste den teoretiska grunden vara mycket tydlig för dem som lever för denna religions skull.

Detta är också anledningen till att denna fråga krävde tretton långa år, så att den ursprungliga islamiska gruppen i Mekka verkligen förstod dessa idéer och fostrades på deras grund. Under denna tid förstod och internaliserade de den sanna innebörden av islam och vad som avsågs med tawhid (att tillskriva Allahs högsta egenskaper och rättigheter uteslutande till Allah), samt vad som avsågs med att sätta medhjälpare vid Allahs (swt) sida (shirk).

De lärde sig alla möjliga former av shirk, både uppenbara och dolda, för att helt kunna hänge sig åt tawhids grund. Följaktligen etablerade Allah (swt) dem fast på jorden och fortsatte att undervisa människorna om innebörden av den Ende Högste Gudomligheten, fullständig tjänst och hängivenhet till Allah (swt), liksom om Allahs (swt) enhet, samt varnade dem för att falla i shirk, otro, hyckleri, tvivel och splittring.

All denna undervisning och detta stöd gavs dem för att den islamiska nationen skulle stå på en starkare teoretisk grund än jahiliyya och även besitta en starkare rörelse än jahiliyya.

Att etablera en starkare rörelse kräver också kunskap om och medvetenhet om alla organisationsformer som är relevanta för det stadium där det islamiska samhället befinner sig. Muslimer bör använda alla medel för organisation, administration och strategisk teknologisk planering för att göra sin rörelse starkare, mer precis och bättre organiserad, vare sig det gäller praktiska och tekniska aspekter eller organisation och administration.

Detta är mycket viktigt eftersom det utgör ett av maktens medel:

”Och gör er redo mot dem med all den styrka ni förmår uppbåda, inklusive stridshästar, för att injaga fruktan hos Allahs fiende och er fiende samt andra utöver dem, som ni inte känner men som Allah känner. Och vad ni än spenderar för Allahs sak skall återgäldas er, och ni skall inte behandlas orättvist.” (Sura al-Anfāl 8:60)

Vi bör använda alla medel till styrka och makt för att verkligen vara starkare än de jahilitiska organisationerna. Vi bör vara mer insatta i och medvetna om vår egen ideologi än jahiliyya är om sin. Vi bör också vara mer effektiva i våra relationer och vår kommunikation, vilka bör vara djupare och mer sammanlänkade samt grundade på sann kärlek, lojalitet och uppoffring. På detta sätt kan det islamiska samhället byggas på en rörelse som är starkare inte bara i sin teoretiska grund utan även i sin organisation, sina förbindelser, sina relationer och sina seder. Därigenom kan det bli en effektiv organisation i alla avseenden som kan övervinna den jahilitiska rörelsen.

Islams grund – ”lā ilāha illā Allāh” – ”det finns ingen gudom utom Allah” – i dess fullständiga och sanna form

Qutb säger därefter:

”Islams teoretiska grund har under varje period av historien varit vittnesbördet ’lā ilāha illā Allāh’ – ’det finns ingen gudom utom Allah’ – vilket innebär att vittna om att den enda sanna gudomen är Allah, att Han är Uppehållaren, att Han är universums Härskare och att Han är den verklige Suveränen; att tro på Honom i sitt hjärta, att dyrka Honom ensam och att omsätta Hans lagar i praktiken. Utan detta fullständiga accepterande av ’lā ilāha illā Allāh’, vilket skiljer den som säger att han är muslim från en icke-muslim …”

När vi har nått detta stycke har vi kommit till den viktigaste delen av denna bok, vilken representeras av orden ”lā ilāha illā Allāh”, eller ”det finns ingen gudom utom Allah”. Detta är inte endast den viktigaste frågan i denna bok, utan också den viktigaste frågan i hela universum, och det är ämnet om Allahs (swt) enhet, tawhid: att tillskriva Allahs högsta egenskaper och rättigheter uteslutande till Allah (swt).

Denna fråga är inte bara den viktigaste idén och den mest betydelsefulla frågan i hela universum, utan den är också mycket tydlig och mycket enkel. Faktum är att historiens viktigaste ideologier alltid har haft dessa kännetecken: tydlighet och enkelhet. Frågan om tawhid är så självklar och uppenbar att människor är förpliktade att erkänna den även om de vägrar att öppet förklara sitt godtagande och sin underkastelse.

Denna teoretiska grund av tawhid är den som islam har vilat på genom hela mänsklighetens historia. Detta innebär att från skapelsen av Adam (frid vare med honom) fram till existensen av den sista människan på jorden bör livet vara uppbyggt på denna enda fråga.

Detta är i själva verket den ideologi som alla Allahs Sändebud kom med, från Adam (frid vare med honom) till den siste Sändebudet, Muhammad (sas). Alla Sändebuden kom i själva verket med denna enda ideologi och detta enda uppdrag, vilket kallade alla människor att dyrka sin ende Herre på ett enda sätt och genom en enda metod, nämligen Allahs (swt) metod.

Vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” innebär att göra Allah (swt) till den Ende och Unike Gudomen och Herren, den Ende och Unike Auktoriteten och Härskaren, inom alla livets områden, vare sig det är i fråga om att tro på det i sitt hjärta, eller att manifestera det genom sina böner och andra dyrkanshandlingar, eller att omsätta det i verkligheten genom att uteslutande tillämpa och underkasta sig Allahs lagar och befallningar. Att uttala vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” måste kännetecknas av alla dessa omfattande beskrivningar och kan inte anses vara praktiskt eller rättsligt etablerat annat än genom uppfyllandet av dessa krav. Utan att dessa krav uppfylls kan en person inte betraktas som muslim, oavsett hans påståenden, yttre framtoning eller vad han framhåller.

Detta är den idé som vi behöver begrunda och reflektera över under lång tid.

Vad menar vi med att detta vittnesbörd, ”det finns ingen gudom utom Allah”, är den grund på vilken mänsklighetens existens och historia vilar? Sammanfattningsvis innebär detta att Allah (swt) skapade mänskligheten med det enda syftet att dyrka Honom och endast Honom, utan några medhjälpare. Han sände alla Sina Sändebud och uppenbarade alla Sina böcker för att kalla till denna enda sak, nämligen ”det finns ingen gudom utom Allah”.

Därför bör denna fråga tillmätas all denna betydelse och allvar, mer än något annat i livet. Detta förringar inte betydelsen av andra mänskliga aktiviteter, önskningar och ambitioner; tvärtom ger det näring åt mänskliga aktiviteter och låter dem blomstra. Ingen annan fråga bör uppta människan såsom denna fråga.

I själva verket är alla frågor i människans liv intimt förbundna med och härstammar från frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah”. Med andra ord, när vi säger att denna fråga genom hela mänsklighetens historia har varit livets grund, menar vi att mänskligheten inte bör ägna sig åt någon annan fråga förrän den fullständigt har omfattat och uppfyllt frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah”.

När denna princip är djupt förankrad i människors liv, omfattar varje aspekt av tillvaron och är fast etablerad i deras hjärtan, då kommer alla andra frågor och problem som mänskligheten står inför naturligt att lösas som en följd av kraven i principen ”det finns ingen gudom utom Allah”.

Hur Allahs Sändebuds metod behandlade frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah”

Hur ska vi förstå och lära känna frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah”? Många olika vägar kan föreslås, men endast en enda är den rätta vägen. Alla andra vägar och metoder som kan utformas för att ersätta eller ens likna den enda sanna vägen är falska och kommer aldrig att leda till den sanna ideologin om ”det finns ingen gudom utom Allah”.

Det enda korrekta sättet att förstå och etablera denna fråga är genom den metod som Allahs Sändebud, vilka sändes till mänskligheten av Allah (swt), följde. De är mänsklighetens lärare. De kom för att lära mänskligheten sanningen om ”det finns ingen gudom utom Allah”.

Därför kan det inte finnas någon annan väg eller metod som ens avlägset kan mäta sig med den som Allahs Sändebud (frid vare över dem) kom med. Det är obligatoriskt att de islamiska förkunnarna och de människor som vill upprätta en verklig islamisk rörelse aldrig antar någon annan väg än Allahs Sändebuds väg (frid vare över dem).

Detta är en förpliktelse som följer både av denna frågas natur och av islams grundläggande trosuppfattningar.

Om vi betraktar denna frågas gudomliga natur kommer vi att inse att Allahs Sändebud (frid vare över dem) är de som har störst kunskap om hur denna fråga ska läras ut. Därför har ingen rätt att ens för ett ögonblick tänka att han kan förstå denna fråga, lära sig den, förkunna den eller etablera den bättre än Allahs Sändebud (frid vare över dem).

Mänskligheten måste endast acceptera Allahs Sändebuds metod för att kalla människorna till Allah (swt) och upprätta Hans religion, och detta uppnås först och främst genom att etablera principen ”det finns ingen gudom utom Allah”.

Detta är i själva verket den enda metoden och den enda vägen, och ingen bör någonsin, inte ens för ett ögonblick, tänka att att han kan uppfinna en annan väg eller en förment mer korrekt metod än den som Allahs Sändebud kom med. Detta är vad sakens natur kräver.

Ur en annan aspekt kräver även islams grundläggande trosuppfattning detta: eftersom Allahs Sändebud (frid vare över dem) är bemyndigade av Allah att informera människorna om vad Han vill av dem, är en förändring av deras metod i själva verket ett förkastande av Allahs gåva till mänskligheten och utgör kufr, det vill säga otro på Allah (swt).

När människan vägrar att följa Allahs Sändebuds metoder är detta i själva verket detsamma som att vägra Allah (swt) själv, den som sände dem. Därför är det obligatoriskt för de islamiska förkunnarna att anta Sändebudens metod. De måste anta denna metod och tillämpa den i alla delar av rörelsen, vare sig det gäller dess form, principer, anda, seder eller relationer.

De har inget annat val än att följa denna metod och får inte söka efter någon annan eller tro att Sändebudens metod inte omfattar alla aspekter som förkunnarna behöver i alla tider och under alla omständigheter. Därför är den enda metoden Allahs Sändebuds väg (frid vare över dem).

Alla andra vägar och metoder – kalla dem vad ni vill – filosofernas väg, de lärdas väg, astrologernas väg, spiritualisternas väg eller tyrannernas väg – alla dessa vägar betraktas som en och samma och är dömda att leda mänskligheten vilse, vilket betonas i Koranen:

”Och detta är sannerligen Min raka väg, så följ den, och följ inte andra vägar, ty de kommer att skilja er från Hans väg. Detta har Han föreskrivit för er för att ni må bli gudsmedvetna.” (Sura al-Anʿām 6:153)

Den raka vägen är således Allahs (swt) väg liksom Sändebudens väg (frid vare över dem). Varje annan väg är en avvikelse, oavsett dess karaktär, vare sig det är filosofernas, intellektuellas, lärdas eller tyrannernas (tawāghīt) väg, vilka har försökt agera som Allahs Sändebud.

Alla dessa vägar gör anspråk på att vägleda mänskligheten på samma sätt som Allahs Sändebud gjorde, men samtliga har lett mänskligheten bort från den raka vägen. De avvek själva och fick andra att avvika.

Därför måste vi, om vi vill förstå ideologin bakom ”det finns ingen gudom utom Allah”, anta Allahs Sändebuds väg (frid vare över dem). Vi måste anta deras sätt att förstå, hantera angelägenheter och presentera religionen, eftersom detta i verkligheten är det sätt på vilket Allah (swt) ville att Hans Sändebud skulle förmedla till Hans tjänare vad Han ville av dem.

Detta är början på frågan: att förstå, begripa och förkunna principen ”det finns ingen gudom utom Allah” precis såsom Sändebuden gjorde och att inte avvika från deras metod ens i den minsta grad.

Innan vi talar om Allahs metodologi måste vi nämna en grundläggande fråga som är nödvändig när vi studerar varje islamisk fråga. Vi måste fullt ut förstå och begripa vad som har uppenbarats i Koranen och i Sändebudets (sas) undervisning om varje fråga, liksom hur den första muslimska generationen tillämpade dessa läror.

Vi måste samla all denna information och därefter bedöma resultatet av denna ansträngning. Vi bör inte endast betrakta Koranen för sig själv, eller Sändebudets undervisning för sig själv, eller förståelsen hos Sändebudets följeslagare (sas) för sig själv.

Naturligtvis måste vi i första hand och med högsta prioritet ta det som Koranen säger, därefter det som Sändebudet (sas) förklarade och demonstrerade, eftersom detta i själva verket var hans uppdrag, såsom Allah (swt) nämner:

”*Och Vi har sänt ned Påminnelsen till dig, för att du tydligt skall förklara för människorna det som har sänts ned till dem.*” (Sura al-Nahl 16:44)

Efter detta steg måste vi förstå hur Sändebudets (sas) följeslagare uppfattade frågan och hur de tillämpade den i sina liv. Om vi inte gör detta kommer vår förståelse och vår tillämpning att vara bristfällig. Detta är en mycket viktig och grundläggande regel.

En andra regel som man måste vara medveten om är att det i Koranen finns både tydliga och konkreta riktlinjer samt mer övergripande riktlinjer som kan förefalla mindre tydliga. Detsamma gäller för Sunnah (Allahs Sändebuds undervisning). Naturligtvis har även mänskliga uttalanden samma dubbla natur.

Regeln här är att de tydliga begreppen förklarar de mer övergripande och leder till förståelsen av dem, och därför bör de utgöra referenspunkten. I själva verket är de riktlinjer som förefaller mindre tydliga inte egentligen otydliga. Det är snarare okunskap om den verklighet som de behandlar och underlåtenhet att återvända till de grundläggande och tydliga begreppen som gör att vissa uttryck ibland verkar oklara.

Uttalanden, vare sig de kommer från Koranen, Sunnah eller till och med mänskligt tal, kan vid första anblicken framstå som motsägelsefulla eller otydliga. Om de emellertid bedöms och sätts in i sitt sammanhang med hjälp av väl etablerade och tydliga principer blir de klara.

Vi måste inse att allt som förekommer i Koranen och Sunnah av sådana till synes otydliga idéer i själva verket blir tydligt om vi hänför dem till de grundläggande begreppen, till de tydliga verserna och till Allahs Sändebuds (sas) tydliga instruktioner och förklaringar. På detta sätt kan dessa begrepp bedömas och sättas in i sitt sammanhang genom mycket exakta och precisa principer.

När vi presenterar Sändebudens metodologi (frid vare över dem alla) bör det påpekas att det är en metod som riktar sig till människan som helhet och inte fokuserar på endast en aspekt av henne såsom andra metodologier gör.

Filosofin talar exempelvis till människans intellekt och ignorerar resten av hennes väsen. Sufism och klosterväsen behandlar människans andliga sida och lämnar resten av hennes väsen åt sidan. Alla andra vilseledande metodologier behandlar mänskliga åsiktsskillnader och relaterar inte till specifika frågor. Därför kommer den som hämtar sina idéer från sådana källor att avvika långt från sanningen.

All mänsklig litteratur som härrör från dessa källor är avvikande och behandlar endast små delar av sanningen. Utan Sändebudets metod kan man aldrig härleda en harmonisk och helhetsomfattande förståelse och kommer aldrig att finna sanningen, även om det ibland kan verka som om dessa andra tillvägagångssätt närmar sig sanningen; därefter kommer de dock att avvika långt därifrån.

Sändebudets (sas) metodologi är grundad på djup insikt, såsom Allah (swt) nämner:

”Detta (Koranen) är klara insikter och bevis för människorna.” (Sura al-Jāthiyah 45:20)

”Detta är min väg. Jag kallar till Allah med klar insikt, jag och den som följer mig.” (Sura Yūsuf 12:108)

Insikten här består i att Sändebudets (sas) metodologi förhåller sig till människan som helhet: hennes förståelse, hennes ande, hennes känslor och allt annat som finns inom henne. Allt detta behandlas genom Allahs väg, som riktar sig till människan.

Den talar till hennes intellekt, sammanvävt med hennes ande, känslor, erfarenheter och ambitioner. Därför finner vi att Allahs (swt) uttryck berör varje aspekt av människan som helhet och frambringar en unik och obunden tillfredsställelse som upplyser människornas omgivning med ett klart ljus och får dem att träda fram med en känsla av verklig frid, tillfredsställelse och förnöjsamhet.

Detta återspeglas tydligt i följande koranvers:

”*Sannerligen, genom åminnelsen av Allah finner hjärtan ro.*” (Sura ar-Raʿd 13:28)

Sändebudets och Allahs (swt) metodologi kännetecknas också av tydlighet och enkelhet, såsom nämns i koranversen:

”Och Vi har sannerligen gjort Koranen lätt att förstå och att komma ihåg. Finns det då någon som tar emot förmaningen?” (Sura al-Qamar 54:17)

Som vi nämnde tidigare gäller att ju större frågan är, desto lättare är den att uttrycka och förklara. Solen är till exempel den största stjärnan i människans liv på jorden, och därför finner vi att den också är det tydligaste fenomenet i våra liv. Alla känner till solen. Ingen kan släcka dess ljus eller dölja dess strålar annat än genom att stänga sina ögon eller täcka sitt huvud. Om man lämnar situationen sådan den är, på ett naturligt sätt, måste man inse och erkänna solens verklighet och sanning precis som alla andra människor på jorden.

I själva verket är verkligheten av Allahs (swt) gudomlighet, överhöghet och suveränitet (al-Ulūhiyyah: gudomlighet eller de aspekter av Allah som beskriver Hans herravälde över hela universum) ännu tydligare än detta. Alla människor inser detta, och ingen kan tvivla på det, helt enkelt därför att alla vet att de inte har skapat sig själva eller de ting som omger dem. De vet inte hur dessa ting har ordnats och förstår inte ens fullt ut hur deras egen kropp fungerar. De kan inte stoppa någon ofrivillig rörelse i sina kroppar och kan inte heller göra något som Allah (swt) inte har velat för dem.

Om människan är logisk förstår hon därför naturligt att hon inte är sin egen skapare, vilket framhävs i Koranen:

”Har de skapats ur intet? Eller är de själva skaparna? Eller skapade de himlarna och jorden? Nej, men de har ingen fast övertygelse.” (Sura at-Tūr 52:35–36)

Denna fråga är ytterst tydlig och står i fullständig harmoni med människans förnuft, hjärta och känslor. Den är självklar. När en fråga är så naturlig som den är här kräver den inte omfattande bevis eller djupgående filosofiska resonemang. Det räcker att en människa ser sig omkring och tänker enkelt och uppriktigt, så kommer hon att kunna omfatta och tro på denna sanning på djupet.

Precis som den klara och enkla sanningen om solen inte kan ignoreras, kan sanningen om Allah (swt) inte heller ignoreras. Människan kan helt enkelt inte bortse från detta faktum. Vad gäller de icke-troende är de inte icke-troende därför att de inte ser detta faktum, utan därför att de medvetet väljer att avvika från det och beslutar sig för att hindra sig själva från att se sanningen, såsom Nūh (frid vare med honom) sade till sin Herre:

”Han sade: ’Min Herre! Jag har sannerligen kallat mitt folk natt och dag (hemligt och öppet för att de skulle acceptera islams lära), men min kallelse ökade dem endast i flykt från sanningen. Och sannerligen, varje gång jag kallade dem för att Du skulle förlåta dem, stoppade de sina fingrar i sina öron …’” (Sura Nūh 71:5–7)

”…de stoppade sina fingrar i sina öron, svepte in sig i sina kläder, höll envist fast vid sitt avvisande och upphöjde sig själva i högmod.” (7) (Sura Nūh 71:5–7)

Dessa människor ville inte ha sanningen. De vände sig bort och täppte till sina öron för att inte höra sanningen, eftersom de inte ville ha sanningen. Det var inte därför att de saknade förmågan att se eller höra. De kände sanningen djupt inom sig, men de försökte tysta denna röst som störde dem och stod i konflikt med deras begär och Satans uppmaningar.

Den stora sanningen att Allah (swt) är Skaparen och Ägaren av detta universum är en sanning som inget sunt och logiskt förnuft kan argumentera emot. Det är endast när själen och hjärtat avviker som denna sanning förkastas, vilket uttrycks vältaligt i Koranen:

”Vi vet sannerligen den sorg som deras ord orsakar dig (O Muhammad, sas). Det är inte dig de förnekar, utan det är Allahs verser som de orättfärdiga förnekar.” (Sura al-Anʿām 6:33)

”Det är sannerligen inte ögonen som blir blinda, utan det är hjärtana i brösten som blir blinda.” (Sura al-Hajj 22:46)

Hjärtat är platsen för tro och acceptans, och det är också den del av människan som kan vägra och förkasta sanningen. Därför finner vi att det islamiska sättet och det koraniska sättet att tala direkt riktar sig till det hjärta som Allah (swt) har skapat.

Det islamiska tillvägagångssättet använder också synen, hörseln och allt annat inom människan för att låta henne lära känna sin Skapare, på ett sådant sätt att personen inte har något annat alternativ än att svara. Detta beror på att det finns något djupt inom hennes själ som påminner henne om Allah (swt).

Denna inneboende kunskap hos människan nämns i Koranen:

”Och när din Herre lät Adams barn träda fram ur deras fäders länder och lät dem vittna mot sig själva och sade: ’Är Jag inte er Herre?’ De sade: ’Jo, vi vittnar om det.’ Detta för att ni inte på Uppståndelsens dag skall säga: ’Vi var omedvetna om detta.’ Eller för att ni inte skall säga: ’Det var endast våra fäder före oss som satte andra vid Allahs sida, och vi var endast deras efterkommande. Skall Du då förgöra oss på grund av vad de som följde falskheten gjorde?’” (Sura al-Aʿrāf 7:172–173)

Allah (swt) kommer därför aldrig att acceptera människors ursäkter för okunnighet om sanningen om Honom själv (swt). Inte heller kommer ursäkten att man endast följde sina fäder och förfäder att accepteras, eftersom de borde ha känt sanningen.

Sanningen om Allahs gudomlighet är mycket tydlig, såsom det anges i Koranen:

”Vi skall visa dem Våra tecken i universum och inom dem själva tills det blir uppenbart för dem att detta (Koranen) är sanningen. Är det inte nog beträffande din Herre att Han är Vittne över allting?” (Sura Fussilat 41:53)

Allah är ett vittne till denna sanning. Sändebudets metodologi närmar sig i själva verket människan med en insikt som förstår och känner alla dessa aspekter inom henne. Tillvägagångssättet är enkelt och behandlar alla frågor direkt. Det behöver inga komplikationer, inga invecklade argument och det kräver inte heller djupt filosofiskt tänkande, eftersom sanningen är uppenbar.

Allt detta är mycket tydligt för mänskligheten, såvida de inte själva vill förkasta sanningen och välja otro samt avvika från den.

Om vi vill känna sanningen och vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah”, måste vi följa Sändebudens (sas) metodologi.

Om vi ser på Allahs Sändebuds historia (frid vare över dem) och de koraniska uttalandena om dem, finner vi att deras förståelse och till och med deras uttryckssätt nästan är identiska. Varje Sändebud som sändes till mänskligheten förkunnade ordagrant:

”Dyrka Allah, ni har ingen annan gudom än Honom.”

Här följer några av de koranverser som återger detta uttalande, uttryckt av alla Allahs Sändebud (frid vare över dem):

”*Dyrka Allah, ni har ingen annan gudom än Honom.*” (Sura al-Aʿrāf 7:59, 65, 73, 85)

Sändebuden kom inte enbart för att tala om för människorna att det finns en Herre, utan de kom för att uppmana dem att dyrka den Herre som de redan visste var sann och som deras natur kallade dem till.

Sändebuden kom för att säga till människorna det som de redan innerst inne trodde på. Detta budskap kom inte enbart från Sändebuden, utan allt som omgav människorna sade dem att Allah (swt) är den sanne Herren och att de borde återvända till Honom, ge Honom Hans rättigheter och ära Honom genom att rena sig från alla de avvikande idéer som de hade kommit att tro på.

Sändebuden kom därför inte för att tala om för människorna att det finns en Herre eller för att lägga fram bevis för att det finns en Skapare. Detta är redan en naturlig och grundläggande övertygelse som finns inbyggd i människans natur och som inte behöver några yttre bevis.

Sändebuden kom i själva verket för att uppmana människorna att återvända till Allah (swt) i lydnad och hängivenhet, såsom det sägs i Koranen i ett exempel:

”Vad är det med er, att ni inte vördar Allahs majestät? Fastän Han har skapat er i olika stadier.” (Sura Nūh 71:13–14)

Sändebuden talade således till människorna på ett rakt och enkelt sätt och uppmanade dem att vända sig enbart till Allah (swt), att inte tillskriva någon annan Hans egenskaper och att dyrka Allah (swt) såsom Han har föreskrivit.

Vi behöver inte filosofernas argument eller sufiernas djupt invecklade idéer eller idéerna hos dem som följer klosterväsendet. Vi behöver inte följa dessa människors begär och deras meningslösa resonemang.

Vi vill vara på den raka vägen, som är enkel och tydlig och som leder oss till sanningen på ett mycket lätt sätt. Detta är den klara sanning som Allah (swt) har befallt oss att följa, såsom det anges i Koranen:

”Och detta är sannerligen Min raka väg, så följ den och följ inte andra vägar, ty de kommer att skilja er från Hans väg.” (Sura al-Anʿām 6:153)

Tron på Allah är uppenbart logisk och en medfödd nödvändighet

Frågan om ”*det finns ingen gudom utom Allah*” (*lā ilāha illā Allāh*) är, såsom vi kan se av dess formulering, ett uttalande som först innebär ett fullständigt förnekande och därefter ett fastställande. Den förnekar existensen av varje gudom, herre eller källa till absolut auktoritet eller suveränitet och fastställer sedan denna egenskap uteslutande för Allah (swt).

Den innebär således att Allah (swt), och endast Allah, särskiljs med absolut gudomlighet samtidigt som denna egenskap förnekas allt och alla andra. Detta är en mycket enkel och tydlig idé.

Varför skulle det inte finnas någon herre utom Allah (swt)? Detta beror på att gudomlighet är direkt förknippad med skapandet av detta universum, ägandet av det och innehavet av en fullständig och absolut fri vilja. Kvalifikationen för att vara den absoluta och ende Gudomen – om detta uttryck kan accepteras – härrör från det faktum att det inte finns någon skapare eller ägare utom Allah (swt).

Med andra ord: finns det någon varelse som har fullständig auktoritet över universum, som ger liv och död, utom Allah (swt)? Finns det någon annan makt som kan göra detta eller ens påstå att den kan göra det?

Allah (swt) frågar i Koranen:

”Finns det någon gudom (ilah) vid sidan av Allah? Nej, men de är ett folk som tillskriver Honom jämlikar.” (Sura an-Naml 27:60)

Det finns med fullständig säkerhet ingen herre vid sidan av Allah (swt)! Detta beror på att Allah (swt) ensam besitter dessa egenskaper och attribut. Därför är det endast naturligt att Han ensam har den absoluta auktoriteten och suveräniteten över allting.

Detta vittnesbörd, ”det finns ingen gudom utom Allah”, är det sannaste uttalandet i hela mänsklighetens historia och faktiskt i hela universums historia, eftersom inget annat faktum kan jämföras med det i betydelse.

När en människa vittnar att ”det finns ingen gudom utom Allah”, vittnar hon om det sannaste och mest betydelsefulla begreppet i hela universum.

Detta vittnesbörd är en deklaration som måste vara grundad på visshet och säker kunskap. Den som vittnar om denna sanning måste med djup övertygelse veta vad han vittnar om och vad han säger.

Vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” är därför ett vittnesbörd om Allahs (swt) enhet och unikhet, eftersom ingen annan än Allah (swt) förtjänar fullständig suveränitet och ingen annan än Allah (swt) uppfyller denna beskrivning.

Denna absoluta unikhet och enhet hos Allah (swt) uttrycks i Koranen:

”Säg: Han är Allah, den Ende. Allah, den Självförsörjande, den som alla skapelser är beroende av. Han har inte avlat och har inte blivit avlad. Och det finns ingen som är jämförbar med Honom.” (Sura al-Ikhlāṣ 112:1–4)

”Det finns ingenting som liknar Honom, och Han är den Allhörande, den Allseende.” (Sura ash-Shūrā 42:11)

Vittnesbördet om Allahs (swt) exklusiva och unika gudomlighet är grundat på alla Allahs (swt) unika egenskaper, såsom fullkomligheten i Hans storhet och skönhet, och det är grundat på säker och otvetydig kunskap. Om någon inte känner innebörden av Allahs (swt) gudomlighet kommer hans vittnesbörd och hans tal att vara utsatta för fel och avvikelse.

Därför är det första kravet för den korrekta tillämpningen av ”det finns ingen gudom utom Allah” kunskap. Detta beror på att utan kunskap skulle vittnesbördet – att det finns en Skapare och dem som Han har skapat, och att det inte finns någon likhet mellan dem i existens, egenskaper eller auktoritet – vara ogiltigt.

”Så vet att det inte finns någon gudom utom Allah.” (Sura Muhammad 47:19)

Det första kravet för att detta vittnesbörd skall vara giltigt och tillämpligt är således att man känner Allah (swt), utan tvivel, grundat på djup kunskap, och att vittnesbördet uttalas med sannfärdighet och uppriktighet och inte endast som en efterapning av andra.

För att detta vittnesbörd skall vara giltigt krävs dessutom inte bara djup kunskap, utan hjärtat måste också älska och acceptera alla dess krav samt förkasta allt som motsäger det. De som känner till och förstår vittnesbördet ”*det finns ingen gudom utom Allah*”, men inte tror på det, inte älskar det, inte accepterar vad det kräver och inte förkastar det som motsäger det, deras kunskap har inget värde.

På detta sätt blir frågan tydlig och självklar.

När en människa vittnar att ”*det finns ingen gudom utom Allah*” med denna kunskap och vittnar om Allahs (swt) exklusiva herravälde, genom att förklara att Allah (swt) är den Ende Skaparen av liv och den som ger död, den som frambringar skada och nytta, den Ende som ger eller undanhåller försörjning, Förvaltaren och Ägaren av allting, då måste hon känna att Allah (swt) också måste ha all auktoritet och all makt.

Att tro att auktoriteten och makten endast tillhör Allah (swt) är en naturlig följd av att inse sanningen om Hans herravälde. Människan behöver inga yttre bevis för att tro detta.

När människan betraktar Allah (swt), som kännetecknas av dessa storslagna och exklusiva egenskaper, som äger dessa makter och denna auktoritet och besitter denna allomfattande kunskap, och jämför detta med sin egen existens begränsade egenskaper, måste hon finna sig själv lydig och underkastad Allahs (swt) auktoritet.

Vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” innebär därför att det inte finns någon makt och ingen auktoritet utom Allahs (swt), och att ingen av Hans skapelser kan dela denna auktoritet med Honom.

Även om vi betraktar detta faktum ur ett intellektuellt perspektiv är det tydligt att det är en naturligt självklar sanning som påtvingar sig det mänskliga förnuftet, förutsatt att människan vill känna sanningen.

Att acceptera detta faktum kräver ingen större ansträngning, eftersom människans natur är benägen att omfatta denna sanning utan vare sig reflektion eller ansträngning. Om du plötsligt frågar någon: ”Tror du på Allah?” och kräver ett omedelbart svar, kan han inte svara ”nej”. Detta beror på att denna sanning finns djupt rotad i hans natur.

Om han däremot får tid att tänka och resonera kan han säga: ”Nej, jag hade fel”, därför att han vill protestera och förneka. Likväl finns denna tro säkert närvarande i människans natur.

Som jag alltid säger är tron på Allah (swt) självklar och påtvingar sig det mänskliga förnuftet, även om det är ett förnuft som envist och högmodigt insisterar på att inte tro på Allah (swt) eller Hans existens.

Kommunister som följer det så kallade vetenskapliga och materialistiska synsättet hävdar att det finns en verklighet som saknar början och slut, och de kallar denna

verklighet för ”materia”. Enligt dem har materien varken början eller slut och har alltid existerat och kommer alltid att existera; därför är materien inte skapad.

Denna beskrivning är emellertid i själva verket endast lämplig för Den som skapade universum – inklusive ”materia”. Allah (swt) är den Ende som varken har någon början eller något slut och som alltid har existerat och alltid kommer att existera.

De söker efter det omöjliga medan sanningen finns mycket nära dem. De påstår att materien är oändligt gammal, att den har skapat allting och att det inte finns några gränser för dess förmågor. Är inte detta Allahs (swt) egenskaper?

På ett märkligt sätt säger de samtidigt att materien är blind, döv, stum, livlös och utan känslor. Trots detta har den på något sätt skapat alla dessa ting som är levande, medvetna och rörliga! De uppmanar människor att tro på det omöjliga.

Dessutom tillskriver de denna omöjlighet den sanne Herrens, Allahs (swt), egenskaper, nämligen en existens utan början och utan slut.

Som jag brukar säga måste människan till slut konfrontera sanningen om Allah (swt) och inse att sanningen om Allah (swt) uppfyller vissa naturliga krav: Skaparen som skapade hela denna existens måste stå över denna existens och måste vara utan början och utan slut. Skaparen måste befinna sig på den högsta nivån och besitta absolut fullkomlighet i alla aspekter av existensen, långt över Sin skapelse.

För att nå denna insikt behöver vi inte filosofernas metod, såsom Descartes, som menade att vi bör börja vårt tänkande från tvivlets utgångspunkt. Det finns inget behov av detta, eftersom det säkra och absoluta faktumet står rakt framför oss. Om vi inser att vi existerar och att universum omkring oss också existerar, utgår vi från säker kunskap, medan dessa filosofer fortsätter att tvivla.

De uppmanar människan att misstänka allting, därefter förneka sig själv och sedan på något sätt resa sig ur denna tvivlets förvirring för att bevisa existensen! Därefter försöker de ytterligare bevisa att det finns en skapare till denna existens och att denna existens är bristfällig och därför måste följas av en annan fullkomlig existens, och så vidare i dessa meningslösa resonemang.

Vi behöver inte detta tvivel. Vi är säkra på att detta universum och denna existens är skapade med alla sina beståndsdelar – människor, djur, växter, livlösa ting, himmel, jord och himlakropparnas banor.

Detta är ett mycket säkert faktum som omöjligen kan vara en fantasifoster. Dessutom bevisar detta faktum med fullständig säkerhet att det finns en Skapare till detta universum, och att denna Skapare inte har någon början eller något slut, existerar genom Sig själv, inte behöver någon utanför Sig själv och aldrig kan vara bristfällig.

Han förkroppsligar absolut fullkomlighet och det absoluta idealet. Detta faktum står i fullständig överensstämmelse med det mänskliga förnuftet och den mänskliga naturen.

De hypoteser som framförs av de icke-troende filosoferna leder i slutändan till att livets ursprung hänförs till död materia och att Herren anklagas för att inte känna Sig själv eller för att inte veta någonting alls. Allt detta är dårskap. De blev alla dårar därför att de förkastade Allahs (swt) uppenbarelser och förlitade sig enbart på sina egna intellekt.

Därför behöver denna punkt logiskt sett inget yttre bevis, eftersom den är ett stort faktum som är självevident och tvingar sig på det mänskliga tänkandet. Det är inte det mänskliga förnuftet som framtvingar detta stora faktum.

Precis som vi aldrig kan tvinga solen att göra någonting, medan solen påtvingar sig oss, på samma sätt är det med faktumet att herraväldet endast tillhör Allah (swt), även om ingen jämförelse kan göras med Allah (swt), den Upphöjde, för vilken vi hyser den högsta vördnad och respekt.

Denna sanning är verkligen stor och självklar och tvingar varje levande människa att inse att hon verkligen måste ha en Skapare och en Herre. Detta faktum behöver inga argument.

Den andra frågan är att eftersom Allah (swt) är Skaparen av denna existens och dess Ägare, måste Han också nödvändigtvis ha den absoluta auktoriteten och suveräniteten.

Detta är ett naturligt faktum som oundvikligen följer av Allahs (swt) absoluta verklighet och existens samt Hans egenskaper.

Även om inga uppenbarade böcker hade sänts ned från Allah till människan och inga Sändebud hade sänts till henne från hennes Herre, skulle människan ändå behöva ropa ut och fråga sin Skapare:

”O Skapare som skapade mig! Vad önskar Du av mig?”

Men Allah (swt) är barmhärtig mot mänskligheten, och Han har besvarat deras rop, vilka Han vet utgår från Hans skapelse.

Därför har Allah (swt) sänt Sändebud till mänskligheten (frid vare över dem) och sänt ned böcker till dem för att tala om för människorna vad Han vill av dem och varför Han skapade dem.

Detta är ett naturligt faktum. Sändebuden (frid vare över dem) kom och böckerna sändes ned för att tillfredsställa denna inneboende längtan som människor känner när de ser sig omkring, förundras över detta väldiga universum och undrar vilken roll de själva har i denna existens.

Därför kommer de naturligt att söka och fråga sin Upphöjde Skapare. Som en barmhärtighet från Allah (swt) kom Sändebuden (frid vare över dem) för att berätta

sanningen för mänskligheten innan Satan, den förbannade, skulle komma och ljuga för dem och leda dem bort från sanningen.

Detta är verkligen vad Satan svor att göra – att vilseleda mänskligheten:

”Han sade: ’Vid Din makt skall jag sannerligen vilseleda dem alla.’” (Sura Ṣād 38:82)

Därför var det nödvändigt att Sändebud och gudomliga böcker sändes av Allah (swt), så att människorna inte skulle ha någon ursäkt inför Allah (swt) efter att denna vägledning hade kommit till dem.

Sändebuden och de gudomliga böckerna kom för att tala om detta faktum för människorna, ett faktum som överensstämmer med deras natur och deras liv, så att mänskligheten inte skulle lyssna till Satan.

När sanningen om ”det finns ingen gudom utom Allah” presenteras för människor på ett tydligt och logiskt sätt kommer varje människa som respekterar sig själv, sitt förnuft och förhåller sig korrekt till detta faktum att se den som ett naturligt och nödvändigt krav.

Ovedersägliga bevis för Allahs (swt) gudomlighets enhet

Om vi nu vänder oss till att bevisa denna sanning utifrån sharia (islamsk lag), finner vi den närvarande på ett överväldigande sätt. Faktum är att hela Koranen talar om denna sanning.

Om vi ville lista bevisen för denna sanning skulle vi kunna säga att alla Koranens verser talar om den och kan tjäna som bevis. Vi har inget behov av de invecklade argument som används av de lärda som bygger på filosofi eller vetenskapliga metoder för att förstå Allahs (swt) natur och Hans absoluta suveränitet.

Koranen talar om vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” från början till slut. Vi kommer här att nämna några av de verser som relaterar till detta faktum.

Vi kommer inte att nämna de verser som beskriver Allah (swt) som Skaparen, Försörjaren eller Den som kan skada eller gynna, eftersom människor i allmänhet inte argumenterar mot dessa fakta.

Det överväldigande problem som människor har ligger i att de inte vill ge Allah (swt) auktoritet över sig själva och över varje aspekt av sina liv och sin existens.

De erkänner gärna att Allah (swt) har vissa exklusiva egenskaper och förmågor – såsom att Han ensam är Skaparen och Försörjaren – men de motsätter sig att auktoriteten och styret över allting uteslutande tillhör Honom.

De verser som behandlar det faktum att styret uteslutande tillhör Allah (swt) är många och framträdande.

Innan vi talar om dessa verser i Koranen bör vi betona att Koranen kom till det arabiska folket inte bara på deras eget språk utan också i den högsta graden av vältalighet, och den lyfte dem faktiskt till en högre nivå av språklig skicklighet och uttrycksförmåga.

När Koranen talade till dem förstod de allt mycket tydligt. Både de troende och de icke-troende förstod vad Allah (swt) ville av dem.

Den avlidne lärde Maududi talade om detta faktum i sin bok ”De fyra grundläggande koraniska begreppen” och visade att när araberna kallades till vittnesbördet ”*lā ilāha illā Allāh*”, eller ”*det finns ingen gudom utom Allah*”, förstod de exakt hela betydelsespektrumet och alla konnotationer som ordet ”ilah” eller ”gudom” innebar.

För dem betydde ”ilah” någon till vilken de ivrigt och kärleksfullt flydde för värme och skydd. De uppfattade ilah som sin högste herre, som hade fullständig makt att skydda dem och tillgodose deras behov på ett mystiskt och övernaturligt sätt.

Följaktligen var ”ilah” också den som förtjänade fullständig kärleksfull och frivillig hängivenhet, underkastelse och lydnad tillkom. När araberna kallades att vittna ”lā ilāha illā Allāh”, eller ”det finns ingen gudom utom Allah”, förstod de därför tydligt att Allahs Sändebud (sas) hade kommit till dem för att återföra dem exklusivt till Allah (swt), med kärlek och längtan, genom att endast åkalla Honom för skydd och hjälp, och genom att förklara att Han ensam är Herren, den Högste, den absoluta Auktoriteten och Suveränen, samt att Han är den som inte kan ses av Sina dyrkare eftersom Han känner till allt medan ingen fullt ut kan omfatta Honom.

Detta uttalande var tydligt och lätt att förstå på det arabiska språket eftersom det riktades till människor som hade uppnått den högsta graden av vältalighet i sitt språk. För araberna var det från början inget problem att förstå vad som krävdes av dem. För dem som förkastade denna sanning låg problemet i dem själva:

”Vi vet väl hur deras tal bedrövar dig. I själva verket är det inte dig de förnekar, utan det är Allahs uppenbarelser som de orättfärdiga förkastar.” (Sura al-Anʿām 6:33)

Ta till exempel judarnas och de kristnas inställning, eller dem som benämns ”Bokens folk”, när Allah (swt) sände Sin siste Sändebud (sas). Det var inte så att de inte kände till äktheten hos Allahs Sändebud (sas) och hans budskap. Tvärtom hade deras heliga skrifter nämnt Allahs siste Sändebud (sas) vid namn, beskrivit hans kännetecken, platsen där han skulle framträda och till och med det särskilda kännetecknet på hans kropp.

När Bokens folk förkastade islam var deras otro därför inte ett resultat av okunnighet, utan av trotsigt avvisande och högmod.

Samma drag framträder i berättelsen om Abū Jahl och Huyayy ibn Akhṭab, två framstående förnekare. Båda erkände privat att Muhammad (sas) verkligen var Allahs Sändebud. Men Abū Jahl sade av avund:

”Hur skulle vi någonsin kunna komma i närheten av att erhålla denna ära (äran att få profetskapet) för oss själva och vår egen klan?”

Och Huyayy förklarade envist:

”Då kommer det att råda fiendskap mellan oss så länge vi lever.”

Det finns i själva verket inget hinder som förhindrar mänskligheten från att helhjärtat omfamna denna sanning.

När den romerske kejsaren Herakleios fick höra om Allahs Sändebud (sas) och frågade Abū Sufyān, en ledare för Quraysh, om honom, sade Herakleios:

”Om han verkligen är sådan som du beskriver honom, kommer han att härska över det som nu ligger under mina fötter.”

Han var nära att omfamna islam men avstod när han blev rädd att hans kungamakt skulle gå förlorad.

Å andra sidan trodde an-Najāshī, den abessinske kungen, på Sändebudet (sas), och Allah (swt) vägledde honom ytterligare.

Sanningen har därför alltid varit tydlig och har lätt vunnit människors förnuft och tillfredsställt deras hjärtan. Sanningen är aldrig svår att se eller förstå, men den kräver att människor själva uppriktigt söker den. Precis som den som ärligt söker solen med säkerhet kommer att se den, medan den som medvetet vänder ryggen åt den kommer att missa den.

Felet ligger inte i sanningen. Fakta är inte dunkla, otydliga eller obetydliga så att de skulle kunna förbises. Men människor förkastar dem tyvärr på grund av blindhet och sjukdom i sina hjärtan.

Sanningen har alltid varit tydlig och uppenbar, men i vår samtid är den ännu tydligare.

Ju djupare forskarna har trängt in i vetenskapen, desto mer har de insett att ingen annan än Allah (swt) kan ha upprättat detta universum. Vetenskap, logik och empirisk erfarenhet borde idag driva hela mänskligheten mot tron på Allah (swt).

Paradoxalt nog har det aldrig funnits någon tid i mänsklighetens historia lik vår egen: människor behöver denna sanna tro och denna sanning mer desperat än någonsin tidigare, men ändå förkastar de sanningen och den sanna religionen.

Om vi ser i Koranen finner vi många verser som berör ämnet Allahs (swt) styre och auktoritet:

”Säg: Har ni övervägt den försörjning som Allah har sänt ned till er, och som ni sedan har gjort delvis förbjuden och delvis tillåten? Säg: Har Allah gett er tillåtelse till detta, eller uppdiktar ni en lögn om Allah?” (Sura Yūnus 10:59)

Om det inte hade funnits någon annan vers i Koranen som behandlade denna fråga, skulle denna vers ensam ha varit tillräcklig.

Allah (swt) ställer här en retorisk fråga för att uttrycka förvåning över dem som vågar ta sig rätten att avgöra vad som är tillåtet och vad som är förbjudet, trots att de inte har skapat någonting.

Det är ett faktum att Allah (swt) är den Ende som har gett människorna deras försörjning och att allt i deras liv kommer från Honom: solen och dess värme och ljus, månen och det ljus den reflekterar, himlen och det regn som faller därifrån, växterna som växer, människorna, alla levande organismer och alla livlösa ting – allt detta är försörjning från Allah (swt).

Vår hälsa, våra barn, vår mat och vår dryck – allt detta är försörjning från Allah (swt).

Allah (swt) frågar därefter: *”Har ni övervägt den försörjning som Allah har sänt ned till er?”* Ordet ”försörjning” används här i en allmän betydelse för att omfatta alla former av försörjning, och svaret är naturligtvis att allt detta kommer från Allah (swt).

Ändå vågar människor dela upp det efter sina egna begär och avgöra vad som är tillåtet och förbjudet.

Har Allah (swt) gett dem tillåtelse att göra detta?

Svaret är ett tydligt nej.

Allah (swt) har inte tillåtit någon att dela Hans auktoritet, vare sig det gäller människor, Sändebud, jinner eller änglar.

Har Allah (swt) alltså gett någon denna rättighet, eller uppdiktar de en lögn om Allah (swt)?

Eftersom Allah (swt) inte har gett någon sådan tillåtelse måste detta vara en uppdiktad lögn, ett försök att tillskansa sig Allahs (swt) auktoritet och tillägna sig Hans egenskaper och rättigheter genom att påstå sig kunna förklara något som tillåtet eller förbjudet utan Allahs (swt) tillåtelse.

Denna uppdiktade lögn är tydlig otro (kufr).

Detta är en tydlig vers som människor reciterar som bevis för detta faktum.

En annan vers säger:

”Säg inte med era tungor sådant som är lögnaktigt: ’Detta är tillåtet och detta är förbjudet’, så att ni uppdiktar lögner om Allah. De som uppdiktar lögner om Allah kommer sannerligen inte att lyckas.” (Sura an-Naḥl 16:116)

”Säg inte med era tungor sådant som är lögnaktigt” är ett uttryck som betecknar en uppenbar lögn redan innan den uttalas.

Att överskrida det som Allah (swt) har fastställt och själv avgöra vad som är tillåtet och förbjudet är i sig en lögn, och det är rent förkastande och kufr.

Att medvetet och avsiktligt ljuga om Allah (swt) är tydligt otro (kufr).

Denna vers kompletterar den föregående och gör frågan ännu tydligare.

Därefter kan vi betrakta följande koranvers:

”Och vad ni än tvistar om, så tillhör avgörandet däri Allah. Sådan är Allah, min Herre. Honom förtröstar jag på och till Honom vänder jag mig. Skaparen av himlarna och jorden. Han har gjort åt er …” (Sura ash-Shūrā 42:10–11)

…”Han har skapat åt er par av er själva och även par av boskapen. Därigenom förökar Han er. Ingenting är likt Honom, och Han är den Allhörande, den Allseende.” (11) (Sura ash-Shūrā 42:10–11)

Denna vers fastslår tydligt att om människor tvistar om någon fråga, så tillhör det slutliga avgörandet endast Allah (swt).

I samma sura ställer Allah (swt) en retorisk fråga och förkastar därefter dem som tar någon annan auktoritet än Allah. Han beskriver detta som ett stort ”shirk”, det vill säga att sätta medhjälpare vid Allahs (swt) sida (att sätta medhjälpare vid Allahs sida innebär att påstå att någon eller något delar någon av Allahs gudomliga egenskaper med Honom, såsom att dela Hans auktoritet).

”Eller har de medhjälpare som har föreskrivit för dem inom religionen sådant som Allah inte har tillåtit?” (Sura ash-Shūrā 42:21)

Denna koranvers frågar i princip: ”Finns det medhjälpare vid Allahs sida, eller har Allah gett någon tillåtelse att stifta lagar?”

Allah (swt) har med säkerhet inte gett någon tillåtelse att stifta lagar.

De som accepterar lagar från någon annan än Allah (swt) är de som sätter medhjälpare vid Hans sida. De låtsas i själva verket att Han (swt) har en partner, och därför betraktas de som mushrikūn (de som sätter medhjälpare vid Allahs sida).

Följande koranvers ger ytterligare ett exempel:

”De har tagit sina lärda och sina munkar till herrar vid sidan av Allah, liksom Messias, Marias son, fastän de endast befalldes att dyrka en enda Gudom. Det finns ingen gudom utom Honom. Upphöjd är Han över allt det som de sätter vid Hans sida. De vill släcka Allahs ljus med sina munnar, men Allah vägrar annat än att fullborda Sitt ljus, även om de icke-troende ogillar det.” (Sura at-Tawbah 9:31–32)

I denna vers likställer Allah (swt) dem som tog sina präster till herrar, vilka stiftade lagar åt dem, med dem som betraktade Messias (Marias son) som en herre och påstod att han var Allahs son.

Allah (swt) visar oss faktiskt att dessa två exempel i grunden är likvärdiga.

Allahs Sändebud (sas) förtydligade ytterligare denna koranvers när han förklarade för ʿAdiyy ibn Ḥātim (som då var kristen) hur de kristna och judarna tog sina rabbiner och munkar till herrar vid sidan av Allah (swt) och därmed satte medhjälpare vid Hans sida.

ʿAdiyy blev förvirrad över versen och invände att de kristna aldrig dyrkade sina präster som herrar.

Allahs Sändebud frågade då ʿAdiyy ibn Ḥātim:

”Tillät inte prästerna för er sådant som Allah hade förbjudit och förbjöd sådant som Allah hade tillåtit, och följde ni dem inte i detta?”

När ʿAdiyy medgav att prästerna faktiskt gjorde detta sade Allahs Sändebud:

”Detta är då i själva verket att dyrka dem.”

Att stifta lagar samt att tillåta och förbjuda saker är således en tydlig och naturlig egenskap som hör till Allahs (swt) suveränitet och som ingen profet, människa eller ängel har rätt att dela med Allah (swt).

Allah (swt) fastslår tydligt denna begränsning och denna exklusivitet – att Allah (swt) ensam är lagstiftaren – i Koranen:

”Domen tillhör endast Allah. Han har befallt att ni inte skall dyrka någon utom Honom. Detta är den rätta religionen, men de flesta människor vet det inte.” (Sura Yūsuf 12:40)

Rätten att styra tillhör endast Allah (swt), uteslutande. När styret är Allahs (swt) rättighet blir Han också den ende som dyrkas, såsom ovanstående vers visar.

Om människor antar en härskare vid sidan av Allah (swt), eller om denna härskare anses dela rätten att styra med Allah (swt), då dyrkar de inte Honom ensam. I stället sätter de medhjälpare vid Allahs (swt) sida.

Detta är den sanna religionen, och det finns ingen sann religion utom denna. Därför avslutas versen med orden:

”Domen tillhör endast Allah. Han har befallt att ni inte skall dyrka någon utom Honom. Detta är den rätta religionen.” (Sura Yūsuf 12:40)

Även om människor inte känner till detta förändrar det ingenting av sanningen, och det utgör inte heller något försvar eller någon ursäkt för dem.

De som inte vet är i själva verket de som inte tar Allah (swt) som sin härskare och därför inte dyrkar Honom. De befinner sig inte i Allahs (swt) religion, vare sig de inser detta eller inte.

Detta förklaras ytterligare i följande koranverser:

”De (hycklarna) säger: ’Vi tror på Allah och på Sändebudet (Muhammad, sas), och vi lyder’, men därefter vänder sig en grupp av dem bort, och dessa är inte troende. Och när de kallas till Allah (Hans ord, Koranen) och Hans Sändebud (sas) för att döma mellan dem, då vägrar en grupp av dem och vänder sig bort. Men om rätten är på deras sida kommer de till honom i full underkastelse. Finns det en sjukdom i deras hjärtan? Eller tvivlar de? Eller fruktar de att Allah och Hans Sändebud (sas) skall döma orättvist mot dem? Nej, det är de själva som är de orättfärdiga. De troendes enda svar, när de kallas till Allah (Hans ord, Koranen) och Hans Sändebud (sas) för att döma mellan dem, är att säga: ’Vi hör och vi lyder.’ Och dessa är de framgångsrika.” (Sura an-Nūr 24:47–51)

Frågan är mycket tydlig och behöver ingen ytterligare förklaring.

Det finns människor som påstår att de tror på och lyder Allah (swt) och Hans Sändebud (sas), samtidigt som de förkastar Allahs lagar och antar andra lagar. Allah (swt) betraktar dem som icke-troende, eftersom dessa människor vägrar när de uppmanas att underkasta sig Allahs lag, men accepterar och välkomnar när de uppmanas att följa någon annan lag.

Detta är precis som nämns i en annan koranvers:

”När Allah ensam nämns fylls hjärtana hos dem som inte tror på det kommande livet av avsky. Men när de som nämns vid sidan av Honom nämns, då gläds de.” (Sura az-Zumar 39:45)

”Och när Allah ensam nämns fylls hjärtana hos dem som inte tror på det kommande livet av avsky, men när de som står vid sidan av Honom nämns – såsom alla falska gudomar utöver Allah; det kan vara ett sändebud, en ängel, en from människa, en jinn eller någon annan skapad varelse, till och med avgudabilder, gravar till religiösa personer, helgon, präster, munkar och andra såsom kungar

och ledare som styr genom rättssystem såsom demokrati] nämns, då gläder de sig!” (Sura az-Zumar 39:45)

Om människors påståenden skiljer sig från verkligheten i deras uppenbara tillstånd, då är det verkligheten i deras tillstånd som kommer att ligga till grund för bedömningen av deras sak.

”Men om rätten är på deras sida kommer de till honom i full underkastelse.” (Sura an-Nūr 24:49)

I ovanstående vers – ”om rätten är på deras sida” – betyder att om Allahs lag skulle gynna dem, då skulle de vara mer än villiga att komma till den, som om syftet med denna religion vore att tjäna människors begär.

Om de vill ha den, kräver de den, och om de inte vill ha den eller tröttnar på den, avvisar de den.

Allahs (swt) religion kan aldrig vara på detta sätt.

Allah (swt) är den som dömer dessa människor, vare sig de är tvivlande hycklare eller icke-troende, såsom det anges i ovanstående vers och återigen:

”Finns det en sjukdom i deras hjärtan? Eller tvivlar de? Eller fruktar de att Allah och Hans Sändebud (sas) skall döma orättvist mot dem? Nej, det är de själva som är de orättfärdiga.” (Sura an-Nūr 24:50)

”De orättfärdiga (ẓālimūn)”: De orättfärdiga här avser de icke-troende (kāfirūn), eftersom överträdelse och orättfärdighet är värre än otro (kufr), då det innebär ett angrepp mot Allah (swt) själv, medan otro innebär att sanningen döljs eller att man avviker från sanningen.

Överträdelse mot sanningen kännetecknas alltid av medveten vilja, envishet och ihärdighet.

I kontrast till detta säger Allah (swt) om de troende:

”De troendes enda svar, när de kallas till Allah och Hans Sändebud för att han skall döma mellan dem, är att säga: ’Vi hör och vi lyder.’ Och dessa är de framgångsrika.” (Sura an-Nūr 24:51)

Detta är den enda korrekta hållningen.

När de kallas till något från Allah (swt) säger de endast:

”Vi hör och vi lyder.”

Och det är sannerligen dessa som är de framgångsrika.

Därefter följer verserna i surorna an-Nisāʾ och al-Māʾidah.

Den första gruppen verser:

”Ni som tror! Lyd Allah och lyd Sändebudet (Muhammad (sas)) och dem bland er som har auktoritet. Om ni tvistar om något, hänskjut det då till Allah och Hans Sändebud (sas), om ni tror på Allah och den yttersta dagen. Det är bättre och leder till det bästa slutliga avgörandet. (59)

Har du inte sett dem (hycklarna) som påstår att de tror på det som har sänts ned till dig och på det som sänts ned före dig, men som vill söka dom i sina tvister hos taghut (falska

domare), fastän de har befallts att förkasta dem? Men Satan vill leda dem långt bort i villfarelse. (60)

Och när det sägs till dem: 'Kom till det som Allah har sänt ned och till Sändebudet (Muhammad (sas))', ser du hycklarna vända sig bort från dig i stark motvilja. (61)

Hur blir det då när en olycka drabbar dem på grund av det som deras egna händer har åstadkommit, och de sedan kommer till dig och svär vid Allah: 'Vi avsåg inget annat än välvilja och försoning'? (62)

Dessa är de vars hjärtan Allah känner väl till. Vänd dig därför bort från dem (straffa dem inte), men förmana dem och tala till dem med ord som når deras innersta. (63)

Vi sände inget sändebud annat än för att det skulle lydas med Allahs tillåtelse. Om de, när de hade gjort orätt mot sig själva, hade kommit till dig (Muhammad (sas)) och bett Allah om förlåtelse, och Sändebudet hade bett om förlåtelse för dem, då skulle de ha funnit Allah Förlåtande och Barmhärtig. (64)

Men nej, vid din Herre, de har ingen tro förrän de gör dig (Muhammad (sas)) till domare i alla tvister mellan dem och därefter inte känner något motstånd inom sig mot det som du har dömt och fullt ut underkastar sig. (65)" (Sura an-Nisāʾ 4:59–65)

Dessa koranverser fastslår mycket tydligt att ingen lydnad tillkommer någon annan än Allah (swt) och Hans Sändebud (sas).

Om människor påstår sig vara muslimer får de därför inte anta några andra lagar än Allahs (swt) lagar. Om de inte gör detta, då låtsas de endast vara troende, precis som koranversen säger:

"Har du inte sett dem som påstår att de tror på det som har sänts ned till dig och på det som sänts ned före dig, men som vill söka dom hos taghut (falska domare), fastän de har befallts att förkasta dem? Men Satan vill leda dem långt bort i villfarelse." (Sura an-Nisāʾ 4:60)

Oavsett vad människor säger, hur goda deras avsikter än må vara enligt deras egna påståenden, och oavsett hur mycket de säger sig vilja nå framgång och en god relation till Allah (swt), så förkastas detta, eftersom Allah (swt) vet bättre än dem.

Allah (swt) sände Sitt Sändebud (sas) för att lydas, och detta är på Allahs (swt) befallning.

Människor som inte hänvisar till eller antar Allahs (swt) och Sändebudets (sas) befallningar och domslut, som inte är nöjda med Allahs (swt) lagar, som inte anser att Allahs lag är den bästa och som inte tillämpar den i verkligheten, är i själva verket icke-troende.

Allah (swt) avlägger en ed och svär vid Sig själv att de sannerligen inte tror.

Denna särskilda ed, där Allah (swt) svär vid Sig själv, förekommer enligt denna framställning endast i tre frågor: frågan om att styret tillhör Honom ensam, verkligheten av uppståndelsen och att försörjningen endast kommer från Honom.

Dessa tre frågor är de tre pelare som bär upp människan och skyddar henne från avvikelse och från att ledas vilse av Satan.

Om en människa tror att Allah (swt) är ägaren av all auktoritet, att Han är den ende härskaren och att ingen annan auktoritet kan ge liv och död, och att Han därför...

Han kommer också att åstadkomma uppståndelsen, och att försörjningen endast ligger i Allahs händer, då kommer han inte att avvika eller gå vilse.

”Vid Allah! De tror inte!”

Detta är ett storslaget vittnesbörd där Allah (swt) svär vid Sig själv och tydligt förklarar, utan att lämna något utrymme för ursäkter, att människor måste anta Allahs (swt) lag som sin lag, uteslutande, och att deras hjärtan inte får hysa något tvivel om den. De skall med glädje tillämpa dessa lagar och fullständigt underkasta sig dem.

Varje tillägg av ett kvalificerande uttryck som inte förekommer i versen är en förvanskning och en avvikelse.

Vissa människor menar att man kan säga:

”Vid Allah! De tror inte ... med fullständig tro.”

Därmed antyder de att om människor inte antar Allahs (swt) lagar, eller tvivlar på dem, eller om deras hjärtan inte är nöjda med Allahs (swt) bud, eller om de inte vill tillämpa dem, så skulle de ändå vara troende, om än bristfälliga troende.

Detta kan aldrig accepteras.

Det är inte bara ologiskt; det förändrar dessutom versens fastställda ordalydelse. Om Allah (swt) hade velat uttrycka det på det sättet, skulle Han ha gjort det.

Nu skall vi se på verserna i sura al-Māʾidah.

”Sannerligen sände Vi ned Tawrāt (Toran), i vilken fanns vägledning och ljus. Genom den dömde profeterna, som hade underkastat sig Allahs vilja, bland judarna. Och rabbinerna och de lärda dömde också efter den, eftersom de hade anförtrotts att bevara Allahs bok och var vittnen över den. Frukta därför inte människorna utan frukta Mig, och sälj inte Mina verser för ett ringa pris. Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de icke-troende.” (Sura al-Māʾidah 5:44)

”Och Vi föreskrev för dem däri: liv för liv, öga för öga, näsa för näsa, öra för öra, tand för tand och lika vedergällning för sår. Men om någon avstår från vedergällningen som en

välgörenhetsgärning, skall det vara en försoning för honom. Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de orättfärdiga.” (Sura al-Māʾidah 5:45)

”Låt evangeliets folk döma efter det som Allah har uppenbarat däri. Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de upproriska och olydiga.” (Sura al-Māʾidah 5:47)

Dessa verser är mycket tydliga och visar att Allah (swt) har förklarat att den som inte antar Hans lag är en icke-troende, en orättfärdig och en överträdare (kāfir, ẓālim och fāsiq).

Alla tre termerna har samma innebörd, vilket i grunden är otro samt aggression mot Allahs (swt) religion.

Detta betonas återigen i en efterföljande vers:

”*Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de icke-troende.”* (Sura al-Māʾidah 5:44)

Som en sidokommentar finns det flera frågor som kretsar kring dessa verser och som kommer att skjutas upp till ett kommande kapitel.

Dessa behandlar de så kallade förvanskningar som kommer från avvikande och okunniga människor samt från dåliga lärda.

Vi kommer också att gå djupare in på några av förutsättningarna för bedömningen av dem som inte styr med det som Allah (swt) har uppenbarat, liksom det som Ibn ʿAbbās (må Allah vara nöjd med honom) sade om frågan om ”otro mindre än den otro (som upphäver islam)”, det vill säga frågan om olika grader av otro.

Vi kommer även att beröra vissa uttalanden från tidigare lärda i dessa frågor, vilka har vilselett många, inklusive personer inom islamiska rörelser.

Vi har funnit att de har fallit i förrädiska fallgropar utan att själva förstå var de har fallit.

Det kommer att hållas en särskild genomgång av dessa ämnen och en översikt över några av deras grundläggande principer för att förhindra varje möjlighet till förvrängning av de tydliga fakta.

De lärdas uttalanden – tidigare och nutida – om frågan om Allahs (swt) suveränitet

I föregående avsnitt talade vi om den viktigaste frågan i universum och i människans liv, nämligen frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah”, liksom om Allahs (swt) enhet (att Han inte endast är den ende Skaparen, Försörjaren och Ursprungsgivaren i universum, utan också den enda Auktoriteten och den enda Suveränen, bland många andra egenskaper som exklusivt tillkommer Honom).

När vi talar om upprättandet av det muslimska samhället kommer vi att undersöka de ursprung, trosuppfattningar, rörelser, seder och organisationsformer som detta samhälle vilar på.

Vår genomgång av dessa grundvalar kan bli omfattande, till och med innan vi behandlar det som Qutb har skrivit om denna fråga, men detta är nödvändigt eftersom vi inte fullt ut kan förstå det muslimska samhället, varför det upprättas och hur det upprättas utan att först förstå dessa grundläggande frågor.

Det kan verka som om vi säger något helt nytt, men i själva verket borde dessa begrepp redan vara välkända bland oss.

Det vi gör är endast att repetera, organisera och underbygga dessa frågor som redan är välkända.

Vi är fast övertygade om att frågan om Allahs (swt) enhet inte är komplicerad eller svår, utan snarare naturlig och enkel att förstå.

Striden mellan de troende och de icke-troende, eller mellan Allahs (swt) anhängare och Satans anhängare, försvåras ytterligare av att jahiliyya ständigt försöker skapa förvirring kring denna fråga och fördunkla den, trots att den i sig är mycket tydlig och enkel.

Det är därför vi finner att Allahs Sändebud (frid vare över dem) uttryckte denna fråga på ett mycket enkelt och koncist sätt.

De stod fast vid frågan om Allahs (swt) enhet och insisterade på människors lydnad inför denna princip.

Saken handlar inte enbart om att känna till denna fråga, eftersom den redan är lika tydlig som solen mitt på dagen.

Ingen borde ha svårt att se solen, förutom den som är blind eller medvetet täcker sina ögon.

Frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah” är i själva verket ännu tydligare.

Den hållning som Allahs Sändebud intog, och som vi alla bör efterlikna, var inte att låta människor avgöra om ”det finns ingen gudom utom Allah” är sant eller inte, eftersom denna fråga redan borde vara självklar och naturlig.

I stället var den hållning som Sändebuden intog att de insisterade på att vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” skulle antas och tillämpas av människorna i deras verkliga liv.

Följaktligen kommer människor att hållas ansvariga för detta på Domedagen, såsom vi tidigare nämnde i versen i sura al-Aʿrāf.

Denna vers nämner det förbund som Allah (swt) tog från människorna – att de verkligen vittnade om att Allah (swt) är deras ende Herre som de skall lyda – och detta kommer att utgöra ett bevis mot dem, så att de aldrig kan säga:

”Vi var okunniga.”

Ty de var aldrig okunniga om denna stora sanning, och därför kommer Allah (swt) aldrig att acceptera denna ursäkt från dem på Domedagen.

För att ytterligare klargöra denna fråga säger Allah (swt) i Koranen:

”Och det har aldrig funnits något folk utan att en varnare har kommit till dem.” (Sura Fāṭir 35:24)

Allahs (swt) religion kommer aldrig att gå förlorad. Det kommer alltid att finnas vägvisare som underlättar vägen för den som vill nå sanningen.

Saken är, som vi alltid säger när vi konfronterar jahiliyya, att vi aldrig får känna att denna fråga är dold eller komplicerad.

Oavsett hur mycket de försöker förvirra oss eller komplicera frågan, bör vi veta att detta endast beror på deras okunnighet och deras fåfänga begär.

Vi skall nu presentera vad några tidigare och några samtida lärda har sagt om frågan om suveränitet.

Vi gör inte detta därför att vi behöver övertyga oss själva eller etablera vår tro i denna fråga, utan för att visa att vi inte är ensamma när vi talar om detta ämne.

Det råder faktiskt fullständig enighet mellan de lärda från de tidigare generationerna och de samtida lärda om att ”det finns ingen gudom utom Allah” innebär att det inte finns någon auktoritet eller suveränitet utom Allah (swt), och att detta innefattar frågan om att styret uteslutande tillhör Honom.

Jag har funnit att boken ”Allah är Härskaren” av författaren Muhammad Shakir al-Shareef, som verkar vara av saudiskt ursprung, har samlat många aspekter av denna stora fråga på ett omfattande och tydligt sätt.

Som vi nämnde inledningsvis bör vi alltid behandla frågan om suveränitet på det sätt som Allahs Sändebud (sas) gjorde, och inte på det sätt som filosoferna gjorde.

Frågan framställs i Koranen och av Sändebuden på ett sätt som fullt ut engagerar människans medfödda natur, hennes insikt, hennes intellekt, hennes hjärta och hennes känslor.

Det sätt på vilket denna stora sanning uttrycks vänder sig till människan som en helhet och förenar hennes intuition, förnuft, hjärta, känslor och de samtida omständigheter i vilka hon befinner sig.

Detta är det enda sätt på vilket denna fråga kan närmas, och den kan inte förstås på annat sätt.

Al-Shareefs bok ”Allah är Härskaren” behandlar denna stora sanning på ett tydligt och rakt sätt, på samma sätt som den framställs i Koranen, lätt understödd av förnuftet, bekräftad av den aktuella verkligheten och grundad på de principer som vissa lärda har lagt fram.

Det finns vissa frågor som kan vara svåra för vissa människor att förstå, inklusive några av oss själva.

Dessa frågor är vad vi kallar tvetydiga frågor, och sanningens fiender försöker utnyttja dem för att förvirra dem som kallar till den korrekta förståelsen och tillämpningen av ”det finns ingen gudom utom Allah”, sådan den förklarades av Allahs Sändebud (frid vare över dem).

Vi kommer att behandla dessa frågor särskilt eftersom författaren nämnde dem och berörde detaljer som gör begreppen tydligare.

Utöver de koranverser som vi tidigare har nämnt kommer vi nu att hänvisa till andra verser som ytterligare utvecklar ämnet.

Här följer några ytterligare verser från Koranen som fastställer att styret uteslutande tillhör Allah (swt) och att Han inte skall ha någon partner i detta:

”...och Han låter ingen dela Hans beslut eller Hans styre.” (Sura al-Kahf 18:26)

”Styret tillhör endast Allah. Han förkunnar sanningen, och Han är den bäste av domare.” (Sura al-Anʿām 6:57)

”Sannerligen, styret tillhör endast Allah. På Honom förtröstar jag, och på Honom skall alla som förtröstar sätta sin tillit.” (Sura Yūsuf 12:67)

”Detta därför att när Allah ensam åkallades förnekade ni tron, men när medhjälpare sattes vid Hans sida trodde ni. Domen tillhör Allah, den Upphöjde, den Store.” (Sura Ghāfir 40:12)

”Och åkalla inte någon annan gudom vid sidan av Allah. Det finns ingen gudom utom Han. Allt kommer att förgås utom Hans anlete. Honom tillhör styret, och till Honom skall ni återföras.” (Sura al-Qaṣaṣ 28:88)

”Och Han är Allah. Det finns ingen gudom utom Han. Honom tillhör allt lov i denna värld och i den kommande. Honom tillhör styret, och till Honom skall ni återföras.” (Sura al-Qaṣaṣ 28:70)

”Söker de då jahiliyyas dom? Vem kan ge bättre dom än Allah för ett folk som har visshet?” (Sura al-Māʾidah 5:50)

”Sedan återförs människorna till Allah, deras sanne Beskyddare. Tillhör inte domen Honom? Och Han är den snabbaste i att hålla räkenskap.” (Sura al-Anʿām 6:62)

”Ser de inte att Vi gradvis minskar landet från dess yttersta gränser? Allah dömer, och ingen kan upphäva Hans dom. Han är snabb i räkenskapen.” (Sura ar-Raʿd 13:41)

Dessa verser fastslår tydligt att styret uteslutande tillhör Allah (swt) och att Han inte har någon partner i detta, vare sig det gäller en ängel, ett sändebud eller någon annan individ eller grupp.

För att ytterligare klargöra denna fråga finns ett exempel i det som återberättas från Allahs Sändebud (sas).

Shurayḥ ibn Hānī berättade för oss från sin far att när han kom till Allahs Sändebud (sas), hörde Sändebudet en grupp människor kalla hans far för ”Abū al-Ḥakam”, vilket betyder ”styrets fader” eller ”domens fader”.

Sändebudet kallade då till sig honom och sade att Allah (swt) är den ende Domaren och Härskaren, och att styret uteslutande tillhör Honom.

Hur kunde han då kallas ”styrets fader”?

Trots att hans far berättade för honom orsaken till denna titel, avvisade Allahs Sändebud (sas) ändå att kalla honom ”Abū al-Ḥakam”.

Sändebudet (sas) frågade i stället efter hans äldste son, som hette Shurayḥ, och sade därefter:

”Du är Abū Shurayḥ.”

Anledningen till detta är att Allah (swt) är Härskaren och att styret endast hänvisar till Honom.

Den lärde Ibn al-Athīr kommenterade denna berättelse och sade att orsaken till att namnet ogillades var att det liknade en av Allahs (swt) egenskaper, och Allah (swt) har ingen partner och ingen kan liknas vid Honom.

Som ytterligare exempel säger Sändebudet (sas) i inledningen av nattbönen till Allah:

”Till Dig återför jag all dom och allt styre.”

Dessa verser och uttalanden från Allahs Sändebud (sas) bevisar utan tvivel att Allah (swt) är den ende Härskaren, och detta utgör en grundläggande del av den muslimska trosuppfattningen.

En följd av detta är att en muslim aldrig accepterar någon annans styre än Allahs (swt).

Baserat på allt ovanstående säger al-Shareef att det är tydligt att den som betraktar sig själv som härskare, där styret hänförs till honom, vare sig det gäller en individ, en grupp, en kommitté, en institution eller ett parlament, i själva verket gör anspråk på att vara en partner till Allah (swt).

Var och en som känner till islams sanning vet att detta enligt denna framställning är faktisk otro.

Det är också tydligt att den som anser att detta styre kan tillhöra någon annan än Allah (swt) har accepterat en partner vid Hans sida, och detta är också tydlig otro.

(Följaktligen är inte bara de som gör anspråk på denna auktoritet sådana som sätter sig själva som partner till Allah (swt) och därför betraktas som icke-troende, utan även deras anhängare, som accepterar denna ställning för dem, betraktas enligt detta resonemang som sådana som sätter partner vid Allahs (swt) sida och därmed som icke-troende.)

Därför befinner sig både den som gör sig själv till härskare och den som accepterar detta anspråk, enligt denna framställning, i tydlig otro som antingen för ut dem ur islam eller inte ens låter dem träda in i islam från början.

Betydelsen av termen ”suveränitet”

Författaren – Muhammad Shakir al-Shareef – fortsätter att tala om betydelsen av ordet ”styre” för att klargöra frågan och säger:

”Om vi återvänder till betydelsen av ordet ’styra’ finner vi att det har flera betydelser.

Det finns två betydelser som är relevanta för vårt ämne.

Den första betydelsen är i huvudsak att avkunna dom.

Att ’döma i vissa frågor’ innebär således att avkunna dom utifrån en redan etablerad lag.

Domarens uppgift är här att söka i lagarna, finna vad som är tillämpligt på det aktuella fallet och därefter döma i enlighet med det som gäller, såsom i versen:

’Och när ni dömer mellan människor skall ni döma med rättvisa.’ (Sura an-Nisāʾ 4:58)

’Och om du dömer, så döm mellan dem med rättvisa.’ (Sura al-Māʾidah 5:42)

Betydelsen här är alltså att döma enligt Allahs lag (sharia).

Domaren skapar naturligtvis inte någon ny lag, utan hänvisar till Allahs lag.

Den andra betydelsen är att avgöra en fråga utan att hänvisa till någon tidigare lag.

Med andra ord innebär detta att fatta ett avgörande genom att upprätta en ny lag som härskaren eller domaren själv har formulerat.

Ordet ’styre’ betyder här således att initiera lagstiftning och inte att följa en tidigare.”

lag given av någon annan.

I denna betydelse upprättar härskaren lagen och förklarar hur lagen skall tolkas och tillämpas.

Denne domare eller härskare kan avgöra en fråga enligt det som han själv har legaliserat.

Denna betydelse illustreras i följande koranverser:

”Sådan är Allahs dom. Han dömer mellan er.”
(Sura al-Mumtahanah 60:10)

”Men varför kommer de till dig för att få en dom, när de har Toran hos sig, där Allahs dom finns? Ändå vänder de sig bort efter detta. De är sannerligen inte troende.”
(Sura al-Māʾidah 5:43)

”Sedan återförs människorna till Allah, deras beskyddare, den Sanna. Är det inte Hans domen tillhör? Och Han är den snabbaste i att hålla räkenskap.”
(Sura al-Anʿām 6:62)

Därför betyder ”styre” i dessa verser skapandet och upprättandet av lagar.

Naturligtvis är det denna andra betydelse som hänvisar till Allah (swt) och som är exklusiv för Honom.

Islam fastställer att denna andra form eller betydelse av styre är specifik för Allah (swt) och att ingen partner tillåts i denna form av styre.

Vidare följer av detta att uttrycket i koranversen ”*att styra med det som Allah har uppenbarat*” i första hand betyder: en fast tro på den lag som har uppenbarats av Allah (swt) – att acceptera den, följa den, kalla andra till att följa den och att inte göra något som motsäger den – och i andra hand att döma och avgöra frågor enligt Allahs lag som finns i Koranen och i Allahs Sändebuds (sas) undervisning.

Dessutom påpekar författaren att uppmaningen att styra med det som Allah (swt) har uppenbarat inte endast betyder att tillämpa straffrättsliga påföljder eller familjelagar, utan att det innebär fullständig underkastelse under alla de islamiska lagar som uppenbarats i Koranen och i Sändebudets undervisning, att styra med dessa lagar samt att skapa alla lämpliga förutsättningar för att människor skall kunna leva i enlighet med Allahs lagar.

Det kan inte sägas om något styre att det är islamiskt och styr med Allahs (swt) lagar när det inte ens ger de anställda möjlighet att utföra bönerna i tid, eller när det stänger dörrarna för halal mat, dryck eller äktenskap och i stället öppnar dörrarna för avvikelse, korruption, fördärv och allt ont.

Det kan inte sägas att ett styre regerar enligt Allahs lag när det i själva verket bekämpar dem som kallar till Allah (swt) och öppnar vägen för människor som följer avvikande läror.

På samma sätt kan det inte sägas att ett styre regerar enligt Allahs lag, även om det hävdar att den islamiska sharian är den huvudsakliga källan för dess lagar och konstitution, när dess domstolar är fria att döma enligt sådant som motsäger Koranen och Allahs Sändebuds undervisning.

Allt detta visar att de nuvarande så kallade islamiska regimerna enligt författaren i själva verket styr under islams förevändning.

Det räcker inte att någon påstår att han tror på Allahs (swt) lagar när verkligheten i hans situation motsäger detta.

På samma sätt kan en regim som påstår sig styra enligt islam, men som i verkligheten inte styr enligt det som Allah (swt) har uppenbarat, inte betraktas som en islamisk regim.

Detta gäller enligt författaren exempelvis Saudiarabien.

De säger upprepade gånger att de följer Allahs (swt) lagar, men i själva verket följer de de icke-muslimska makterna, sprider korruption på jorden i största möjliga utsträckning och bekämpar Allahs religion överallt.

Därefter talar författaren om kännetecknen hos dem som styr med andra lagar än dem som Allah (swt) har uppenbarat.

Det första kännetecknet är ”al-kufr” – otro:

”Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de otrogna.”
(Sura al-Māʾidah 5:44)

Det andra kännetecknet är ”al-zulm” – orättfärdighet eller förtryck:

”Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de orättfärdiga.”
(Sura al-Māʾidah 5:45)

Det tredje kännetecknet är ”al-fisq” – upprorisk olydnad eller trotsighet:

”Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de upproriska.”
(Sura al-Māʾidah 5:47)

Det fjärde kännetecknet är ”ʿadam al-īmān” – avsaknad av tro:

”Men varför kommer de till dig för att få en dom, när de har Toran hos sig, där Allahs dom finns? Ändå vänder de sig bort efter detta. De är sannerligen inte troende.”
(Sura al-Māʾidah 5:43)

”De säger: ’Vi tror på Allah och på Sändebudet och vi lyder’, men därefter vänder sig en grupp av dem bort. Dessa är inte troende.”
(Sura an-Nūr 24:47)

”Det anstår inte en troende man eller en troende kvinna, när Allah och Hans Sändebud har avgjort en sak, att de därefter har något val i sitt beslut. Och den som trotsar Allah och Hans Sändebud har sannerligen gått vilse i uppenbar villfarelse.”
(Sura al-Aḥzāb 33:36)

”Men nej, vid din Herre! De kommer inte att tro förrän de gör dig till domare i alla tvister mellan dem, och sedan inte finner något motstånd inom sig mot det du har dömt, utan underkastar sig fullständigt.”
(Sura an-Nisāʾ 4:65)

Det femte kännetecknet är att följa och ge auktoritet åt ”ṭāghūt” – överträdarna eller de falska makthavarna:

”Har du inte sett dem som påstår att de tror på det som har uppenbarats för dig och det som uppenbarades före dig? Deras verkliga önskan är att söka dom hos ṭāghūt (dem som överträder Allahs rättigheter), trots att de har blivit befallda att förkasta honom. Men Satan vill leda dem långt bort i villfarelse.”
(Sura an-Nisāʾ 4:60)

Således råder det inget tvivel om att den som förkastar Allahs (swt) lag i själva verket följer ṭāghūts lag (överträdernas lag).

Det sjätte kännetecknet är att följa fåfänga begär:

”O David! Vi gjorde dig sannerligen till en ställföreträdare på jorden. Döm därför mellan människorna med sanning och rättvisa. Följ inte dina begär, ty de kommer att leda dig bort från Allahs väg. För dem som går vilse från Allahs väg väntar ett strängt straff därför att de glömde räkenskapens dag.”
(Sura Ṣād 38:26)

”...så döm mellan dem enligt det som Allah har uppenbarat, och följ inte deras fåfänga begär så att du avviker från den sanning som har kommit till dig.”
(Sura al-Māʾidah 5:48)

Det sjunde kännetecknet är en önskan om jahiliyyas lagar:

”Söker de då jahiliyyas dom? Vem kan ge bättre dom än Allah för ett folk som har visshet?”
(Sura al-Māʾidah 5:50)

Det åttonde kännetecknet är hyckleri:

”Och när det sägs till dem: ’Kom till det som Allah har uppenbarat och till Sändebudet’, ser du hycklarna vända sig bort från dig med avsky.”
(Sura an-Nisāʾ 4:61)

Det nionde kännetecknet är att bära tvivlets sjukdom i sina hjärtan och att sakna förtroende för sharias rättvisa:

”När de kallas till Allah och Hans Sändebud för att han skall döma mellan dem, se då hur några av dem vänder sig bort. Men om rätten är på deras sida kommer de till honom i full underkastelse. Är det en sjukdom i deras hjärtan? Eller tvivlar de? Eller fruktar de att Allah och Hans Sändebud skall behandla dem orättvist? Nej, det är de själva som är de orättfärdiga.”
(Sura an-Nūr 24:48–50)

”…eller fruktar de att Allah och Hans Sändebud skall behandla dem orättvist? Nej, det är de själva som handlar orättfärdigt.”
(Sura an-Nūr 24:50)

Det tionde kännetecknet är ”shirk” – att sätta partner vid Allahs (swt) sida:

”Eller har de medhjälpare som har föreskrivit för dem en religion som Allah inte har gett tillåtelse till? Om inte det avgörande beslutet redan hade fastställts skulle saken ha avgjorts mellan dem. Sannerligen väntar de orättfärdiga ett plågsamt straff.”
(Sura ash-Shūrā 42:21)

Det elfte kännetecknet är att efterlikna de otrogna och dem som sätter partner vid Allahs *(swt) sida:*

”Och när det sägs till dem: ’Följ det som Allah har uppenbarat’, säger de: ’Nej, vi följer det som vi fann våra fäder följa.’ Vad då, även om deras fäder saknade förstånd och vägledning?”
(Sura al-Baqarah 2:170)

Dessa är kännetecknen hos dem som inte vill ha Allahs (swt) och Hans Sändebuds (sas) styre.

Författaren nämner också några lärda som tydligt har fastslagit att de som har övergett Allahs (swt) och Hans Sändebuds (sas) lagar och i stället antagit andra regler betraktas som otrogna (kāfir).

Följande är ett längre citat från Ibn Taymiyyah:

”Det råder inget tvivel om att den som inte tror på att döma enligt det som Allah (swt) har uppenbarat per definition är en otrogen (kāfir).

Den som accepterar att döma mellan människor enligt det som han själv anser vara rättvist utan att hänvisa till Allahs (swt) lagar är en otrogen.

Varje nation påstår sig döma med rättvisa, men detta kan endast vara det som dess ledare har fastställt för sig själva.

Många muslimer dömer enligt sina seder och traditioner eller enligt det som deras äldre har fastställt, och de tror att detta är den rätta vägen, i stället för att döma enbart enligt Koranen och Allahs Sändebuds (sas) sunna.

Detta är uppenbar otro.

Många människor blir muslimer men fortsätter ändå att döma på detta sätt.

Om de vet att detta inte är tillåtet i islam och vet att de måste hålla sig till Allahs lagar, men ändå fortsätter att döma enligt sina egna seder, är nöjda med dem och finner dem godtagbara, då är de verkligen otrogna.

Att döma enligt det som Allah (swt) har uppenbarat var obligatoriskt för Sändebudet (sas), och därför är det också obligatoriskt för hans efterföljare.

Den som inte följer detta är en otrogen.”

Det som avses med ”att vara nöjd med sina egna domslut och finna dem godtagbara” är att praktisera dessa domslut och förkasta Allahs (swt) kända och tillämpliga lagar.

Man skulle inte ta sin tillflykt till ett domslut, göra det till lag, acceptera det, vara nöjd med det och finna det godtagbart utan att samtidigt faktiskt föredra det.

Detta är inte en enkel synd.

När någon förklarar: ”*Detta är vad jag kommer att döma efter*”, är han naturligtvis nöjd med, tillfreds med och accepterar det som han dömer efter, oavsett om han uttryckligen säger att han är nöjd, tillfreds och accepterande eller inte.

Ibn Kathīr ger följande förklaring till koranversen från Sura al-Māʾidah:

”Söker de då jahiliyyas dom? Vem kan ge bättre dom än Allah för ett folk som har visshet?”
(Sura al-Māʾidah 5:50)

”Allah (swt) förkastar den som avvisar Hans lag, som är den visaste av alla lagar, som omfattar allt gott och avlägsnar allt ont.

Allah (swt) förkastar också den som antar andra uppfattningar, begär eller regler som har upprättats utan hänvisning till Allahs (swt) lagar.

Detta är i själva verket vad jahiliyyas människor gör.

Detta var också hur tatarerna styrde.

De tog sina lagar från sin kung Djingis Khan, som sammanställde en lagbok (al-Yāsā), vilken i själva verket var en samling lagar hämtade och sammanblandade från flera

religioner (inklusive judendom, kristendom och islam) samt från deras egna begär och åsikter.

Denna lag fördes vidare genom generationerna och gavs företräde framför Koranen och Allahs Sändebuds (sas) undervisning.

De som handlar på detta sätt är otrogna, och de skall bekämpas tills de återvänder till Allahs (swt) och Hans Sändebuds (sas) lag, och endast till den."

Shaykh ʿAbd al-Raḥmān bin Ḥasan Āl al-Shaykh förklarar den sextionde versen i Sura an-Nisāʾ på följande sätt:

"Har du inte sett dem som påstår att de tror på det som har uppenbarats för dig och det som uppenbarades före dig, men som vill söka dom hos ṭāghūt (falska domare), trots att de har blivit befallda att förkasta honom? Men Satan vill leda dem långt bort i villfarelse."
(Sura an-Nisāʾ 4:60)

"Den som uppmanar till att döma med något annat än det som Allah (swt) har uppenbarat genom sitt Sändebud (sas), har i själva verket lämnat islam och förkastat det som Sändebudet (sas) kom med, samt satt en partner vid Allahs (swt) sida.

Han har avvisat det som Allah (swt) befallde sitt Sändebud, vilket framgår av följande koranvers:

'Och döm mellan dem enligt det som Allah har uppenbarat, och följ inte deras begär. Var på din vakt mot dem så att de inte lockar bort dig från något av det som Allah har uppenbarat för dig. Om de vänder sig bort, vet då att Allah vill straffa dem för några av deras synder. Och sannerligen är många människor upproriska.'
(Sura al-Māʾidah 5:49)

Den som avviker från det som Allah (swt) och Hans Sändebud (sas) har befallt genom att döma mellan människor med något annat än Allahs (swt) lag och i stället föredrar det som han själv tycker om och önskar, har i själva verket lämnat islams och trons krets.

Detta gäller även om han påstår sig vara troende.

Allah (swt) förkastar nämligen detta anspråk och förklarar honom vara en lögnare.

När Allah (swt) i versen från Sura an-Nisāʾ säger att 'de påstår att de tror', så förkastar Allah (swt) deras påstående om tro."

Den främste saudiske lärde före shaykh Bin Bāz, shaykh Muḥammad bin Ibrāhīm Āl al-Shaykh, sade följande:

"Det är stor otro (kufr – otro som placerar en människa utanför islams gemenskap) att betrakta mänskliga lagar som likvärdiga med det som ärkeängeln Jibrīl (Gabriel) förde ned från höjden till hjärtat hos Allahs sista Sändebud, Muḥammad (sas), för att det skulle tillämpas bland människorna.

Allah (swt) förkastar tron hos dem som vill följa andra lagar än dem som Allahs Sändebud (sas) kom med, vilket framgår av följande koranverser:

'Har du inte sett dem som påstår att de tror på det som har uppenbarats för dig och det som uppenbarades före dig? Deras verkliga önskan är att söka dom hos ṭāghūt, trots att de har blivit befallda att förkasta honom. Men Satan vill leda dem långt bort i villfarelse.' (Sura an-Nisāʾ 4:60)

'Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de otrogna.' (4:44)

'Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de orättfärdiga.'
(4:45)

'Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de upproriska.' (4:47)

(Sura al-Māʾidah 5:44, 45, 47)

Lägg märke till hur Allah (swt) beskriver dem som styr med andra lagar än Hans som otrogna (kāfirūn), orättfärdiga (ẓālimūn) och upproriska (fāsiqūn).

Det råder därför inget tvivel om att den som styr med något annat än det som Allah (swt) har uppenbarat är en otrogen, antingen i sin trosuppfattning eller genom sina handlingar."

Muḥammad bin Ibrāhīm Āl al-Shaykh fortsätter därefter att beskriva olika former av otro i islams grundläggande sanningar, trosföreställningar och principer (ʿaqīdah):

"1. Den första kategorin är en härskare som tillämpar en annan lag än den som Allah (swt) har uppenbarat därför att han förnekar Allahs (swt) rätt, Allahs och Hans Sändebuds lagar samt Allahs rätt att härska.

Detta är vad som avses med 'att förneka det som Allah har uppenbarat', såsom Ibn ʿAbbās och Ibn Jarīr har förklarat.

Det råder ingen oenighet bland de lärda i denna fråga.

Det hör till denna religions grundläggande och vedertagna principer att den som förnekar en grundläggande del av religionen, eller en vedertagen gren av den, eller förkastar ens en enda bokstav av det som Allahs Sändebud (sas) kom med, betraktas som skyldig till stor otro som helt och hållet för honom ut ur islam.

2. Den andra kategorin är den som inte förnekar Allahs lag, men som tror att andra lagar är bättre än Allahs (swt) och Hans Sändebuds (sas) lag.

Han anser att andra lagar än dem som Allah (swt) har uppenbarat är mer omfattande, bättre lämpade att tillgodose människors behov, särskilt i den moderna tiden efter förändringar i tid och omständigheter.

Det råder inget tvivel om att även detta utgör otro, eftersom det föredrar skapelsens förkastliga lagar framför Allahs (swt) lagar.

3. Den tredje kategorin gäller den som inte anser att människoskapade lagar är bättre än Allahs (swt) lagar, utan menar att de är likvärdiga. Detta skiljer sig inte från de två föregående kategorierna och utgör stor otro som för ut en människa ur islam. Denna hållning likställer det skapade med Skaparen, Allah (swt), och motsätter sig Allahs (swt) unika egenskap att ingenting är likt Honom.

4. Den fjärde kategorin beskriver den som inte anser att det nödvändigtvis är bättre att följa andra lagar än Allahs (swt), men som ändå anser att det är tillåtet (i Allahs ögon). Detta har samma status som de tidigare kategorierna – otro – eftersom det gör tillåtet det som tydligt och absolut är förbjudet i islam.

5. Den femte kategorin är den största, tydligaste och mest omfattande motsättningen till Allahs (swt) lag. Det är ett rent förkastande av Allahs regler och en fientlighet mot Allah (swt) och Hans Sändebud (sas). Det handlar om imitationer av sharīʿadomstolar, eller domstolar som endast bär sharīʿans namn, men som i själva verket är fullständiga rättssystem baserade på en blandning av lagar från många olika källor, såsom franska, amerikanska och brittiska lagar samt vissa idéer från personer med anknytning till islam, varav de flesta utgör nyskapade lagar. Dessa typer av domstolar finns idag överallt i de islamiska länder som i verkligheten styr utan Allahs lag och tvingar människor att rätta sig efter dem. Vilken otro! Kan det finnas större otro och större fientlighet mot vittnesbördet att Muḥammad (sas) är Allahs Sändebud?

6. Den sjätte kategorin är när stamhövdingar och äldste dömer enligt sina förfäders uttalanden och sedvänjor. De styr enbart med okunnighetens (jāhiliyyahs) lagar och förkastar Allahs (swt) och Hans Sändebuds (sas) lagar. Sannerligen finns det ingen makt och ingen auktoritet utom hos Allah!”

Dessa sex kategorier utgör alla otro mot islams grundläggande trosprinciper (al-ʿaqāʾid), vilket för en människa ut ur religionen.

Shaykh Muḥammad al-Amīn al-Shanqīṭī säger:

”Allahs (swt) ord i följande vers har lästs på två olika sätt:

’…och Han låter ingen dela Hans dom eller Hans styre.’
(Sura al-Kahf 18:26)

Den första läsningen lyder: *’Han (Allah) tillåter ingen partner i Sin dom.’*

Den andra läsningen lyder: *'Ni ska inte tillåta någon partner i Hans (Allahs) dom.'*

Av denna vers förstår vi att de som följer regler från människor som styr utan det som Allah (swt) har föreskrivit i själva verket sätter upp medhjälpare vid sidan av Allah (swt).

Denna förståelse hämtas också från följande vers:

'Ät inte av sådant över vilket Allahs namn inte har nämnts, ty det är sannerligen synd. Och de onda inspirerar sina anhängare att tvista med er. Om ni lyder dem kommer ni sannerligen att bli sådana som sätter andra vid Allahs sida i Hans gudomlighet.'
(Sura al-Anʿām 6:121)

Detta innebär att Allah (swt) tydligt har fastställt att den som lyder andra i sådant som strider mot det som Allah har föreskrivit och förbjudit riskerar att falla i att tillskriva Allah medhjälpare. Därför är frågan om lydnad, lagstiftning och domslut nära knuten till frågan om Allahs enhet och exklusiva rätt till gudomlighet och suveränitet."

Således förklarar Allah (swt) att de som lyder Satan i själva verket tillskriver Allah (swt) medhjälpare. Detta är också exakt vad som avses med att dyrka Satan i följande vers:

"Har Jag inte ålagt er, ni Adams barn, att inte dyrka Satan? Han är sannerligen er uppenbara fiende. (60) Och att ni endast skall dyrka Mig? Detta är den raka vägen. (61)"
(Sura Yā-Sīn 36:60–61)

Allahs Sändebud (sas) förklarade vidare detta begrepp för ʿAdī ibn Ḥātim när ʿAdī frågade honom om Allahs uttalande att de gjorde sina präster och lärda till herrar vid sidan av Allah, i följande koranvers:

"De tar sina präster och sina rabbiner till herrar vid sidan av Allah, liksom Messias, Marias son, fastän de endast befalldes att dyrka en enda gudom. Det finns ingen gud utom Honom. Ära vare Honom, högt upphöjd över det de sätter vid Hans sida."
(Sura at-Tawbah 9:31)

Vissa lärda tillåter det som Allah (swt) har förbjudit och förbjuder det som Allah (swt) har tillåtit, och sedan följer människor dem – detta är i själva verket den sanna innebörden av att göra dessa lärda till herrar.

Ett av de tydligaste bevisen för detta begrepp finns i Sura an-Nisāʾ där Allah (swt) nämner att de som vill följa andra regler än dem som Allah (swt) har uppenbarat i själva verket bara låtsas vara troende. Detta beteende och denna hållning är mycket märklig. De påstår sig vara troende men önskar samtidigt stå under taghūts (överträdarnas) lagar. Detta är en märklig och extrem lögn.

Det står därför helt klart att de som följer människoskapade lagar som Satan har lagt på sina anhängares tungor, i strid med det som Allah (swt) har lagt på Sin Sändebuds (sas) tunga, utan tvekan befinner sig i stor otro och tillskriver Allah (swt) medhjälpare. Den

som tvivlar på detta har fått sitt hjärta och sin syn förblindade av Allah (swt) från uppenbarelsens ljus, precis som Satans anhängare.”

Shaykh Muḥammad Ḥāmid al-Fiqī säger följande:

”Den som tar västerlänningarnas uttalanden och dömer efter dem i frågor som rör mord, sexuella relationer, ekonomiska angelägenheter och föredrar dessa lagar framför Koranen och Allahs Sändebuds (sas) sunnah är utan tvekan en otrogen och en som har förkastat islam, särskilt om han insisterar och vägrar att återgå till att döma enligt det som Allah (swt) har uppenbarat. Inget namn som han antar, och inga handlingar såsom bön, fasta eller pilgrimsfärd kommer att gagna honom.”

Shaykh Aḥmad Muḥammad Shākir säger:

”Frågan om dessa människoskapade lagar är lika klar som solen: det är uppenbar otro, utan något som helst tvivel. Det finns ingen ursäkt för någon som räknas till islam – vem han än må vara – att anta, underkasta sig eller acceptera dessa människoskapade lagar. Var och en bör vara försiktig med sig själv, eftersom han är ansvarig och kommer att ställas till svars. De lärda bör förkunna sanningen utan fruktan. De bör säga det som de har blivit befallda att säga, i sin helhet och utan någon tvekan.”

Författaren citerar därefter ur en artikel av Shaykh ʿAbd al-ʿAzīz bin Bāz:

”Den fjärde punkten som bevisar att uppmaningen till arabisk nationalism är ogiltig är att denna uppmaning och samlandet av människor kring dess fana i själva verket leder samhället till att förkasta styre enligt Koranen. De icke-muslimska nationalisterna kommer aldrig att acceptera Koranen som grunden för styret. De kommer att tvinga ledarna att anta människoskapade lagar som skiljer sig från Koranen och hävda att detta kommer att skapa jämlikhet i samhället. Detta är uppenbar korruption, uppenbar otro och uppenbart avfall från islam, såsom Allah (swt) förklarar:”

”Men nej, vid din Herre! De kommer inte att tro förrän de gör dig till domare i alla tvister mellan dem och därefter inte finner något motstånd inom sig mot dina domslut, utan underkastar sig dem fullständigt.”
(Sura an-Nisāʾ 4:65)

”Sannerligen uppenbarade Vi Tawrāt (Torah), i vilken det fanns vägledning och ljus. Efter den dömde profeterna, som hade underkastat sig Allahs vilja, för judarna. Likaså dömde rabbinerna och de lärda enligt Allahs Bok, som de hade anförtrotts att bevara, och de var vittnen över den. Frukta därför inte människorna utan frukta Mig, och sälj inte Mina verser för ett ringa pris. Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat – sådana är de otrogna.”
(Sura al-Māʾidah 5:44)

Shaykh Bin Bāz fortsätter:

”Varje stat som inte styr enligt Allahs (swt) lagar och inte rättar sig efter Hans dom är att betrakta som jāhilī och som otrogen, förtryckande och upprorisk, såsom tydligt framgår av Koranens verser (al-Māʾidah 44, 45 och 47). Därför är det en plikt för muslimer att hata och bekämpa detta för Allahs (swt) skull. All lojalitet mot eller böjelse för de otrogna är strängt förbjuden i islam tills dess att de återvänder till den sanna tron på Allah (swt) ensam och uteslutande antar Hans lagar.”

Författaren säger också:

”Att döma enligt lagar som inte har uppenbarats av Allah (swt) tillhör de värsta synderna, oavsett om dessa lagar är människoskapade, bygger på förfädernas traditioner eller på regler från populära präster eller trollkarlar som många människor i vår tid följer och accepterar i stället för Allahs (swt) lagar som Han sände med Sin Sändebud (sas). Det råder inget tvivel om att antagandet av jāhiliyyahs lagar, som överger Koranen och Allahs Sändebud (sas), utgör stor hyckleri, otro, orättfärdighet och upproriskhet.”

Efter att ha nämnt några exempel säger han vidare:

”Det finns en stark varning från Allah (swt) till alla dem som förkastar Koranen och Allahs Sändebuds (sas) läror och i stället dömer efter andra källor. Allahs (swt) tydliga dom över den som dömer efter andra lagar än Hans egna är att han är en otrogen (kāfir), en förtryckare (ẓālim), en upprorisk syndare (fāsiq) och tillhör dem som har antagit hycklarnas och jāhiliyyah-folkets seder.”

Shaykh ʿAbdullāh ibn Qaʿūd säger följande:

”Avskaffandet av vissa islamiska lagar, som är kända för att vara obligatoriska i religionen, och deras ersättande med människoskapade lagar som motsäger dem, samt att därefter döma mellan människor enligt dessa lagar och tvinga dem att följa dem, är i själva verket att tillskriva Allah (swt) medhjälpare i Hans auktoritet och styre.”

Detta är några av de uttalanden som olika lärda har gjort angående frågan om att döma enligt andra lagar än dem som Allah (swt) och Hans Sändebud (sas) dömde efter.

Den lärde Muḥammad Quṭb har en iakttagelse i denna fråga och säger:

”Om vi skulle göra en justering i vårt sätt att uttrycka oss när vi kallar människor till islam, skulle vi kunna tala till dem på följande sätt:

’Den som stiftar någon lag i stället för Allah (swt) är en otrogen, och detta är något som alla muslimer är överens om.’

Detta kan vara lättare att förstå och mindre förvirrande, och det kan förhindra att de som vill skapa förvirring i frågan – vare sig de är lärda eller andra – använder orden styre eller regering på ett vilseledande sätt. Om vi nämligen uppmanar människor att döma efter

det som Allah (swt) har uppenbarat, kan de bli förvirrade av vad vissa lärda säger om att det finns olika grader av otro (kufr), där den ena är mindre än den andra.

De kan också tro att domen om otro endast gäller den som förkastar alla Allahs lagar och inte dömer efter någon av dem. Dessa förvirrade människor kan dessutom tillägga att vissa länder redan anger i sina konstitutioner att den islamiska sharīʿan är lagens källa.

Om vi därför säger att varje lagstiftning utöver Allahs (swt) lagstiftning är otro, och att detta är något som alla muslimer är överens om, kan detta minska risken för förvirring."

Detta är Muḥammad Quṭbs uppfattning, och jag håller inte helt med honom, eftersom de med sjuka hjärtan alltid kommer att finna sätt att förvirra människor. När vi talar om frågan att styret endast tillhör Allah (swt), och vi klargör ställningen för dem som inför regler andra än Allahs regler, eller för dem som lagstiftar i ett ärende i stället för att tillämpa Allahs lagstiftning, eller för dem som ersätter Allahs lagstiftning med människoskapad eller taghūtisk lagstiftning, finner de trots allt fortfarande sätt att förvirra människor.

Frågan om att styra med något annat än det som Allah (swt) har uppenbarat – oavsett om hela sharīʿan överges fullständigt eller endast några få nya lagar antas och ersätter delar av Allahs (swt) lagstiftning – är en fråga där det råder full enighet bland de lärda, både tidigare och senare, om att de som gör detta är otrogna.

Vi kommer i denna enkla bok att klargöra de lärdas enighet om att varje person som inte styr efter det som Allah har uppenbarat till Sin Sändebud (sas), utan i stället styr efter människoskapade lagar, betraktas som en otrogen:

"Denna fråga är inte fastställd enbart genom de få lärda som nämnts här, eller genom deras anhängares uttalanden, eller genom slutsatserna från en grupp lärda. Den är fastställd genom det som förstås av islams religion som helhet och som är allmänt accepterat bland alla muslimer."

Ibn Kathīr kommenterar också denna enhällighet och säger:

"Den som överger den sanna och rätta lagstiftningen – sharīʿan – som uppenbarades för Muḥammad ibn ʿAbdullāh, Allahs sista Sändebud (sas), och föredrar en annan lagstiftning är en otrogen. Den som förkastar Allahs (swt) sharīʿa och föredrar al-Yāsā (en blandning av människoskapade lagar och vissa äldre gudomliga texter) är en otrogen enligt samstämmig uppfattning bland alla lärda och muslimer."

Ibn Kathīr betonar här att de som dömer enligt al-Yāsā, som är människoskapad lagstiftning, och föredrar den framför sharīʿan, är otrogna enligt samstämmig uppfattning bland de lärda och muslimerna.

Islamens shaykh, Ibn Taymiyyah, nämnde också denna enhälliga uppfattning:

”Det är en nödvändigt känd sak i den islamiska religionen, enligt samstämmig uppfattning bland alla lärda och muslimer, att den som accepterar att följa en annan religion än islam eller en annan lag än sharīʿan är en otrogen.”

Detta liknar det som Ibn Kathīr hade sagt, men Ibn Taymiyyah förklarade vidare att den som accepterar andra lagar är likställd med den som följer en annan religion.

Ibn Taymiyyah sade också att den som gör tillåtet det som enligt samstämmig uppfattning är förbjudet i sharīʿan, eller den som förbjuder det som enligt samstämmig uppfattning är tillåtet i sharīʿan, betraktas som en otrogen och avfälling, och detta är något som alla lärda är överens om. Detta bygger på en av de två tolkningarna av vers 44 i Sura al-Māʾidah, där det sägs att:

”Den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat är en otrogen.”

Författaren nämner också vad Shaykh Bin Bāz sade:

”Den som anser det tillåtet som Allah (swt) tydligt har förbjudit, och som är känt som obligatoriskt i religionen, såsom äktenskapsbrott, alkoholkonsumtion, hantering av ränta (riba) och att döma med något annat än det som Allah (swt) har uppenbarat, är en otrogen enligt samstämmig uppfattning bland alla muslimer.”

Shaykh ʿUmar al-Ashqar sade, efter att ha nämnt Muḥammad ibn Ibrāhīms skrifter:

”Av denna detaljerade förklaring finner vi att det finns två grupper av människor som utan tvekan faller i otro.

Den första gruppen:

De som lagstiftar sådant som Allah (swt) inte har uppenbarat, genom att skapa lagar som skiljer sig från Allahs lagar och tvinga människor att följa dessa lagar, är utan tvekan otrogna.

Det är dessa som Allah (swt) syftar på som ’de som gör sig själva till medhjälpare vid sidan av Allah’, i vers 21 i Sura ash-Shūrā och vers 137 i Sura al-Anʿām.

”Har de medhjälpare (i auktoritet) som har föreskrivit för dem en religion som Allah inte har gett tillstånd till?”
(Sura ash-Shūrā 42:21)

”På samma sätt har deras ’medhjälpare’ gjort det lockande för många av avgudadyrkarna att döda sina barn för att leda dem till deras undergång och skapa förvirring i deras religion.”
(Sura al-Anʿām 6:137)

Dessa verser talar om de judiska och kristna prästerna som skapade sina egna lagar, och människorna uppmuntrades att följa dem. Därigenom gjordes dessa präster till medhjälpare vid sidan av Allah (swt) eller till herrar vid sidan av den Ende Allah (swt).

Det råder inget tvivel om att dessa präster, som skapade lagstiftning annan än Allahs lagstiftning och förändrade Allahs lagar och Hans religion, i själva verket är otrogna.

Den andra gruppen:

Detta är de som lydde den första gruppen trots att de visste att de hade avvikit från Allahs Sändebuds (sas) religion.” Omar Al-Ashqar är en samtida lärd, och han är en ärlig och god man som tidigare bodde i Kuwait.

Det är tydligt och överenskommet bland alla muslimer att den som lagstiftar något annat än det som Allah (swt) har lagstiftat, eller tillåter det som Allah har förbjudit eller förbjuder det som Allah har tillåtit, då är han en otrogen.

Moderna lagar och motsättning mot sharīʿa

Innan vi går in på de till synes kontroversiella frågor som vissa människor som motsätter sig sanningen tar upp, ska vi diskutera några av de frågor som författaren själv nämner beträffande moderna lagar. Han säger:

”Att förbjuda det som Allah (swt) har tillåtit kan ta många former och innebär i grunden att man stiftar lagar som kan bestraffa människor för beteenden, handlingar, yttranden och andra mänskliga aktiviteter, trots att dessa har tillåtits av Allah (swt) och Hans Sändebud (sas). Genom påhittade människoskapade lagar betraktas vissa aktiviteter som dåliga och straffbara enligt lagen, i strid med det som Allah (swt) har lagstiftat. Detta är alltså vad som menas med att förbjuda det som Allah och Hans Sändebud (sas) har tillåtit.

Låt oss ge ett exempel beträffande frågan om att ha flera hustrur. Detta är tillåtet enligt den islamiska lagstiftningen, där en man får ha upp till fyra hustrur samtidigt. Denna lagstiftning kommer från Allah (swt) och Hans Sändebud genom tydliga uttalanden som inte lämnar något utrymme för tvivel. Om någon människoskapad reglering förbjuder eller till och med avskräcker från att ha flera hustrur genom att till exempel kräva att den första hustrun måste skiljas eller genom att införa ekonomiska bestraffningar, då betraktas detta som att förbjuda och förändra Allahs lag. Det finns många andra exempel av samma slag.

På samma sätt kan tillåtandet av det förbjudna också ta många former. Ta till exempel otukt och äktenskapsbrott, vilka uttryckligen har förbjudits genom den islamiska lagstiftningen. Därför är de inte tillåtna av Allah (swt) på något sätt eller i någon form. Trots detta har människoskapade lagar införts för att förändra denna gudomliga lag. Även om dessa lagar förbjuder otukt och äktenskapsbrott när handlingarna begås med tvång mot ett offer eller när offret är minderårigt, finner vi ändå att inget straff utdöms om handlingen begås mellan vuxna som samtycker. I en annan människoskapad lag, om en man begår äktenskapsbrott i sitt eget hem, ges hans hustru rätt att begå äktenskapsbrott utan rädsla för bestraffning. Detta är mänsklig lagstiftning. Vad innebär då detta? Betyder det inte att äktenskapsbrott i dessa former nu är tillåtet? Är detta inte en tydlig förändring av Allahs och Hans Sändebuds lag och ett tillåtande av det som Allah har förbjudit?

Bland formerna av manipulation av Allahs lagstiftning finns också den typ där straff och avskräckande åtgärder avlägsnas från handlingar som Allah (swt) har förbjudit. Lagen är den institution som har befogenhet att avgöra om vissa handlingar är rätt eller fel och därigenom den institution som bestämmer vilket beteende som är acceptabelt för människor. Om lagen därför inte föreskriver något straff eller någon avskräckande åtgärd för en viss handling, innebär detta att lagen inte finner något fel i dessa handlingar. Återigen, vad innebär detta? Det innebär att lagen tillåter denna fråga. Om denna fråga var förbjuden enligt islamisk lag, betyder det att den mänskliga lagen har tillåtit det förbjudna.

Ta till exempel frågan om ocker eller ränteuttag, vilket uttryckligen har förbjudits av den islamiska lagen. Detta anges både i Koranen och Sunnah, och alla lärda har varit överens om att det är förbjudet. Trots detta finner vi i moderna rättssystem ingen lagstiftning som förbjuder ocker eller föreskriver något straff för den som ägnar sig åt det. Tvärtom finner vi hur det regleras mellan individer och institutioner och till och med uppmuntras." Därför är det uppenbar otro att ersätta islamiska lagar med människoskapade lagar som tillåter det som Allah (swt) och Hans Sändebud har förbjudit, eller förbjuder det som Allah (swt) och Hans Sändebud har tillåtit. Detta är något som enligt författaren är överenskommet bland alla muslimer. Denna fråga kan ta många olika former, såsom nämnts ovan.

Kontroverser och feltolkningar kring frågan att den som inte styr med sharīa är en otrogen

Nu kommer vi till några kontroversiella och feltolkade frågor som enligt författaren har konstruerats av sanningens fiender, vilka utger sig för att vara muslimer – vare sig de tillhör allmänheten, arbetar inom islamiska rörelser eller är statligt anställda lärda i den så kallade islamiska världen.

Den första av dessa frågor rör det autentiska uttalandet från Allahs Sändebud (sas):

"Den som säger: 'Det finns ingen gud utom Allah' kommer att träda in i Paradiset."

De vilseledande människorna försöker hävda att detta uttalande från Allahs Sändebud (hadithen) bevisar att det enda som krävs för att en person ska kvalificeras som muslim är det blotta uttalandet: "Det finns ingen gud utom Allah."

Denna invändning kan omedelbart avvisas, eftersom det är uppenbart att en annan absolut nödvändig och mycket betydelsefull trosgrund, nämligen tron att Muhammad är Allahs Sändebud, inte nämns i detta uttalande.

Även om en ytlig förståelse av hadithen kan ge intrycket att en människa blir muslim genom att endast säga "Det finns ingen gud utom Allah", och samtidigt förneka eller ignorera att Muhammad är Allahs Sändebud, så motsägs detta av det som är nödvändigt känt inom islams religion.

En andra punkt är att ordet ”säger”, när det förekommer i hadither eller i det arabiska språket i allmänhet, också har betydelsen ”accepterar” (det vill säga att den som säger något också accepterar det han säger).

Detta accepterande omfattar även allt som logiskt följer av uttalandet.

Så den som säger ”Det finns ingen gud utom Allah” betyder i själva verket att han vittnar om sanningen i detta faktum och helhjärtat accepterar att ”det finns ingen gud utom Allah”.

Den som tror att islam kan etableras genom enbart ett muntligt uttalande utan att följa de regler som fastställer vad som är tillåtet och förbjudet bedrar endast sig själv.

Som illustration till sambandet mellan en persons islam och hans handlingar kan man ta haditherna som betraktar den som överger den föreskrivna bönen (as-salāt) som en otrogen.

En hadith säger:

”Den som överger bönen är en otrogen.”

En annan säger:

”Det som skiljer oss från de otrogna och hycklarna är vår upprätthållande av bönen. Den som överger den har blivit en otrogen.”

Eftersom handlingen att överge bönen tydligt betraktas som otro, innebär de som försöker skapa kontrovers genom att hävda att det räcker att endast uttala orden ”Det finns ingen gud utom Allah” för att betraktas som muslim, i praktiken att de antyder att Allahs Sändebud (sas) talade meningslöst.

Detta eftersom underlåtenhet att utföra bönen gör en person till en otrogen, såsom Allahs Sändebud (sas) har förklarat.

Om en människa kunde bli muslim enbart genom att uttala orden ”Det finns ingen gud utom Allah” utan att följa upp detta med de handlingar och gärningar som uttalandet kräver, skulle detta motsäga haditherna om bönen.

Och Allahs Sändebud (sas) är skyddad från motsägelser.

Den tredje punkten, som enligt författaren är överenskommen bland alla muslimer, är att den som förklarar något tillåtet som är förbjudet och vars förbud är nödvändigt känt inom islam, är en otrogen, oavsett om detta gäller en handling eller ett underlåtande.

Därför finns det enligt författaren ingen kontrovers i denna fråga.

De kontroverser som vi nämnde i de föregående styckena – bortsett från att de är ogiltiga – motsäger den grundläggande princip som vi tidigare nämnde, nämligen att varje muslim som vill skaffa sig kunskap om en viss islamisk lag måste samla allt som berör

denna lag – vare sig det handlar om koranverser, uttalanden från Allahs Sändebud (sas) eller handlingar från hans (sas) följeslagare.

Det finns många andra hadither som anger att det måste finnas tro på Allah (swt), ett vittnesmål om att ”det finns ingen gud utom Allah och Muhammad är Hans Sändebud”, samt ett förkastande av allt som dyrkas vid sidan av Allah (swt).

Dessutom finns det andra hadither som tillför ytterligare frågor eller definitioner till dem som tidigare nämnts.

Dessa etablerade källor visar att det blotta uttalandet ”det finns ingen gud utom Allah” i sig inte ger människor egenskapen att vara muslim, om inte kraven för ”det finns ingen gud utom Allah” uppfylls, nämligen kunskap – en sann förståelse av innebörden av dessa ord – samt helhjärtat accepterande, kärlek till dessa ord, ärlighet, visshet, uppriktighet och avvisande av det som motsäger dessa stora ord, såsom Allahs Sändebud (sas) har nämnt.

Detta var alltså den första kontroversen, och den förkastas och har inget värde.

Den andra kontroversen

Den andra kontroversen, som diskuteras i detalj, gäller frågan om Ibn ʿAbbās, vilken i texterna hänvisas till som frågan om ”mindre otro och större otro”.
Med andra ord syftar termen ”mindre otro” på en förseelse som inte placerar en människa utanför islams gemenskap.

”Detta är ett uttalande från Ibn ʿAbbās som nämns i en av kommentarerna till en koranvers. Detta uttalande från Ibn ʿAbbās, som många hänvisar till, är autentiskt. Hela frågan, inklusive vilken fråga Ibn ʿAbbās fick och hur han svarade, måste dock förstås fullständigt så att den kan tillämpas i sitt rätta sammanhang.
De viktiga frågor som måste ställas är:
Ska det som Ibn ʿAbbās sade tillämpas på varje person som fattar ett beslut som strider mot det som Allah (swt) har lagstiftat, utan några begränsningar?
Eller ska det tillämpas på härskare som förkastar Allahs lag, helt eller delvis?
Eller på dem som förändrar Allahs lag, helt eller delvis?
Eller på dem som föredrar andra lagar framför Allahs lag, förkastar Allahs lag och inför människoskapade lagar över Allahs (swt)?
Ska det tillämpas på dem som dömer mellan människor när tvister uppstår utifrån mänskliga idéer eller begär i stället för Allahs lag?
En annan fråga som måste ställas är:
Fanns det över huvud taget under Ibn ʿAbbās tid några härskare som hade fräckheten att förkasta delar av eller hela Allahs lag, eller som ansåg någon människoskapad lag vara överlägsen Allahs (swt), så att vi skulle kunna tillämpa detta uttalande på dem?

Det enda svaret på denna sista fråga är att detta aldrig inträffade.
Det är historiskt säkert känt att från följeslagarnas tid fram till tatarernas (mongolernas) ankomst och ockupation av de islamiska länderna förekom det aldrig att någon härskare införde en lag som stred mot Allahs lag och samtidigt deklarerade den som en allmän lag som folket skulle följa.
Första gången detta skedde var efter tatarernas ockupation, då 'Al-Yāsā' förklarades vara en allmän lag som folket skulle följa.
Vi har redan sett att detta förklarades vara otro (kufr) genom de muslimska lärdas konsensus, såsom Ibn Kathīr nämnde.

Om vi återgår till huvudfrågan: Vad menas med deras tal om 'större och mindre otro'?
Vi bör nämna två grundläggande principer innan vi går in på denna fråga.
Den första principen är att den som vägrar acceptera någon befallning eller dom från Allah eller Hans Sändebud (sas), efter att ha lärt sig den från islam, betraktas som en otrogen.
Detta eftersom islams sanning består i fullständig underkastelse inför Allah allena och accepterandet av allt som kommit från Allah och Hans Sändebud (sas).
Den som inte underkastar sig Allah och vägrar lyda ens en enda dom eller befallning från Allah eller Hans Sändebud (sas) betraktas som högmodig.
Och den som underkastar sig någon annan än Allah betraktas som en mushrik – en person som sätter medhjälpare vid Allahs sida.
Båda dessa förhållanden utgör ett avvisande av islam och ett avsteg från dess väg den raka vägen. Således blir ingen muslim förrän han fullständigt och uteslutande underkastar sig Allah och förkastar alla som gör anspråk på att dela auktoritet med Allah.
Den andra principen är följande: den som accepterar det som har kommit från Allah och Hans Sändebud (sas), men därefter är olydig och begår synder, utan att förneka Allahs lag eller Hans auktoritet, och erkänner att han syndar och begår ett brott genom sin olydnad, betraktas fortfarande som muslim och inte som otrogen. Han överlämnas till Allahs dom, och det är upp till Allah att straffa honom eller inte.

Sammanfattningen av den första principen finns i det som varje muslim vittnar om: att Allah är den Ende, den Allsmäktige och den enda Auktoriteten, och att Muhammad (sas) är Hans Sändebud. Den som inte vittnar om detta är inte muslim.
Den andra principen formulerades av anhängarna till Sunnah – Allahs Sändebuds (sas) lära –, följeslagarna, deras efterföljare och de efterföljande generationerna: de betraktade inte begåendet av synder som otro och ansåg inte att syndares slutliga öde var en evig vistelse i helvetet (i motsats till uppfattningarna hos al-Khawarij, al-Muʿtazilah och deras anhängare).

Om vi förstår dessa två principer kommer vi att inse att frågan om "mindre och större otro" i själva verket syftar på förekomsten av vissa överträdelser och synder som ibland

begås av människor och ibland av härskare (det vill säga där endast den andra principen ovan är tillämplig).
Al-Khawarijs avvikande uppfattning är att den som begår en stor synd blir en otrogen. Därför betraktade de varje person som begick orättvisa i sitt dömande som otrogen, baserat på deras egen förståelse av versen:

”…och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat, sådana är de otrogna.” (Surah al-Mā’idah 5:44)

Al-Khawarij föll i villfarelse därför att de inte skiljde mellan dem på vilka den första principen var tillämplig och dem på vilka den andra principen var tillämplig; de betraktade dem alla som en och samma kategori.
De lärda bland Allahs Sändebuds (sas) följeslagare och deras efterföljare förklarade därför detta för dem: den så kallade otro som faller under den andra principen är egentligen inte otro, utan det som de kallade ”mindre otro”, och den är inte den ”större otro” som för ut en människa ur islam.
De härskare och ledare som levde under dessa lärdas tid och som var orättvisa eller ibland olydiga mot Allah i vissa frågor utan att införa en lag som skilde sig från Allahs lag betraktades som fallande under ”mindre otro”, eftersom de accepterade det som kommit från Allah och Hans Sändebud (sas), accepterade deras lagar, och det rättsliga systemet följde i allmänhet den islamiska lagen. Dessutom erkände dessa härskare sina brister och misstag.

Författaren fortsätter: ”Vi måste betona att alla de lärda som talade om ’större och mindre otro’ var överens om att det som avsågs med detta uttryck var att domen om mindre otro – en otro som är mindre än den större otro som för ut en människa ur islam – var tillämplig på de härskare som accepterade Allahs och Hans Sändebuds (sas) lagar och som inte antog eller tillämpade andra lagar, men som samtidigt begick vissa överträdelser i enskilda situationer, drivna av sina egna begär.
De erkände i själva verket att Allahs lag är sanningen, och inte det som motsäger den, samt att de själva hade varit olydiga och förtjänade bestraffning.”

Efter denna förklaring av innebörden av termerna ”större och mindre otro” blir det tydligt att det finns människor som medvetet dessa definitioner eller som är okunniga om deras korrekta innebörd och tillämpningen av dessa termer. När dessa begrepp förväxlas, antingen avsiktligt eller på grund av okunnighet, finns det de som försöker bevisa att härskare och domare som stiftar lagar som motsäger Allahs (swt) och Hans Sändebuds lagar, och som påtvingar människor dessa lagar, ändå kan betraktas som muslimer och troende.
Detta är i själva verket vad som sker i de flesta så kallade islamiska länder där man ersätter Allahs (swt) gudomliga lagar, uppenbarade för den mest ädla av alla människor, Muhammad ibn Abdullah (sas), med lagar som de själva har fabricerat eller hämtat från

de otrogna, vilka är fiender till Allah och Hans Sändebud, vare sig de är judar, kristna eller avgudadyrkare.

Sheikh Ahmad Muhammad Shakir kommenterade termerna ”större och mindre otro”: ”Dessa uttryck från Ibn Abbas och andra används av dem som i vår tid vill förvirra frågor, vare sig de är så kallade lärda eller personer som inte hyser någon respekt för Allahs religion. De använder dessa termer som en ursäkt för att helga de människotillverkade lagar som har införts i strid med Allahs regler och som har spridits i de islamiska länderna.”

Hans bror, Mahmood Muhammad Shakir, kommenterade också dessa termer och avvisade dem som ville använda dem som ursäkt. Han förklarade vidare att frågan som al-Khawarij (de som gjorde uppror mot imam Ali ibn Abi Talib) ställde till en av följeslagarna, Abi-Maglis, inte handlade om domslut i frågor om pengar, äktenskap, arv eller om en lag som motsäger den islamiska lagen, eller om utfärdandet av en lag som tvingar muslimer att lyda någon annan regel än Allahs regel såsom den återfinns i Hans Bok – Koranen – och i Hans Sändebuds lära.
Om deras fråga alltså inte handlade om detta, är det inte heller korrekt att använda Abi-Maglis svar som referens för att ursäkta det som dagens härskare gör.
Han fortsätter sedan med att beskriva verkligheten i det som dagens härskare gör: ”Denna handling är ett förkastande av Allahs lag, ett avvisande av Hans religion och ett föredragande av de otrognas lagar framför Allahs lag. Detta är tydlig otro som ingen muslim tvivlar på, och ingen tvekar att betrakta den som säger detta eller kallar till detta som en kafir, en otrogen.”

Här måste vi klargöra några frågor:

1. Begreppen ”större och mindre otro” var inte avsedda att indikera att det kunde finnas en mindre grad av olydnad i frågan om att tillskansa sig Allahs (swt) auktoritet.

Sheikh Muhammad ibn Ibrahim Al Al Sheikh kommenterar detta:

”Även om detta – att inte döma efter det som Allah har uppenbarat – inte nödvändigtvis skulle betraktas som något som för ut en människa ur islam, är det fortfarande en mycket stor synd, större än äktenskapsbrott, stöld och falskt vittnesmål.
Detta beror på att en handling som Allah har beskrivit som ’otro’ måste vara allvarligare än alla dessa synder, såsom äktenskapsbrott, stöld och falskt vittnesmål, vilka Allah (swt) aldrig har beskrivit som ’otro’.”

2. De som har hänvisat till Ibn Abbas och andra lärda som har använt termerna ”större och mindre otro”, och som påstår att Ibn Abbas och dessa lärda betraktade härskare som ersätter Allahs lagar med människotillverkade lagar som muslimer, har fabricerat en stor lögn.

Ingen kan citera en enda bokstav från dem som stöder denna förståelse. Hur skulle detta kunna vara möjligt när det alltid har rått fullständig enighet om att sådana härskare är otrogna?

3. Detta uttryck (större otro, mindre otro) användes ofta av två kategorier människor som står mycket långt ifrån varandra.

Den första kategorin består av dem som medvetet fördunklade sanningen, som inte respekterade Allahs religion och som ville behaga härskarna för att vinna pengar och ställning genom att tillfredsställa dem vid makten.

Allah (swt) säger om dem:

”De som döljer det som Allah har uppenbarat i Skriften och säljer det för en ynklig vinning – de fyller inte sina magar med annat än eld. Allah skall inte tala till dem på Uppståndelsens dag och inte heller rena dem. För dem väntar ett smärtsamt straff.” (Surah al-Baqarah 2:174)

Den andra kategorin består av de lärda som tog den bokstavliga innebörden av vad Ibn Abbas och andra sade, men som inte undersökte detaljerna i dessa uttryck, deras sammanhang och hur de tillämpades. De trodde verkligen att våra tidigare lärda hade fastslagit att härskare som stiftar lagar som strider mot det Allah (swt) har befallt fortfarande skulle betraktas som muslimer och endast begå en ”mindre otro”.

Därför började de sprida detta uttalande bland människor, och vissa av dem gick ännu längre när de ansåg att den som motsatte sig deras slutsats var en innovatör i religionen som borde lämnas ensam tills han ångrade sig.

Till dessa människor, som är okunniga och som inte inser den samtida verkligheten, och som avkunnar domar som om de levde under det första eller andra århundradet efter hijrah och inte under det moderna trettonde eller fjortonde hijriårhundradet, vill vi återge vad en av de stora lärda under sin tid, al-Hafiz Ibn al-Qayyim, sade, i hopp om att det skall hjälpa dem att inse sanningen.

Han förklarar de krav på förståelse som är nödvändiga för att nå fram till en korrekt dom:

”Muftin eller härskaren kan inte avkunna en dom eller fastställa regler om han inte har en fast förståelse av två former av kunskap. Den första är att djupt förstå den samtida situationen och känna sanningen om det som har hänt genom flera bevis och källor så att han förstår den fullständigt. Den andra är att förstå sammanhanget för den situation han behandlar samt att förstå det korrekta sammanhang i vilket Allahs (swt) lagar skall tillämpas.”

Han citerar återigen Ibn al-Qayyim:

”Denna korrekta dom grundar sig på två pelare: den första är att känna till den samtida situationen och människorna i den situationen; den andra är att känna till Allahs lagar och hur dessa tillämpades på liknande människor i en liknande situation.”

Det är således tydligt att samma principer måste tillämpas på frågan om större och mindre otro.

Kunskap om och förståelse av den samtida situationen samt en korrekt tillämpning av reglerna är mycket viktigt innan man avger en islamisk dom. Man måste vara försiktig med att tillämpa en gammal dom, som kan ha varit giltig under andra omständigheter, på en modern situation där sammanhanget har förändrats.

Han säger:

”Det räcker inte att studera en gammal rättslig bedömning (fatwa) och automatiskt anta att den är tillämplig på den samtida situationen bara därför att den kommer från stora lärda från det förflutna. Detta kan inte göras förrän alla de omständigheter som rådde när den gamla domen var tillämplig också föreligger i den samtida situationen.

Om en lärd eller mufti därför förlitar sig på äldre lärdas uttalanden men ignorerar de villkor och förutsättningar som dessa domar byggde på, kan dessa domar inte betraktas som tillämpliga på samtida situationer där förhållandena kan ha förändrats.”

Innan vi går vidare till nästa kontrovers bör vi påpeka att det är mycket tydligt att det finns ett missförstånd eller en avsiktlig förvrängning av den nuvarande verklighet som vi lever i.

De flesta av dem som motsätter sig sanningen förklarar att de samtida samhällen vi lever i är muslimska samhällen, och detta är ett avsiktligt misstag, eftersom de inte försöker förstå den nuvarande situationen på riktigt och mäta den med genuint islamiska måttstockar, enligt det som Allah och Hans Sändebud (sas) har definierat som det islamiska samhällets natur och de muslimska människornas kännetecken i detta samhälle.

Det som kännetecknar ett islamiskt samhälle är, förutom att det styrs av Allahs (swt) lagar och vägrar att acceptera någon lag eller partner vid sidan av Allah i denna auktoritet, även beteendet, inriktningen och attityderna hos de människor som underkastar sig Allah och lyder Hans befallningar.

Om man förändrar de grundläggande principerna och de moraliska fundamenten i ett samhälle från det som Allah (swt) och Hans Sändebud (sas) har fastställt, kan detta samhälle inte längre betraktas som ett islamiskt samhälle eller ens som ett avancerat eller utvecklat samhälle.

Trots detta finner man fortfarande människor som accepterar det nuvarande samhället som ett muslimskt samhälle, trots alla avvikelser i dess principer, seder, beteenden,

sedvänjor, konventioner och uttalanden som står i direkt motsättning till det som har kommit i Koranen och Sändebudets lära.

Det råder inget tvivel om att de som omfattar denna uppfattning har bortsett från alla de kriterier och måttstockar som fastställts av Allah (swt) och Hans Sändebud (sas) beträffande vad som utgör ett muslimskt samhälle, och att de enbart har förlitat sig på dessa människors historiska verklighet.
Det som de tar hänsyn till när de bedömer det nuvarande samhället som muslimskt är för det första att dagens människor är ättlingar till muslimer och för det andra att det fortfarande finns vissa yttre islamiska uttryck och symboler, kvarlevor från tidigare generationer som naturligt har blivit kvar.
Varje samhälle som tidigare har haft en religion kommer senare fortfarande att uppvisa vissa enkla kvarlevor som inte påverkar kärnan i det nuvarande samhället eller dess beteenden, utan endast förbinder det med dess tidigare historia genom en tunn och sliten tråd.

Det råder inget tvivel om att okunnighet om den nuvarande situationen eller om den samtida tillämpningen av äldre domslut från tidigare lärda på händelser som inträffade i ett tidigare islamiskt samhälle, vilket är fullständigt annorlunda än det samtida samhället, antingen är okunnighet eller avsiktligt bedrägeri.
En grundläggande rättsvetenskaplig princip är att om ett tidigare domslut skall tillämpas på en aktuell situation måste omständigheterna i den tidigare och den nuvarande situationen vara desamma.
Med andra ord måste det finnas likhet mellan problemet och dess sammanhang för att ett gammalt domslut skall kunna överföras till en aktuell situation.
Att förbise denna princip är antingen avsiktlig vilseledning från dem som vet eller ren okunnighet från dem som inte vet, men ingen av dem har någon ursäkt eftersom dörren alltid är öppen för dem som söker sanningen.

Tyvärr råder det inget tvivel om att vissa rättfärdiga människor i vår tid lider av detta bedrägeri. De möter människor som utger sig för att ha islam, gömmer sig bakom sin tidigare historia och bakom vissa kvarlevor från islams gångna dagar eller från Allahs Sändebuds efterföljare som fortfarande finns kvar i deras liv, såsom förekomsten av moskéer, adhan (böneutropet) eller vissa former av rituell dyrkan.
Alla dessa islamiska symboler, även om de uppvisas på ett fullkomligt sätt, innebär inte att de har upprättat islam. Tvärtom har de lämnat islam genom att uppfinna många lagar från sig själva.
Allah befallde Sitt Sändebud att säga till Skriftens folk, judarna och de kristna, att de inte hade någon grund att stå på, trots det som fortfarande fanns kvar i deras liv från Allahs Sändebuds religioner, Musa och Isa, vilka var islam, och trots att det fortfarande fanns ett mycket litet antal människor kvar som var trogna sina skrifter. Trots detta befallde Allah Sitt Sändebud (sas) att säga till dem:

”Säg: ’Skriftens folk! Ni har ingen grund att stå på förrän ni håller fast vid Lagen, Evangeliet och allt det som har uppenbarats för er från er Herre.’ Det som har uppenbarats till dig från din Herre kommer för många av dem endast att öka deras trots, upproriskhet och otro. Sörj därför inte över de människor som saknar tro.”
(Surah al-Mā’idah 5:68)

Allah (swt) menar här att om Skriftens folk verkligen hade lytt det som stod i Toran och Evangeliet, skulle de ha sett att dessa böcker kallar dem till att tro på Allahs sista Sändebud, Muhammad (sas), och därför borde de alla ha omfamnat islam.
Ja, de borde ha omfamnat islam och lytt allt det som Allahs Sändebud Muhammad (sas) förde med sig från Allah.
Eftersom de vägrade förkastade Allah (swt) dem och ogiltigförklarade alla deras handlingar genom att säga:

”Säg: ’Skriftens folk! Ni har ingen grund att stå på …’” (Surah al-Mā’idah 5:68)

Detsamma gäller dem som finns i dag bland muslimernas ättlingar, trots vissa livlösa kvarlevor av islam som fortfarande kan finnas i deras liv. Människorna i dag är angelägna om att upprätthålla vissa delar av islam som i sig själva inte är tillräckliga för att upprätta religionen, såsom vissa ritualer – Hajj och Umrah – och att sprida dessa så att massorna fortsätter att bli bedragna. Många andra symboliska praktiker och institutioner hålls också vid liv, såsom förekomsten av koraniska radiostationer och högre institut för islamiska studier såsom al-Azhar. Allt detta är avsett att hålla bedrägeriet vid liv så att människor fortsätter att bli lurade och aldrig lyssnar på de rättfärdiga människorna när de säger till dem att detta samhälle har förlorat alla aspekter av att vara muslimskt och inte längre befinner sig inom islams krets. De bedragna människorna svarar då: ”Hur kan det vara så att vi inte befinner oss inom islams krets när vi har alla dessa strålande symboler för islam som hålls högt och levande?” Dessa är i själva verket hinder som försvårar för människor att förstå verkligheten i situationen, och detta är vad islams fiender använder för att vända människor bort från islams sanna religion.

Vi skall nu gå vidare till den andra kontroversen som har konstruerats utifrån diskussionerna hos Koranens uttolkare och som har missförståtts; och denna rör versen:

”Sannerligen, Vi sände ned Taurat (Toran) till Musa (Moses); i den fanns vägledning och ljus. Med den dömde profeterna, som hade underkastat sig Allahs vilja, bland judarna. Likaså gjorde rabbinerna och de lärda, eftersom de hade anförtrotts att bevara Allahs Bok och var vittnen till den. Frukta därför inte människorna utan frukta Mig, och sälj inte Mina verser för ett ringa pris. Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat, sådana är de otrogna.”
(Surah al-Mā’idah 5:44)

Det sägs att denna vers ursprungligen uppenbarades som en kommentar till beteendet hos anhängarna av de tidigare skrifterna (judar och kristna), och därför har de som vill skapa kontrovers försökt vilseleda muslimer till att tro att denna vers endast är avsedd att tillämpas på anhängarna av de tidigare skrifterna och ingen annan.

Som svar säger vi att det är välkänt inom rättsvetenskapens grunder att en slutsats eller lagstiftning som härleds från de auktoritativa islamiska källorna (det vill säga Koranen och Sunnah) skall tillämpas i en allmän mening och inte endast på den specifika omständighet från vilken lagstiftningen härleddes. Vissa människor har missförstått detta och har felaktigt trott att lagstiftningen i Koranen samt Sändebudets (sas) uttalanden och läror endast är tillämpliga på de specifika människor som nämns i verserna.

Ovanstående vers uppenbarades med hänvisning till en specifik händelse som inträffade bland anhängarna av den tidigare skriften. En judisk man och en judisk kvinna begick äktenskapsbrott och de vände sig till Allahs Sändebud (sas) för att han skulle döma i deras fall. De gjorde detta trots att de redan hade en fastställd regel i Toran, nämligen stening. De hade emellertid dolt denna regel och ersatt den i sina böcker med ”at-Tahmeem” (att svärta ansiktena med aska och offentligt rida baklänges på en åsna).

Bakgrunden till detta fall förklarades av en av deras lärda som hade blivit muslim: de judiska domarna tillämpade den sanna lagen endast på vanligt folk och de fattigare samhällsklasserna. Om däremot någon av de rika och inflytelserika hade begått brottet äktenskapsbrott, då gjorde de inte det.

De tillämpade inte denna regel och kom bekvämt på rättfärdiganden och ursäkter. När de fattiga klagade blev de tvungna att upphöra med denna diskriminering, och de ville att den mildare regeln skulle gälla för alla (och det var därför de vände sig till Allahs Sändebud (sas) för att se om han skulle ge sitt godkännande till denna permanenta förändring av den gudomliga lagen). Därför uppenbarades denna vers om dem:

”...Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat, sådana är de otrogna.” (Surah al-Mā’idah 5:44)

Författaren Muhammad al-Shakir ash-Shareef kommenterade omständigheterna kring uppenbarelsen av denna vers: ”Att detta var orsaken till versens uppenbarelse innebär inte att dess tillämpning är begränsad enbart till anhängarna av de tidigare skrifterna.” Detta förklarades också av Ibn Taymiyyah: ”Den falska föreställningen att en vers är begränsad endast till de människor som den ursprungligen tilltalade kan återkomma gång på gång, särskilt om versen är känd för att handla om en enskild individ, såsom den andra versen i Surah al-Mujādilah, även känd som āyat az-Zihār:

”Om någon bland er förskjuter sina hustrur genom zihār (genom att kalla dem sina mödrar), så blir de inte deras mödrar. Ingen kan vara deras mödrar utom de som födde dem. De uttalar sannerligen ord som är förkastliga och falska. Men Allah är sannerligen

Den som utplånar synder och förlåter om och om igen.”
(Surah al-Mujādilah 58:2)

Man skulle felaktigt kunna hävda att denna vers endast gällde Thabit ibn Khays ibn Shammaz, vars hustru var den som avsågs i ovanstående vers. På samma sätt skulle man felaktigt kunna hävda att följande vers endast gällde de judiska stammarna Bani Quraydah och Bani an-Nadeer:

”Och döm mellan dem efter det som Allah har uppenbarat och följ inte deras böjelser, och akta dig för dem så att de inte lockar dig bort från något av det som Allah har uppenbarat för dig. Och om de vänder sig bort, så vet att Allah endast avser att drabba dem för några av deras egna synder.”
(Surah al-Mā’idah 5:49)

Koranverser som de ovan citeras av uttolkare och lärda som nämner att vissa av dessa verser uppenbarades om de otrogna i Makkah eller om vissa av anhängarna till de tidigare skrifterna, och detta skall aldrig förstås som att de regler som härleds från dessa verser endast är begränsade till de människor som ursprungligen avsågs i versen. Även om de lärda debatterade och var oense om de specifika slutsatserna eller villkoren för tillämpning som härleddes ur Koranverserna, har ingen någonsin hävdat att den härledda lagstiftningen endast är begränsad till den person eller de personer som avses i versen. Snarare kan de säga att lagstiftningen endast är tillämplig på människor som i vissa avseenden liknar de specifika personer som nämns i Koranverserna. Om en vers exempelvis innehåller en befallning eller ett förbud riktat till en specifik person i en viss situation, då är denna befallning eller detta förbud tillämpligt på alla som befinner sig i samma eller en liknande situation.”

Han säger att vissa texter kom med anledning av en specifik händelse eller fråga, medan andra kom för att behandla allmänna angelägenheter utan någon särskild orsak. Beträffande det senare råder ingen kontrovers om att tillämpningen är allmän. Men när det gäller det som uppenbarades i samband med en specifik händelse hade de lärda två uppfattningar:

Den första är att slutsatsen baseras på de allmänna formuleringarna och inte på den specifika orsaken. Den andra uppfattningen är motsatsen till detta och hävdar att slutsatsen baseras på den specifika orsaken som texten uppenbarades om och inte på de allmänna formuleringarna.

Enligt den första uppfattningen finns det ingen förvirring om den avsedda innebörden i versen: ”... och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat ...”, eftersom ordet ”den som” i den föregående versen är en allmän formulering och omfattar inte bara anhängarna av de tidigare skrifterna utan även alla andra.

Beträffande den andra uppfattningen, att slutsatsen baseras på de specifika händelserna och orsakerna, förklarar Ibn Taymiyyah att denna uppfattning inte innebär

att begränsa det som i allmänhet är tillämpligt till endast en specifik fråga eller händelse. Han säger: ”Vad som avses är snarare att innan en text kan tillämpas generellt måste de specifika orsaker som ledde till textens uppenbarelse beaktas. Detta innebär att de specifika orsakerna måste vara närvarande i ett generaliserat fall för att texten skall vara tillämplig, eller med andra ord att generaliseringen är begränsad till fall där de specifika orsakerna på liknande sätt föreligger. Som en följd av detta gäller att om en nutida händelse liknar den händelse som var orsaken till den gudomliga textens uppenbarelse, så är textens domslut lika tillämpligt. Påståendet att denna vers ursprungligen kom för att tilltala anhängarna av de tidigare skrifterna innebär inte att den är begränsad till dem. Det innebär i själva verket att versen kom för att behandla de handlingar som de hade begått; därför gäller den gudomliga textens domslut inte bara dem utan alla som begår liknande handlingar. Således gäller denna Koranvers alla som uppfinner en lag och föredrar den framför Allahs lagar, precis som den gällde anhängarna av de tidigare skrifterna, och fastslår att de är otrogna.”

Ibn Kathir säger också i sin förklaring av dessa verser: ”Även om det framstår som att dessa verser ursprungligen uppenbarades med adress till anhängarna av de tidigare skrifterna, så gäller den allmänna regel som de fastställer alla.” Ibn Hajar nämner de tidigare lärdas konsensus i denna fråga: ”Ismail al-Qadi sade i sin bok ’Koraniska regler’, efter att ha diskuterat denna kontrovers: ’Det som framgår av verserna är att den som gör samma handling som dem (anhängarna av de tidigare skrifterna), nämligen att uppfinna lagar som skiljer sig från Allahs lagar och tillämpa dem på människor, omfattas av denna vers domslut, vare sig han är härskare eller någon annan.’” Han nämner också: ”Den som studerar de konstitutioner och lagar som styr de historiskt muslimska länderna kommer lätt att finna lagar som motsäger Allahs lagar. Han kommer till och med att finna värre saker, såsom sådant som Allah har förbjudit eller handlingar som enligt Allahs lag borde vara straffbara men som inte ens nämns.”

Det finns således ingen kontrovers i dessa två frågor: ”större och mindre otro” samt ”versen uppenbarades med adress till anhängarna av de tidigare skrifterna”. Dessa två frågor kompletterar i själva verket varandra. Frågan om större och mindre otro klargör de specifika situationer där en härskare som dömer efter något annat än det som Allah har befallt inte nödvändigtvis lämnar islam, såsom tidigare har förklarats. Den andra frågan, som rör anhängarna av de tidigare skrifterna, belyser i själva verket karaktären hos den härskare vars motsägande lagstiftning för ut honom ur den islamiska religionen. Därför kompletterar dessa två frågor i själva verket varandra.

När skall den som inte dömer enligt Shariah-lagen inte betraktas som otrogen?

När det gäller det föregående ämnet försöker författaren klargöra den specifika situation då en härskare – som faktiskt dömer i strid med det som Allah (swt) har lagstiftat – inte skall betraktas som otrogen. Han nämner att det finns tre villkor som förhindrar att en

härskare som begår denna handling betraktas som otrogen. När vi emellertid ser på den nuvarande verkligheten är dessa krav eller villkor i själva verket inte ens uppfyllda i dag.

Det första villkoret: ”Att både utåt och inåt acceptera varje lag som har kommit från Allah (swt) och Hans Sändebud (sas), i varje fråga. Om någon inte accepterar en lag efter att ha fått veta att den kommer från Allah eller Hans Sändebud (sas), då blir han otrogen …” Det finns många uttalanden från lärda om detta krav. Låt oss se på vad Ibn Taymiyyah sade: ”Att döma enligt det som Allah (swt) har uppenbarat är obligatoriskt för Hans Sändebud (sas) och hans efterföljare, och den som inte följer detta är otrogen. Men den som följer detta och accepterar det både inombords och utåt, men därefter begår en synd genom att följa sina begär, är då lik andra som har begått synder.” Detta krav är inte uppfyllt av någon av de samtida härskarna.

Det andra villkoret: ”Att förklara och erkänna att om han inte dömer enligt Allahs lag i ett visst fall, så skulle han begå en synd, och dessutom erkänna att hans domslut är fel och att Allahs lag är rätt.” Liksom i det första fallet är detta krav inte uppfyllt i vår tid. Dessutom finns det många uttalanden från lärda angående detta krav eller villkor, av vilka vi väljer ett uttalande från Abu Majliz som förklarar varför han inte betraktade härskarna i sin tid – som inte styrde enligt Allahs lagstiftning – som otrogna. För att citera Abu Majliz: ”Om de övergav något av Allahs domslut skulle de veta och erkänna att de hade syndat.”

Vi kan också nämna Sheikh Muhammad bin Ibrahim, som citerade den förklaring som Ibn Abbas själv gav om frågan om större och mindre otro, i relation till vers 44 i Surah al-Mā’idah:

”Och den som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat, sådana är de otrogna.” (Surah al-Mā’idah 5:44)

Ibn Abbas citeras ha sagt: ”Mindre otro är när en härskares eller domares begär får honom att avvika från att döma enligt det som Allah (swt) har uppenbarat, samtidigt som han tror att Allahs domslut är det rätta och att han har begått en orätt handling och varit syndig. Men om en härskare faktiskt säger eller genom sina handlingar, sin konstitution, sina lagar eller sina styrmedel, eller på något annat sätt, insisterar på att hans domslut är bättre än Allahs domslut eller till och med likvärdigt; eller om han hävdar att Allahs och Hans Sändebuds (sas) lag passade för sin egen tid men inte är lika lämplig för vår tid; eller om han hävdar att Allahs och Hans Sändebuds (sas) regler inte är obligatoriska och att vi kan välja och vraka vad vi vill följa – om han säger något av detta eller något liknande, då faller han i större otro genom vilken han utesluts från islam.”

Detta är vad som faktiskt tillämpas på de samtida härskarna.

Det tredje villkoret: ”Att det motstridiga domslutet skall gälla specifika fall eller problem och inte allmänna frågor.” Detta tredje krav var svårt att förstå för många samtida lärda som behandlade dessa frågor. Det är därför de inte nämnde denna fråga i sina skrifter.

Det var oklart för dem vad som menades med specifika problem eller frågor respektive allmänna frågor.

Författaren påpekar här att anledningen till att salaf – de tidigare generationernas lärda – inte behandlade detta villkor är att fatworna – de islamiska rättsliga utlåtanden som utfärdades av lärda – och de rättsliga besluten i enskilda fall under deras tid fattades av härskare och lärda, men att de aldrig behandlade allmän lagstiftning för någon fråga.

Därför förklarar han:

”Ett enskilt fall är ett specifikt fall som inte är avsett att generaliseras. Domaren avkunnar sitt domslut för ett särskilt fall enbart utifrån dess omständigheter, och detta domslut är aldrig avsett att bli en allmän lag.”

Till exempel kan en domare, på grund av svaghet eller genom att följa sina egna begär (såsom vid mutor), döma en äktenskapsbrytare eller en tjuv till något annat straff än det som Allah faktiskt har föreskrivit, nämligen stening eller avhuggning av handen. Detta domslut skulle då vara begränsat till just detta fall och skulle aldrig bli en allmän lag som tillämpas av alla andra domare i alla efterföljande fall. Det förväntas att när partiskhet (eller mutor såsom i ovanstående exempel) inte förekommer, kommer den korrupte domaren i själva verket att döma en annan äktenskapsbrytare till stening, och han kommer utan tvekan att säga: ”Detta är Allahs lag.”

Det tredje villkoret är därför att det domslut som strider mot Allahs lagar måste vara begränsat till ett enskilt fall och inte generaliseras som en ny lag eller norm, eftersom detta annars skulle utgöra större otro och ett förkastande av Allahs lag.

Generalisering av ett domslut innebär att avgörandet skall tillämpas på alla människor, vid alla tider och under alla omständigheter. Dessa typer av avgöranden motsvarar i själva verket lagstiftning. Att exempelvis säga att varje gift äktenskapsbrytare måste dödas eller fängslas är ett generaliserat uttalande som gör detta uttalande till lagstiftning. Om en härskare därför utfärdar ett generaliserat domslut som skall tillämpas på alla människor vid alla tider, och detta strider mot vad Allah (swt) har föreskrivit, då blir han verkligen otrogen eftersom han direkt utmanar Allahs domslut.

Sammanfattningsvis är de tre villkor som måste vara uppfyllda för att en härskare som inte styr enligt det som Allah (swt) har uppenbarat inte skall betraktas som en uppenbar otrogen (utan endast begår mindre otro) följande:

1. Härskaren måste villigt acceptera och vara hängiven Allahs och Hans Sändebuds lagar inom alla livets områden.
2. Härskaren måste erkänna att hans domslut i det specifika fallet är felaktigt och att han förtjänar att bestraffas.
3. Domslutet gäller faktiskt ett enskilt fall och har inte gjorts till en allmän lag.

Det står mycket klart att de härskare och ledare i vår tid som styr med andra lagar än dem som Allah har uppenbarat inte uppfyller något av dessa tre villkor.

Författaren ger några exempel:

”Jag skall ge ett exempel för att skilja mellan ett domslut i ett enskilt fall och utfärdandet av ett generaliserat domslut. Låt oss anta att det finns en domare eller härskare som dömer i ett stöldfall. Stöld är tydligt förbjudet, eftersom detta är den allmänna regeln i islam. Vidare är det föreskrivna straffet för detta brott enligt Shariah att tjuvens hand skall huggas av. Trots detta kan domaren dömer att denne rånare inte få handen avhuggen (även om han erkänner alla ovanstående punkter beträffande detta brott); i stället dömer han honom till piskrapp eller fängelse därför att han har en särskild vänskapsrelation med tjuven, eller av någon annan liknande anledning. Även om domaren begår ett stort fel skulle han inte nödvändigtvis betraktas som otrogen på grund av denna felaktiga handling, eftersom hans dom gäller ett enskilt fall och han inte utfärdar en generaliserad regel som strider mot Allahs lagar och som därefter skulle tillämpas på alla tjuvar. Dessutom erkänner han att han har fel och att han har motsagt Shariah.

Om domaren eller härskaren däremot förklarar en ny regel enligt vilken stöld inte är förbjudet, eller att det inte finns något straff för det, eller att det finns ett annat straff för det, då blir han otrogen. Denne domare åsidosätter vad Allah (swt) har föreskrivit och ersätter Allahs lagar med sina egna lagar. Detta är exakt vad jahiliyyah och taghut – överträdarna – gör. Vidare kommer det inte att gynna denne domare eller härskare att erkänna att hans avgöranden är felaktiga och att Allahs avgöranden är riktiga, eller att han verkar ångerfull. Denne domare skulle bli otrogen, oavsett vad han påstår.”

Han fortsätter att betona: ”I islam skall Allahs lag – som fördes fram av Hans Sändebud (sas) – vara den rådande lagen som styr samhället som helhet; därefter kan vissa händelser inträffa där härskaren eller domaren begår synder och handlar i strid med Allahs lag.

Men om härskaren inför en övergripande lagstiftning som motsäger Allahs lag, vare sig det gäller små eller stora frågor, betraktas detta som ett godkännande av jahiliyyahs lagar, vilka ersätter Allahs lagar med människoskapade lagar. Om en härskare överträder på detta sätt har han lämnat islams gränser.”

Det obestridda faktumet här är att alla härskare i de så kallade islamiska länderna i den nuvarande situationen tillhör den senare typen i ovanstående exempel, eftersom de har ersatt Allahs lagar med människoskapade lagar och lagstiftning. Vidare har de gjort denna människoskapade lag till den huvudsakliga och grundläggande referensen och källan för domslut.

Denna fråga bevisas av så mycket evidens, eftersom deras konstitutioner och lagar har skrivits av deras egna händer och är fulla av bestämmelser som står i motsättning till

Allahs lag – Shariah – inom alla områden: politik, ekonomi, juridiska och etiska frågor samt alla andra aspekter.

Han avslutar: ”Om de tre tidigare villkoren är uppfyllda hos en härskare, då kommer han inte att betraktas som otrogen eller avfälling, utan han kommer att vara en syndare som fortfarande befinner sig inom islams krets. Om däremot något av de tidigare nämnda villkoren åsidosätts, kommer han att betraktas som otrogen och avfälling och lämnar islams krets.”

Qutub tillägger vidare:

”Ändå finns det människor som anser att härskaren inte är otrogen förrän han helt överger Allahs lag i dess helhet, och att om han dömer enligt någon del av Allahs lag så är han muslim. Detta är en felaktig förståelse, eftersom Allah sade:

”Tror ni då på en del av Skriften och förnekar en annan del? Vilket annat straff förtjänar sådana människor bland er än ett förnedrande liv i denna värld och det svåraste straffet på Uppståndelsens dag? Allah är inte omedveten om vad ni gör.” (Surah Al-Baqarah 2:)

Allah sade också:

”Det finns de som förnekar Allah och Hans Sändebud och säger: Vi tror på vissa och förnekar andra, och de söker en mellanväg däremellan. Det är de, ja just de, som utan tvekan är de verkliga otrogna; och för de otrogna har Vi förberett ett förnedrande straff.” (Surah Al-Nisa 4:150–151)

Därför behöver härskaren inte överge hela Allahs lag för att betraktas som otrogen; snarare blir han otrogen när han överger endast en regel av Allahs lag och ersätter den med en människoskapad lag.

Den allmänna befolkningens situation

Så vad är situationen för de människor som styrs av dessa härskare som är otrogna?

Vår författare fortsätter:

”När härskarna blir otrogna och avfällingar och ersätter Allahs lagar med människoskapade lagar, delas deras folk och anhängare in i fyra grupper:

1. Den första gruppen: Människor som vägrar att acceptera någon annan lag än Allahs lag och vägrar att följa eller lyda dessa avfälliga härskare, samt uthärdar skada mot sig själva, sina familjer och sina ägodelar på grund av sin vägran att vara lydiga mot sina härskare.
2. Den andra gruppen: Människor som liknar den första gruppen genom att de vägrar varje regel som strider mot Allahs lag och dessutom kallar andra till Allahs väg samt anstränger sig med sina tillgångar och sina liv för att Allahs religion skall bli den rådande lagen.

3. Den tredje gruppen: Dessa är de onda människor som accepterar den lagstiftning som införts av dessa otrogna härskare. Dessa människor sätter i själva verket medhjälpare vid Allah i lydnad eller lagstiftning, även om de ber, fastar och påstår *sig vara muslimer, såsom Allah säger:*

”Ät inte av det över vilket Allahs namn inte har nämnts; det är sannerligen olydnad. De onda inspirerar verkligen sina vänner till tvivel och invändningar för att de skall tvista med er; men om ni lyder dem kommer ni sannerligen själva att bli sådana som sätter medhjälpare vid Allah.” (Surah Al-Anam 6:121)

”*De har tagit sina lärda och sina munkar till herrar vid sidan av Allah.”* (Surah Al-Tawbah 9:31)

Förklaringen till den föregående versen nämns i Sändebudets samtal med Uday Ibn Hatem. Sändebudet förklarade att människorna hade följt sina munkars och lärdas lagstiftning som stod i motsättning till Allahs lag, och därför blev de själva otrogna.

4. Den fjärde gruppen: (Vi bör notera att denna punkt saknar tydlighet): De människor som fortfarande har sann tro på Allah och Hans Sändebuds (sas) lag, men som lyder sina otrogna härskare och är olydiga mot Allah. De är som muslimer som begår vissa synder. Men om de insisterar och fortsätter att lyda sina härskare kommer de att lämna islams krets och bli otrogna.”

I denna sista punkt verkar författaren motsäga det han sade i den tredje punkten. Båda grupperna lyder sina otrogna härskare eftersom de tycks acceptera sina härskares lagar (människoskapade lagar). Han verkar därför göra en åtskillnad mellan tro och handling.

För att betrakta de människor som är olydiga mot Allahs lag som syndare och inte som otrogna måste två villkor vara uppfyllda:

1. Det första villkoret är att de måste förkasta den otrognes lagstiftning och auktoritet, åtminstone i sina hjärtan; denna övertygelse i hjärtat medför att de inte följer dessa lagar, särskilt om det inte föreligger tvång.

2. Det andra villkoret är lojalitet; deras lojalitet skall vara till islam och muslimerna.

Vår författare säger därefter: ”Således berör frågan om att styra med någon annan lag än Shariah-lagen två kategorier av människor:

1. Den första kategorin är ledarna som inte styr med det som Allah har uppenbarat.

2. Den andra kategorin är de människor som är tvingade att följa dessa härskare. Detta innebär att den allmänna befolkningen (för att förbli muslimer) inte skall acceptera eller följa någon lag som strider mot Allahs lag – beroende på varje persons förmåga att förkasta den – eftersom acceptans av och efterlevnad av en sådan lag leder till att man lämnar islams krets.”

Detta uttalande motsäger vad han sade om den fjärde gruppen ovan, men det som han just påpekade är sanningen, eftersom efterlevnad av människoskapade lagar utan att förneka deras giltighet och utan att ge sin verkliga lojalitet till islam blir ren otro.

De bedrägliga metoder som används för att främja styre genom lagar som strider mot Shariah-lagen

Den sista fråga som författaren behandlar är att de otrogna härskarna och deras medhjälpare, som förändrar de islamiska lagarna, använder flera bedrägliga metoder för att främja och sprida idén om att styra med människoskapade lagar. Författaren påpekar att detta blir lätt eftersom människor är okunniga och ändå inte håller sig till Allahs väg, samt på grund av ohederliga lärda som vilseleder människor för att hjälpa dessa otrogna härskare.

Han noterar: ”Vi kan fastställa en grundläggande regel för att bemöta alla de tvetydigheter som kan vilseleda vissa människor. Denna grundregel är att det genom absoluta bevis i islam är fastställt att döma eller styra med det som Allah har uppenbarat är obligatoriskt överallt, vid varje tidpunkt, för alla människor och i alla frågor. Shariah är fullständigt tydlig och konsekvent i denna fråga. Därför är denna grundregel tillräcklig för att bemöta varje tvetydighet. Det finns inget bevis i Shariah som stöder uppfattningen att det är tillåtet att döma eller styra med något annat än det som Allah har uppenbarat. Denna grundregel är tillräcklig för att bemöta alla dem som vill skapa tvetydigheter.”

Han fortsätter med att säga: ”Det finns många faktorer som möjliggör spridningen av tvetydigheter bland muslimer (eller så kallade muslimer). Dessa faktorer är:”

1. Okunnighet; många människor vet mycket lite om islam, och den lilla kunskap de har om islam är blandad med myter, legender och påhittade berättelser tillskrivna Allahs Sändebud (sas).
2. Människor är så tillfredsställda med detta världsliga liv att de har föredragit det världsliga livet framför livet i det hinsides och ägnar all sin tid åt detta liv, utan att lämna någon tid för att lära sig om islam.
3. Förekomsten av fördärvliga idéer från avvikande sekter såsom murjiiterna (en tidig islamisk sekt som förespråkade uppskjutande av domen över syndare och hävdade att Allah ensam avgör om en muslim har förlorat sin tro eller inte), vilka skiljer frågan om tro/ideologi från gärningar och handlingar.
4. Förekomsten av en grupp ohederliga lärda som hjälper dessa härskare att förändra de islamiska lagarna i utbyte mot pengar.
5. Passiviteten hos vissa lärda och islamiska förkunnare när det gäller deras plikt att undervisa människor om islam.

6. Vissa islamiska lärda som talar om frågor på ett teoretiskt sätt som inte omsätts i handling eller förändring i verkliga livet.
7. Intellektuell invasion och framväxten av sekulära, demokratiska, nationalistiska och socialistiska doktriner.
8. Förekomsten av avfällingar och hycklare som styr de islamiska länderna.
9. Tvång, fängslande och förtal av rättfärdiga lärda som försöker förmedla sanningen för att avhålla allmänheten från att någonsin söka den sanna religionen."

Vad bör vi göra beträffande frågan om att styra enligt Shariah-lagen?

Därefter frågar författaren: "Vad bör då göras när man känner till denna verklighet?"

Han säger: "För det första är det viktigaste vi bör göra att undanröja okunnigheten från våra hjärtan och sinnen genom att söka islamisk kunskap, genom läsning, lyssnande och genom att fråga lärda.

Vidare, om det är de lärdas plikt att upplysa människor och undervisa dem om islam, och vi ser den nuvarande situationen med fördärvad lärdom, bör vi inte vänta på att de skall komma och undervisa oss; i stället måste vi själva söka kunskap om islam och använda vår tid och våra pengar till att lära oss om islam.

Trots den nuvarande situationen finns det fortfarande några rättfärdiga lärda, och därför bör vi söka kunskap från de verkliga lärda som är kända för sin hängivenhet och som gör sitt yttersta för att upprätthålla Allahs ord och som uthärdar svårigheter och prövningar för Allahs skull, och inte från de lärda som håller sig tillbaka och inte vill tjäna islam, eller de som hjälper härskare som förändrar de islamiska lagarna, eller de som inte vet mycket om islam.

Hur skulle dessa lärda kunna hjälpa oss att lära oss den verkliga och sanna religionen islam om de stöder dessa härskare som förändrar de islamiska lagarna?

Därför måste vi skilja mellan ärliga lärda som gör sitt yttersta för att sprida Allahs ord och lärda som vilseleder människor och endast känner till vissa delar av rättsläran.

För det andra måste vi identifiera var vår lojalitet skall ligga. Vår lojalitet skall vara till Allah (swt), Hans Sändebud (sas) och de sanna muslimer som lyder Allahs lag och arbetar för islam. Vi måste också ta avstånd från dem som bekämpar Allah (swt), Hans Sändebud (sas) och muslimerna.

Vi måste ta avstånd från dem som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat. Därför är lojalitet ochavståndstagande skall under inga omständigheter baseras på jahiliyyahs begrepp såsom nationalism, patriotism, rasism, social ställning, språk, hudfärg eller

någon annan egenskap som jahiliyyah har accepterat som kriterium för lojalitet eller avståndstagande.

Utifrån denna tydliga och korrekta vision måste vi ställa oss bakom den sanna kallelsen till islam som bygger på Sändebudets (sas) arv och följer Sändebudets metod, hans följeslagares metod och metodiken hos dem som följde dem (Sunnah och Jama'ah). Denna rättfärdiga grupp är den som kommer att kalla människor till att döma och styra enligt Allahs (swt) lag. De kommer att vara de som arbetar för att förverkliga dessa ideal i verkligheten. Vi måste också ställa oss bakom alla människor och grupper som kallar till Allah, stödja dem, hjälpa dem, be för dem och ge dem uppriktiga råd, samt ta avstånd från alla som motsätter sig dem på grund av deras uppdrag. Vidare måste vi försvara dem och stödja deras familjer. Dessa är de människor som verkligen kämpar för Allahs (swt) sak. Därför är stöd till deras familjer medan de utför sin plikt gentemot Allah (swt) en av de handlingar som Allah belönar mest.

För det tredje måste vi göra vårt yttersta för att göra Allahs lag, Shariah, till den enda rådande lagen genom alla medel som är tillåtna i islam. Dessa medel kan innefatta att öka människors medvetenhet om denna fråga och dess konsekvenser, att kräva att härskare och makthavare återvänder till Allahs lag och gör den till den rådande lagen, att dra tillbaka stödet till ledare som vägrar tillämpa Allahs lagar, att avslöja deras regimer, att informera människor om deras brist på legitimitet och att informera dem om konsekvenserna av att motsätta sig Allah (swt).

För det fjärde måste muslimer undvika dessa människoskapade system och lagstiftningar som står i strid med Allahs lag. De skall söka skiljedom hos ärliga lärda, som de litar på vad gäller kunskap och fromhet, och därefter acceptera vad dessa beslutar.

För det femte måste jihadens anda spridas bland muslimerna och de måste uppmuntras att offra sina pengar och sina liv för islams sak. Vi måste sprida känslan av islamisk stolthet bland dem och lära dem att vi inte kommer att få någon heder, ingen lycka och ingen ära utan att tillämpa Allahs lag och göra Allahs och Hans Sändebuds (sas) ord överordnade alla andra ord. Vi bör också informera ummah – den muslimska gemenskapen – om att vår tidigare och nuvarande svaghet, förödmjukelse och brist på respekt från islams fiender, som har uppmuntrat och möjliggjort för hinduer, korsfarare och judar att förödmjuka oss, beror på att vi övergav Allahs lag och ersatte den med människoskapade lagar. Vi blev förödmjukade eftersom vi ersatte de gudomliga uppenbarelser som kom till Muhammad (sas) med det som Satan och hans anhängare hade konstruerat och gjort tilltalande.

För det sjätte får lärda och de som kallar till sanningen inte svara på människors krav på omfattande utläggningar om vissa teoretiska och sekundära frågor. I stället bör de fokusera på att undervisa människor om de viktiga och verklighetsnära frågor inom islam som de verkligen behöver, även om de inte inser att de behöver återvända till islams

grundläggande principer. De måste undervisas om islams grundvalar och om att en människa inte kan betraktas som muslim förrän hon känner till dessa frågor och frivilligt underkastar sig dem. Kallelsen till islam måste vara balanserad och heltäckande och fokusera på de grundläggande kärnfrågorna som har gått förlorade, så att en stabil grund återigen kan byggas upp.

För det sjunde måste vi vara seriösa i arbetet med att upplysa människor om att dessa regimer är oislamiska och befinner sig i otro, eftersom de har ersatt Allahs (swt) och Hans Sändebuds (sas) lagar med människoskapade lagar. Vi måste sprida detta budskap bland människor och vi bör lägga fram fakta som bevisar det.

För det åttonde måste vi fokusera på att flitigt arbeta med att rena våra hjärtan. Vi måste arbeta outtröttligt för att öka vår tro och vår hängivenhet. Omsorgen om andra människor får inte få oss att glömma att ta hand om oss själva. Var och en av oss bör uppriktigt arbeta med att rätta till sina brister inom områdena fromhet, etik, lydnad och dyrkan av Allah (sas). Därutöver måste vi vara disciplinerade i vad vi säger och vad vi gör. Allt detta är avgörande för att vi skall kunna fortsätta vår resa mot sanningen utan den minsta tvekan eller svaghet.

I denna tid då våra fiender helt har omringat oss och konspirerat mot oss, är de viktigaste faktorerna som kommer att hjälpa oss att uppnå vårt mål att vägleda mänskligheten och att erhålla seger från Allah att avstå från olydnad mot Allah, att vara uppriktiga i vårt närmande till Allah, att visa ödmjukhet och underkastelse inför Allah, att känna att vi är i stort behov av Honom, samt att anstränga oss till det yttersta för Allahs religion och ägna hela vårt väsen och vår förmögenhet åt Allahs (sas) sak.”

Detta var en genomgång av denna korta, raka och mycket användbara bok som bemötte anklagelserna och tvetydigheterna riktade mot sanningen ”La ilaha illa Allah” – ”det finns ingen gudom utom Allah” – som utgör grunden för det islamiska samhället.

Viktiga frågor rörande bildandet av det islamiska samhället

Därefter kommer vi att fortsätta behandla frågan om upprättandet av ett muslimskt samhälle och dess kännetecken.

I de föregående avsnitten av detta kapitel klargjorde vi betydelsen av jahiliyyah och dess kännetecken, frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah (La ilaha illa Allah)” samt betydelsen av Allahs enhet och Hans gudomlighet, styre och auktoritet (Uluhiyya, Hakimiyya och Sultan). Dessutom behandlade vi några av de tvetydigheter som sanningens fiender placerar i vår väg.

Vi har styrkt det som presenterats här med vad tidigare och samtida lärda har sagt om vår religions grundläggande begrepp för att göra saken fullständigt klar. Därför kan vi nu stå fast vid vår tro med full övertygelse och orubblighet och göra allt som krävs för att upprätta det islamiska samhället.

I ljuset av dessa grundläggande islamiska frågor, såsom Allahs absoluta gudomlighet, auktoritet och överhöghet, jahiliyyahs ställning och deras intriger, bör vägen till att forma det islamiska samhället vara fullständigt tydlig och begriplig. Som vi tidigare nämnt finns det inget behov av att citera en stor mängd bevis, eftersom även ett fåtal av de bevis som redan har presenterats är mer än tillräckliga för att fastställa sanningen i dessa frågor. De är också tillräckliga för att utan rädsla eller tvekan bemöta de lärda som motsätter sig oss.

Oavsett om våra motståndare tror på det vi kallar till eller inte, måste det finnas tydlighet i hur vi förmedlar vårt budskap, och detta måste ske i enlighet med Koranen och Allahs Sändebuds (sas) läror.

Innan vi fortsätter vårt ämne om bildandet av det islamiska samhället bör vi gå igenom vissa grundläggande principer, eftersom bildandet av det islamiska samhället måste bygga på en tydlig vision och metodik, och vi måste vara fullt medvetna om dessa grundvalar.

Vi har presenterat islams grundprincip, att ”det finns ingen gudom utom Allah”, som fundamentet för det islamiska samhället och visat hur detta måste vara grunden för hela mänskligheten, eftersom Allah den Allsmäktige har skapat människorna för att dyrka Honom ensam och för att bevisa Hans suveränitet inför jahiliyyah.

Vi förklarade i detalj att vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” inte kommer att accepteras av vår Herre om det inte fullt ut antas och tillämpas i det verkliga livet. Annars kan detta uttalande inte ha någon praktisk betydelse och inte heller någon tyngd enligt islam. Det uppriktiga uppfyllandet av kraven i detta vittnesbörd, vilka innefattar fullständig tro på Allah hängivenhet, uppriktig och kärleksfull underkastelse och lydnad till Honom, kunskap om dessa fakta och deras tillämpning, är det som skiljer muslimer från icke-muslimer.

Vidare beskrev vi jahiliyyah som den organiserade kraft som muslimer måste konfrontera. Denna jahiliyyah är inte en abstrakt teori, en filosofi, önsketänkande eller enbart slagord. Den är ett organiserat samhälle som har sitt eget system, sin egen makt, filosofi och sina egna värderingar. Därför måste islam inte bara konfrontera jahiliyyah med motsvarande styrka, utan även sträva efter att vara överlägset på varje område av livet.

Vi har talat om jahiliyyah, dess definition och hur dess verkliga natur skall förstås i det verkliga livet. Vi har inte gått in på många detaljer om jahiliyyah eftersom vi kommer att utveckla detta ytterligare i kommande kapitel.

Därefter kommer vi att presentera ett antal mycket viktiga ämnen som är starkt förknippade med bildandet av det islamiska samhället och dess kännetecken.

Den ”teoretiske muslimen” och att vara engagerad i det jahilitiska samhället

Efter att ha presenterat de föregående ämnena säger Qutb: ”Islam kan inte representeras av en abstrakt teori som omfattas av en grupp människor som enbart utför olika former av individuell dyrkan, men som fortfarande förblir aktiva medlemmar i det existerande jahilitiska samhället. Deras tillstånd kan som sådant inte upprätta en islamisk existens.”

Qutb introducerar här ett nytt begrepp, begreppet ”den teoretiske muslimen”. De ”teoretiska muslimerna” är de som anser sig vara muslimer samtidigt som de är lyckligt integrerade medlemmar av det jahilitiska samhället:

”De ’teoretiska muslimer’ som är integrerade i det jahilitiska samhällets struktur kommer med säkerhet att behöva svara mot detta samhälles behov. De kommer, villigt eller ovilligt, medvetet eller omedvetet, att arbeta för att uppfylla alla grundläggande behov i detta samhälle, och de kommer att försvara dess existens och krossa alla element som verkar farliga för dess identitet; precis som en medlem utför alla dessa funktioner villigt eller ovilligt. Detta innebär att de ’teoretiska muslimerna’ i själva verket kommer att arbeta för att stärka de jahilitiska samhällena så att de kan överleva och bli starkare, trots att de borde arbeta för att avskaffa jahiliyyah och i dess ställe upprätta ett islamiskt samhälle.”

Det råder inget tvivel om att detta är en av de viktigaste frågor som vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” är knutet till; eftersom islam aldrig enbart har varit en känslomässig övertygelse, en intellektuell övertygelse eller känslor. Islam kan inte existera endast i sinnen eller hjärtan som abstrakta känslor som ibland väcks till liv och sedan återgår till ett vilande tillstånd. Islam måste vara en rörelse som förser människan med allt hon behöver för att leva. Därför kan den uppriktige muslimen som har sann tro, kärlek och lojalitet till islam inte vara medlem av något jahilitiskt samhälle. Annorlunda uttryckt kan en sann muslim som verkligen tror på och älskar islam aldrig vara en del av ett etablissemang som strävar efter att förstöra hans religion.

När en muslim tror på vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” och känner till och underkastar sig Allahs överhöghet och absoluta suveränitet, inser han det enorma avståndet mellan sig själv och sin Herre. Den sanna muslimen förstår sin särskilda plats och roll i universum. Han uppskattar sitt verkliga värde som en hedrad skapelse av Allah och känner till sitt yttersta uppdrag som han skapades för att uppfylla. Den sanna muslimen hyser känslor av respekt, vördnad, kärlek, längtan och tillit till Allah, eftersom han verkligen tror att det inte finns någon som är värdig dyrkan, eller att tas som en gudom, som man ger fullständig hängivenhet och lydnad till, förutom den Ende och Unike Allah.

När alla dessa känslor sammanstrålar, om personen därefter inte går vidare till att tillämpa denna stora sanning och sträva efter att avskaffa det jahilitiska system som bekämpar islam, hindrar många från Allahs väg och berövar människorna livets glädje … då föreligger verkligen en stor motsägelse, och det råder inget tvivel om att han förtjänar beteckningen ”teoretisk muslim”, såsom Qutb beskrev.

Islam accepterar inte en sådan ”teoretisk muslim”, eftersom islam kräver att den nye troende förändrar hela sitt liv, ja hela sitt väsen, som om han vore nyfödd. Islam syftar till att höja människan till de höga normerna i det islamiska samhället som är grundat på den fundamentala sanningen ”det finns ingen gudom utom Allah”.

Återigen accepterar islam inte en sådan ”teoretisk muslim” förrän hans liv, lojalitet och handlingar verkligen visar en person som är hängiven åt att upprätta det islamiska samhället. Fram till dess är han fortfarande att betrakta som en ”teoretisk muslim”; kanske en ”blivande muslim”, men inte en verklig muslim. Han blir en verklig muslim först när han blir aktiv och börjar förändra det jahilitiska samhället, eftersom han fram till den punkten fortfarande är en aktiv medlem av det jahilitiska samhället och förser det med sin tid, sina pengar, sin styrka och i själva verket hela sitt liv. Först när denna förändring sker kan vi betrakta denna ”teoretiska muslim” som en sann muslim – en sann och lojal dyrkare av Allah.

Denna fråga förstås inte av många människor som felaktigt tror att den som uttalar vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” automatiskt kommer att vinna Allahs godkännande och träda in i paradiset, och som tror att det enbart är genom att uttala dessa ord som de övergår från tillståndet av jahiliyyah till islam och från otro till tro. Detta är inte sant alls, eftersom det blotta uttalandet av vittnesbördet aldrig kommer att förändra en människa. Det är snarare det helhjärtade antagandet av deklarationen ”det finns ingen gudom utom Allah”, som har bestämda krav som måste omsättas i praktiken, som kommer att vara till verklig nytta och leda till Allahs godkännande och inträde i paradiset.

Den första generationen muslimer och de tidiga lärda förstod aldrig vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah”, som nämns i den utsagan från Sändebudet (”den som säger ’det finns ingen gudom utom Allah’ kommer att träda in i paradiset”), som enbart ett uttalande, utan de förstod att man måste tillämpa deklarationen ”det finns ingen gudom utom Allah”, så att den påverkar och förändrar både honom själv och andra i enlighet med dess villkor och krav.

Islam erkänner inte dessa ”teoretiska muslimer”; snarare betraktar islam dem som människor som är oförmögna att uppfylla det islamiska kravet att upprätta denna religion som ett fullständigt sätt att leva och en civilisation. De stagnerar vid känslomässig tro och intellektuell övertygelse utan att gå vidare till handling eller tillämpning, medan jahiliyyah aktivt för dem i sin riktning. De gör ingenting för islam, och

i själva verket hindrar de människor från Allahs väg genom att påstå sig vara sanna representanter för islam, trots att detta är långt från sanningen.

Denna viktiga fråga är knuten till andra viktiga ämnen som kräver omfattande diskussion.

Domen över samhällen i denna tidsålder och de hinder som möter islamiska förkunnare

Det återstår två ämnen som rör den grundläggande principen – att ”det finns ingen gudom utom Allah” är grunden för islams och det mänskliga samhällets existens – och dessa två frågor är följande:

Det finns samhällen som höjer otrons fana, vilket innebär att de öppet förkastar islam som ett fullständigt system och en livsordning, och människorna under deras styre är i allmänhet icke-troende. Den ideologi som styr och dessa samhällens människors tro överensstämmer med varandra.

Det är ett obestridligt faktum att när ett samhälles ideologiska principer och dess människors verklighet överensstämmer, då bedöms människorna i allmänhet utifrån dessa ideologiska grunder.

När de rådande begreppen, filosofin eller kulturen i dessa samhällen härrör från otro på islam eller tro på någon företeelse som på något sätt står i motsättning till islam, betraktas detta samhälle enligt islam som ett jahilitiskt eller otroget samhälle. Detaljerna utöver denna grundläggande punkt är inte viktiga.

Med andra ord kan ett samhälle med rätta beskrivas med beteckningar såsom kommunistiskt, kapitalistiskt, ateistiskt, västerländskt, österländskt, romerskt, persiskt eller någon annan liknande benämning, men så länge det inte följer islam fullständigt betecknas det som ett jahilitiskt och otroget samhälle. Förvisso är de som tror på, strävar för, kämpar för och dör för andra saker än islam tydligt otrogna och jahilitiska.

På samma sätt, när islam är den upphöjda fanan, den islamiska sharian är landets lag, människorna är lojala mot islams principer och ideologi, arbetar för dess ära och kämpar för att Allahs ord skall bli överlägset, då är det obestridligt att detta samhälle är ett islamiskt samhälle och att det är grundat på den centrala principen att ”det finns ingen gudom utom Allah”.

Det som skapar förvirring och är svårt att förstå är när ett samhälles proklamerade ideologi skiljer sig från dess människors verklighet. Tyvärr är det exakt detta som sker idag när många samhällen höjer jahiliyyahs fana, vare sig den är sekulär, kommunistisk eller kapitalistisk, medan människorna i dessa samhällen påstår att de är muslimer, att de vill ha islam och att de är avkomlingar till muslimer. Denna situation har aldrig tidigare inträffat i historien, att de tillämpade principerna och ideologin i ett samhälle samt dess styrande lagar är sekulära och förkastar islamiska lagar, islamiska

värderingar, etik eller kultur, helt eller delvis, medan människorna i detta samhälle påstår att de är muslimer. Denna motsägelsefulla situation har aldrig tidigare förekommit i mänsklighetens historia!

En missuppfattning är att en liknande situation uppstod omedelbart efter tatarernas invasion av muslimska länder. I själva verket styrde tatarerna de muslimska länderna med våld, och människorna i dessa länder hatade tatarerna, bekämpade dem, insisterade på att vara muslimer och förblev lojala mot islam. I slutändan var det faktiskt tatarerna som var tvungna att omfamna islam och styra enligt islam. Det är uppenbart att den tatariska erfarenheten inte på något sätt liknar något av dagens samhällen. Tatarerna försökte styra muslimerna genom Al-Yasa (det tatariska styrsystemet), men muslimerna vägrade underkasta sig eftersom de förkastade de otrognas och jahiliyyahs lagar. Därför kunde jahiliyyah aldrig segra i de tidigare muslimska samhällena, även om de tillfälligt besegrades på slagfältet och deras städer intogs. Jahilitiska lagar och livsformer blev aldrig dominerande i dessa tidigare samhällen, och en stor klyfta bestod mellan de tatariska härskarna och den vanliga befolkningen.

Det kan ha funnits vissa personer eller grupper som följde tatarerna av kärlek till det världsliga livet mer än livet i det hinsides. Verkligheten var emellertid att dessa människor var mycket få, och den stora majoriteten av befolkningen underkastade sig inte tatarernas lag och följde dem inte.

Islams fiender, särskilt i denna tidsålder, har lärt sig av historien. Innan de störtade islams styre och sharians lagar arbetade de tålmodigt för att undergräva grunden för det islamiska samhället tills människorna inte längre var fast hängivna islams principer, ideologi och metodik. När den absoluta lojaliteten till islam väl hade störtats föll hela samhället, eftersom det var bräckligt och inte gjorde något motstånd mot att ledas vilse. Denna olyckliga situation förutsades och beskrevs i en hadith från Allahs Sändebud (sas):

Han sade: ”Människorna kommer snart att kalla varandra till att angripa er på samma sätt som människor bjuder in varandra att samlas kring och dela sin måltid.” Någon frågade: ”Kommer det att bero på att vi är få till antalet vid den tiden?” Han svarade: ”Nej, ni kommer att vara många vid den tiden; men er tyngd och ert inflytande kommer att vara som skummet och skräpet som flyter ovanpå strömmande vatten, som snart förs bort av en flodvåg, och Allah kommer att ta bort fruktan för er ur era fienders hjärtan och kasta in ’wahn’ i era hjärtan.” Någon frågade: ”Vad är ’wahn’?” Allahs Sändebud svarade: ”Kärlek till det världsliga livet och motvilja mot döden.”

Nutida samhällen grundar tydligt livet på otro, sekularism, motstånd mot Allah (swt) och Hans Sändebud (sas), hån mot islam och muslimer, samt intriger dag och natt för att släcka Allahs ljus, och de dödar alla som försöker omfamna den verkliga islam som de fruktar ska återvända. Trots allt detta påstår människor fortfarande att de är muslimer, och islams fiender låter dem medvetet tro det. De tror att de är muslimer så länge de

ber, fastar och betalar zakat (den obligatoriska välgörenhetsavgiften baserad på en andel av ens förmögenhet) och så vidare.

Islams fiender låter medvetet människorna i de moderna samhällena tro att de är muslimer, eftersom de vet att de inte kan utplåna varje detalj och kvarleva av islam fullständigt. Därför nöjer de sig med att låta vissa yttre islamiska former finnas kvar så länge islams kärna inte existerar. På så sätt bedrar de dessa människor med dessa islamiska yttre former medan de i verkligheten varken underkastar sig islam eller praktiserar islam i sina liv.

Denna situation gör det svårt för de islamiska förkunnarna att förklara för människorna vad islam verkligen är, eftersom de tror att de redan är muslimer, enbart därför att de uttalar vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah”, ber, fastar under Ramadan, besöker Makkah, har islamiska namn, besöker moskéer och hör böneutropet varje dag.

Därför skymmer den dekorativa närvaron av vissa islamiska traditioner i samhället verkligheten att människorna har övergivit islam, och de blir chockerade och irriterade när vi kommer till den punkt där vi säger till dem att de i verkligheten inte är muslimer. Faktum är att det är mer rakt på sak när vi kallar till islam dem som öppet och ärligt motsätter sig islam, såsom amerikanerna. De finner det naturligt att vi kallar dem till islam eftersom de inte är muslimer – de kommer själva att bekräfta det, eftersom de vet att de inte följer islam och att de är icke-troende.

Å andra sidan befinner sig de nuvarande samhällen som vi lever i, vilka en gång var islamiska samhällen men som nu har utsatts för intellektuell invasion och fått sina grundvalar korrumperade, i ett så tvetydigt tillstånd att de som kallar till islam möter svårigheter på flera nivåer. När man exempelvis försöker kalla människorna i dessa samhällen till att omfamna islam säger de att de redan är muslimer eftersom de redan säger ”det finns ingen gudom utom Allah”, och därför slutar de lyssna redan från början. Vi har redan bemött dessa felaktiga påståenden och felslutet i detta argument.

Människor är verkligen okunniga och så långt de bryr sig om att veta anser de sig fortfarande vara muslimer. Detta är emellertid inte helt sant, eftersom människor i själva verket vet mycket mer än vad de praktiserar. Dessutom har de genom historien kallats till islams sanna form av många människor, men de insisterar på att gå i motsatt riktning bort från islam. I verkligheten känner de till islams väsen, och om man lyssnar på radio i de så kallade muslimska länderna finner man mycket om islams grundläggande principer som sänds ut direkt eller indirekt. Från de mest grundläggande elementen i den centrala trosläran till de finaste detaljerna har de lärt sig på ett eller annat sätt, i den utsträckningen att många har memorerat källorna, men ändå insisterar de på att kallas muslimer samtidigt som de förbehåller sig rätten att avvisa den fullständiga tillämpningen av islam i sina liv. Därför är deras påståenden helt enkelt felaktiga, och de bedrar endast sig själva.

Förtjänar nutida samhällen att ursäktas på grund av okunnighet?

Därefter kommer vi att diskutera några viktiga frågor som ofta väcks:

Den första frågan: ”Finns det en ursäkt för dessa samhällen som kan vara okunniga om islams grundläggande principer och religionens fundament? Har islams fullständiga budskap med dess bevis och argument nått dem?”

Detta är en mycket allvarlig fråga, eftersom den förvirrar många människor, liksom många islamiska rörelser och lärda som talar om islam. De hävdar att människor inte är ansvariga och att vi inte kan kalla dem otrogna förrän alla möjliga ursäkter har undanröjts. Därför är det viktigt att belysa denna fråga: när kan vi säga att islam tydligt har presenterats för människor, med alla nödvändiga bevis och argument, så att det är fullt berättigat att bedöma dessa samhällen som otrogna?

Som en sidokommentar antydde några av de rättfärdiga föregångarna och de tidiga islamiska lärda (Salaf) att Allah (swt) älskar stark insikt när man hanterar tvetydigheter, och ett orubbligt, fullständigt intakt förstånd när man hanterar begär. Det råder inget tvivel om att vi behöver stark insikt när det finns många tvetydigheter. Islams fiender liksom de som älskar islam har missförstått många frågor därför att de inte har använt sina sinnen på rätt sätt. Vi har tidigare nämnt att islam inte bara tilltalar sinnet och hjärtat, utan även tilltalar människans insikt och därmed närmar sig människan som en helhet.

Det islamiska förhållningssättet till insikt använder alla aspekter av det mänskliga medvetandet, inklusive inte bara sinnets analytiska och logiska förmågor utan också hjärtats känslor, tillgivenhet, emotioner och andra naturliga benägenheter. Därför behöver vi ha stark insikt när det finns tvetydigheter, och på samma sätt stärka de analytiska aspekterna av våra sinnen när begär kan förvränga frågornas sanna natur. Begär kan berusa sinnet, därför måste det bemötas med ett moget förstånd som känner till farorna, reglerna, gränserna och konsekvenserna av att släppa vissa känslomässiga aspekter fria. Ett fullständigt bruk av det mänskliga medvetandet, inklusive alla våra analytiska och känslomässiga förmågor, krävs för att lösa problem som innehåller tvetydigheter. Denna insikt som Allah älskar kommer därför att lysa upp vägen när det finns förvirrande tvetydigheter, men när begären är framträdande är ett intakt, orubbligt och moget förstånd absolut nödvändigt.

Nu kan vi återgå till vår fråga och försöka belysa ämnet om korrekt förmedling av islam med bevis och argument så att saken är fastställd och människor inte kan hävda okunnighet.

Först och främst måste vi betona att alla bevis och argument har fastställts fullständigt genom Allahs Sändebud (sas) och de gudomliga skrifterna, och att inga andra källor behövs. Utan tvivel, varje gång ett sändebud sändes av Allah, presenterade han bevisen och argumenten för det han kallade till genom logik och det budskap han mottagit från

Allah. Varje sändebud från Allah sändes uteslutande till sitt folk med lämpligt innehåll, budskap, bevis och argument. Därefter ledde Satan människorna bort från den sanna religionen, och då sände Allah ett nytt sändebud, och så fortsatte det tills Muhammad (sas) sändes som det slutliga sigillet över sändebuden. Han sändes med ett budskap som skulle vara sanningens kriterium och som innehöll alla nödvändiga bevis och argument för Allahs kallelse – att alla människor är skyldiga att underkasta sig Allah genom islam fram till Domedagen. Precis innan Sändebudet Muhammad (sas) sändes levde människorna i okunnighetens mörker, eftersom det inte fanns någon verklig gudomlig skrift bevarad, då Toran och Evangeliet hade förvanskats och Abrahams skriftrullar hade gått förlorade. Det fanns endast några få kvarlevor bland Bokens folk som kände till sanningen, men de var inte i stånd att konfrontera människorna med denna sanning, än mindre kalla dem till att upprätta Allahs religion.

När Muhammad (sas) kom till mänskligheten beskrev Allah (swt) honom som en lysande lampa som vägleder människorna till sanningen:

”O Sändebud! Vi har sänt dig som ett vittne, en förkunnare av goda nyheter och en varnare. Som en som kallar människorna till Allah med Hans tillåtelse, och som en klar och lysande lampa.” (Al-Ahzab 33:45–46)

Sedan den stund då Muhammad (sas) sändes av Allah (swt) har hans ljus övervunnit mörkret, och bevisen och argumenten som kallar till islam har blivit tydligt fastställda. Ingen kan förneka detta, eftersom Allahs ord har uppenbarats och Hans befallningar till mänskligheten har gjorts klara. Precis som ingen kan förneka existensen av den klart lysande solen är det inte möjligt för någon att förneka det autentiska budskapet, dess bevis och dess giltighet såsom det fastställts genom Koranen och Sändebudets (sas) sunna, eller levnadssätt. Koranen och Muhammads (sas) liv är ljus som vägleder människorna fram till Domedagen. Därför finns det ingen ursäkt för någon att inte känna till vad hans Herre befaller och vilken religion Han har valt för dem.

Vi betonar vikten av att skilja mellan fastställandet av Allahs budskap och förståelsen av det.

Allahs budskap och beviset för dess äkthet har varit fastställt sedan Muhammad (sas) sändes med den slutliga uppenbarelsen, Koranen, och Allah har lovat att bevara den, såsom nämns i Koranen:

”Vad gäller denna Påminnelse är det Vi som har sänt ned den, och det är Vi som kommer att bevara den.” (Surah Al-Hijr 15:9)

Därför har saken varit fastställd sedan Koranens uppenbarelse samt genom existensen av Allahs Sändebud (sas) och hans lära.

Vad gäller förståelsen av Allahs budskap är detta en annan fråga än själva fastställandet av budskapet, och vi kommer att förtydliga detta ytterligare genom artikeln skriven av

Sheikh Ishaq ibn Abdurrahman Al Al-Sheikh, ”Att kalla någon för otrogen (takfir) och skillnaden mellan fastställandet och förståelsen av Allahs och Hans Sändebuds (sas) bevis.” Vi kommer att välja ut några citat från denna artikel:

Han skrev: ”Frågan om takfir (att kalla någon otrogen, vilseledd eller heretisk) har djupa rötter i de islamiska sektornas historia. Den var ett kännetecken för Al-Khawarij och dem som liknade dem. Ordet takfir blev senare ett skällsord och användes som ett vapen mot dem som försökte kalla till den korrekta förståelsen av islam baserad på Allahs (swt) absoluta enhet och överhöghet. Med tiden utvidgades islams krets så mycket att alla nu betraktas som muslimer även om de begår sådant som är välkänt som stridande mot islam.”

Därför är frågan om att kalla någon otrogen mycket gammal. Det fanns en period i den islamiska nationens historia då många avvikande sekter uppstod. Människor misstrodde varandra och antog det värsta om varandra i fråga om trosuppfattning, och anklagade lätt varandra för otro. För att försvara sig gick vissa människor till och med till lärda för att få skriftliga dokument som bevisade att de var muslimer. De bar dem med sig hela tiden så att de kunde visa dem för vem som helst som kallade dem otrogna och säga: ”Detta är mitt bevis, skrivet av imamen, att jag är muslim.”

Kaos uppstod både inom muslimsk kultur och trosuppfattning, och människor kallade lätt varandra för ”otrogna”. Därför fruktade man att bli kallad otrogen trots att man var säker på att man verkligen var muslim. Naturligtvis inleddes en kampanj bland människor mot detta kaos, och som ett resultat blev människor känsliga för att kalla någon för otrogen. Denna kampanj gick dock själv vilse, eftersom människor blev överkänsliga och helt undvek att döma dem som verkligen förtjänade att kallas otrogna, allt för att skydda dem som eventuellt kunde bli orättvist anklagade.

Frågan om att kalla någon otrogen har blivit ett mycket tabubelagt ämne, och islams fiender har uppmuntrat detta och dragit enorm nytta av det. De har gjort människor rädda för att kalla någon otrogen även om han hädar Allah, Hans Sändebud Muhammad (sas) eller den Heliga Koranen. Människor har blivit mycket känsliga för att kalla någon individ, sekt eller något samhälle för otroget, såsom Sayyed Qutub sade: ”Det blev en förseelse, ja till och med ett stort brott, att beskriva någon individ, sekt eller något samhälle som varande i otro.”

Utan tvekan försvårar denna fråga – vilket också var dess avsedda syfte – arbetet för dem som kallar människor till att acceptera sanningen och den korrekta tron som bygger på Allahs enhet, överhöghet och absoluta auktoritet. Begränsningen av diskussionen kring denna fråga försvårar verkligen arbetet för islamiska förkunnare som måste döma, enligt Allahs regel, beträffande samhällen, sekter, länder och individer. Det har blivit skrämmande att kalla någon otrogen. Till och med Hamed Abo El Nasr, den tidigare ledaren för Muslimska brödraskapet, sade: ”Vi kan absolut inte kalla någon för otrogen.”

Jag hörde också någon i fängelset säga: ”Jag kan inte ens kalla judar och kristna för otrogna.”

Detta har blivit reaktionen på kallelsen att upprätta islam och den korrekta trosuppfattningen i det praktiska livet, vilket kräver att gränser för lojalitet och fiendskap fastställs samt att situationer, sekter, styrsystem och till och med individer bedöms. Islams fiender har utnyttjat denna fråga, och de bestraffar alla som vågar kalla en annan individ eller grupp för otrogen. Sayyed sade i sin förklaring till Surah Al-An‘am: ”Islams fiender känner till denna kontrovers; därför ägnar de sig åt att förvilla människor, förvirra dem och få dem att tvivla. Följaktligen blir det ett brott att kalla någon för otrogen, och den som är skyldig till detta brott ska gripas och hårt bestraffas.”

Han sade också: ”De som kallar till islam måste ta sig förbi detta hinder, och de måste förstå historien bakom denna fråga. Den måste vara kristallklar så att de kan konfrontera jahiliyyah utan tvekan. Detta kommer aldrig att ske förrän de tror att de själva är de verkliga muslimerna och att de som blockerar deras väg och hindrar människor från Allahs väg är de verkliga förbrytarna. Dessutom kan de inte uthärda vägens svårigheter förrän de är säkra på att detta är en fråga om tro och otro, och att de följer Allahs väg medan deras folk följer en annan väg. Alla beteckningar måste fastställas, alla masker måste avlägsnas och alla frågor måste definieras tydligt, så att de som går under genom otro går under på grundval av bevis och de som lever i tro lever på grundval av bevis.”

Sådan är den stora insikt som Qutub lär oss beträffande följande vers i Koranen:

”Så förklarar Vi Våra tecken tydligt, för att de brottsligas väg skall bli tydligt urskiljbar.” (Surah Al-An‘am 6:55)

Det var verkligen Sändebudens plikt att tydligt definiera de klara tecken genom vilka man kan skilja mellan ljus och mörker, tro och otro, islam och jahiliyyah, vägledning och villfarelse. Om de inte hade gjort detta skulle de inte ha fullgjort sin plikt.

Alla Sändebud lyckades först genom Allahs nåd och barmhärtighet, och därefter genom sin hängivenhet, uppriktighet och beslutsamhet att framföra de vägledande ljusen från den gudomliga vägledningen och att fastställa de tydliga gränserna mellan de två grupperna. Såsom Allah befallde Muhammad (sas) att säga till sitt folk:

”O ni otrogna! Jag dyrkar inte det som ni dyrkar. Inte heller dyrkar ni Honom som jag dyrkar. Inte heller kommer jag att dyrka det som ni har dyrkat. Inte heller kommer ni att dyrka Honom som jag dyrkar. Er religion är er, och min religion är min.” (Surah Al-Kafirun)

Muhammad (sas) befalldes också att säga:

”Bokens folk! Ni har ingen fast grund att stå på förrän ni upprättar Toran och Evangeliet…” (Surah Al-Ma’idah 5:68)

Därför är det Sändebudens plikt att kalla icke-muslimer för ”otrogna” så att de kan föras ut från mörkrets djup till ljuset. Det är Sändebudens plikt att säga till dem att de tror på falskhet och att de saknar en fast grund att stå på. Sändebuden beordrades att konfrontera människorna med deras verklighet – allra enklast att de var otrogna.

Allt inom islam har dock sin korrekta metodik för tillämpning, annars hamnar angelägenheterna i oordning, såsom har skett inom vissa islamiska rörelser och sekter. Vissa av dessa rörelser överdriver i att kalla människor otrogna; de kallar till och med varandra otrogna på grund av en enkel tvist eller meningsskiljaktighet. Denna fråga måste ha sina korrekta villkor och sin metodik så att islams fiender inte kan dra nytta av människors känslighet inför detta ämne. Dessa villkor och denna metodik gör det möjligt för dem som kallar till islam att förklara frågan med rätt måttfullhet.

Sammanfattningsvis är detta den första frågan: Som vi tidigare har sagt har sanningen i Allahs budskap och alla nödvändiga bevis redan blivit fastställda, även om de inte förstås fullt ut av alla människor. Förtydligande krävs endast när det gäller vissa underordnade frågor som betraktas som delar av islam. Om någon till exempel medvetet trampar på den Heliga Koranen eller förkastar Sunnah behöver vi inte informera honom om att denna handling utgör otro, eftersom dessa frågor tydligt tillhör islams grundvalar. Han bör dock uppmanas till ånger. Om någon begår vissa synder som kan vara tvetydiga för vissa människor, såsom villoläror eller mindre handlingar, måste de informeras om att detta är otro för att de ska kunna undvika det och ångra sig. Om handlingen däremot rör en av islams stora grundläggande frågor, blir den som begår den en otrogen.

Den andra frågan: Även om det finns oenighet bland muslimska lärda beträffande vissa särskilda fall – där budskapet och dess bevis till synes inte har nått vissa människor – om dessa ska betraktas som otrogna eller ursäktas, råder det enhällighet bland alla lärda om att de inte betraktas som muslimer i det praktiska världsliga livet, så oenigheten gäller endast huruvida de kommer att ursäktas i Nästa liv eller inte.

Denna fråga är mycket viktig. Detta eftersom även om vissa människor skulle ursäktas av Allah i Nästa liv, ska de inte betraktas som muslimer ur vårt perspektiv i detta världsliga liv. Allah vet allting och Hans vilja och dom är absoluta, fullkomliga och fullständigt rättvisa. Det finns sådana extrema fall att vi uppenbarligen måste överlämna dem till Allah, såsom fallen med dem som är oförmögna att ta emot eller förstå på grund av allvarliga brister i sina sinnen eller mentala förmågor. Vi lär oss i hadith att sådana människor kommer att prövas i Nästa liv och att deras verkliga ställning då kommer att göras uppenbar. Därför vet Allah verkligen allt och Han är den mest rättvise, och Han har tagit hand om allting. Den slutliga domen i Nästa liv tillhör endast Allah, och vi har ingen roll i detta. Vår enda roll är att göra bedömningar, inklusive bedömningar om tron eller otron hos människor och samhällen omkring oss, utifrån våra egna förmågor, för att

ordna våra angelägenheter och fullgöra våra egna plikter att åter upprätta islam på jorden.

Vissa människor diskuterar denna fråga, men de är okunniga om det faktum att budskapet liksom alla bevis redan har fastställts eftersom de finns tillgängliga för alla att se om de så önskar, och därför är människor i allmänhet ansvariga för att känna till Allahs budskap. Det råder enhällig överenskommelse bland alla lärda i denna fråga. Den enda oenigheten gäller ödet för människor som kanske inte har haft någon kontakt med Allahs budskap, men även om det inte har nått dem betraktas de inte som muslimer ur vårt praktiska perspektiv och i våra världsliga förhållanden.

Sheikh Ishaq sade: ”Detta är islams grund: att inte dyrka någon annan än Allah. Om någon dyrkar andra herrar tillsammans med Allah blir han en otrogen. Allah har sänt Sändebuden och Skrifterna med denna sanning. Därför har själva budskapet och ansvaret att acceptera det fastställts genom Sändebudet och den Heliga Koranen. De islamiska lärda har därför nämnt att om någon dyrkar någon annan herre än Allah behöver vi inte informera honom om att denna handling är otro, eftersom detta är islams grund och redan är väl etablerat på jorden. Han ska dock uppmanas till ånger, annars kommer han att dödas (under auktoriteten och närvaron av en islamisk stat). Om någon begår sådant som kan vara tvetydigt för vissa människor, såsom villoläror (som vissa tvister som fördes av Murji’ah och Qadariyyah), måste de informeras om att detta är otro så att de kan undvika det och ångra sig.”

Det vi förstår av denna lärde är alltså att vi är ansvariga för att informera människor om mindre handlingar av otro som de kanske inte känner till, men inte om sådant som tillhör islams grundvalar och som alla är skyldiga att känna till.

Han ger ett exempel med människor som dyrkar gravar när han säger:

”Varför skulle vi behöva informera människor som dyrkar gravar om att denna handling är otro, när de uppenbarligen inte är muslimer från första början? (Det vill säga att dessa människor måste kallas till islam och inte behandlas som om de vore muslimer som begår en mindre förseelse.)

Allah säger:

’Ej heller skall de träda in i Paradiset förrän en kamel passerar genom ett nålsöga.’ (Surah Al-A‘raf 7:40)

”Den som sätter något vid Allahs sida, det är som om han har fallit från himlen och fåglarna rycker bort honom, eller vinden sveper bort honom till en avlägsen avgrund.” (Surah Al-Hajj 22:31)

”Allah förlåter inte att någon sätter medhjälpare vid Hans sida.” (Surah Al-Nisa 4:48)

”Men den som förnekar tron, hans gärningar blir förgäves.” (Surah Al-Ma’idah 5:5)

Denna kontrovers har också lett till en annan fruktansvärd villfarelse, nämligen att Budskapet och ansvaret att känna till detta Budskap inte har fastställts genom Sändebudet (sas) och Koranen. Vi söker skydd hos Allah från detta missförstånd som får dem att glömma Sändebudet (sas) och Koranen. Vi kan inte ens kalla Ahl al-Fitrah – de människor som levde under den långa perioden av mörker då inga sändebud hade sänts – för muslimer, och vi kan inte heller be om förlåtelse för dem. Det är detta som angår oss i denna värld. Vad gäller Nästa liv råder det oenighet bland de muslimska lärda om huruvida de kommer att ursäktas på Domedagen."

Sheikh Muhammad bin Abdulwahhab sade:

"Sändebudets (sas) följeslagare under Abu Bakrs tid betraktade de människor som vägrade betala zakah – den obligatoriska avgiften där en viss del av ens förmögenhet ges till välgörenhet – som avfällingar. De betraktade också shiiterna, människorna i moskén i Kufa och Ubaid al-Qaddahs söner som avfällingar."

Därför betraktar vi personer som otrogna när tecken på otro framträder hos dem.

Sheikh Muhammad bin Abdulwahhab sade också: "Ibn Taymiyyah ansåg att en specifik person inte kunde kallas otrogen förrän Budskapet och bevisen hade nått honom. Detta innebär inte att personen måste förstå islam på samma sätt som Abu Bakr gjorde, men om han känner till Allahs ord och Hans Sändebuds ord, och det inte finns någon annan ursäkt för honom, då är han en otrogen eftersom Budskapet har nått honom och han vägrade att lyda. Vissa kommer att vägra lyssna eller förstå därför att de inte vill, såsom Allah har sagt i Koranen:

'Vi har lagt övertäckningar över deras hjärtan så att de inte kan lyssna till Koranen.' (Surah Al-Kahf 18:57)

'Sannerligen är de värsta av alla varelser i Allahs åsyn de som är döva och stumma och inte förstår.' (Surah Al-Anfal 8:22)

Därför förstår vi av Ibn Taymiyyahs och de muslimska lärdas ord att vi inte kan kalla någon för otrogen förrän Budskapet och dess kallelse har fastställts och islam har nått honom. Detta innebär inte att han måste förstå bevisen. Om så vore fallet skulle ingen alls vara otrogen. Om förståelse vore ett villkor, säger han, 'skulle judarna och de kristna inte kunna kallas otrogna eftersom de inte förstår bevisen.'som vi tidigare nämnt krävs förklaring och klargörande i frågor som kan vara tvetydiga för vissa människor, och tills dessa frågor har klargjorts kommer dessa människor inte att betraktas som otrogna. Han fortsätter: "Ingen kan ursäktas med okunnighet beträffande islams välkända grundläggande principer, vilka är kända även av judar, kristna och otrogna, såsom att ingen får dyrkas utom Allah och att ingen får motsätta sig Allahs Sändebud (sas)." Han säger också: "Ibn Taymiyyah sade att Abu Bakr al-Razi betraktades som en avfälling eftersom han dyrkade planeter, trots att människor trodde att han var en muslimsk lärd. Detta är ett bevis på att vi kan betrakta en specifik person som otrogen under rätt

omständigheter.” Därmed är det bevisat att om en specifik person begår en handling av otro (i detta fall: dyrkan av planeter) så betraktas han som otrogen.

Han tillägger: ”Bevisen för tron har fastställts – till den grad att det inte finns någon ursäkt – genom Sändebudet (sas) och Koranen. När någon känner till dem har Budskapet fastställts för honom. Detta framgår tydligt när Ibn Taymiyyah sade att en specifik person inte kan kallas otrogen förrän Budskapet har nått honom. Detta innebär inte att personen måste förstå islam på samma sätt som Abu Bakr gjorde, men om han känner till Allahs ord och Hans Sändebuds (sas) ord, och det inte finns någon ursäkt för honom, då är han otrogen. Detta är samma situation som för de otrogna på Allahs Sändebuds (sas) tid, då Budskapet och alla nödvändiga bevis hade nått människorna, men ändå förnekade några av dem, såsom Allah uppenbarade:

’Vi har lagt övertäckningar över deras hjärtan så att de inte kan lyssna till Koranen.’ (Surah Al-Kahf 18:57)

Han upprepar: ”Koranen är Allahs bevis; därför är den som känner till Koranen ansvarig inför Allah och alla bevis har fastställts för honom till den grad att det inte finns några ursäkter. Problemet är emellertid att vissa människor inte kan skilja mellan att bevisen har fastställts och att bevisen har förståtts. Många bevis hade fastställts för de otrogna och hycklarna, men de förstod dem inte, såsom Allah sade:

’Eller tror du att de flesta av dem hör eller förstår? De är endast som boskap, ja ännu mer vilsegångna på sin väg.’ (Surah Al-Furqan 25:44)

Det finns en skillnad mellan att fastställa bevisen och att förstå de bevis som förklaras i Allahs Budskap. Sheikh Sulaiman bin Abdullah – en av Muhammad bin Abdulwahhabs ättlingar – nämnde, när han förklarade islams grundläggande princip att ingen får sättas vid Allahs sida, att den som uttalar tawhids ord, det vill säga vittnar att det inte finns någon gudom utom Allah, samt ber och betalar den föreskrivna allmosan, men därefter bryter mot detta vittnesbörd genom sina ord och handlingar, såsom att be till de rättfärdiga och offra för dem (handlingar som endast ska riktas till Allah och utföras för Allahs skull), då är han lik judarna och de kristna som uttalar tawhids ord men sedan gör det som strider mot det. Därför måste de människor som säger att de som sätter medhjälpare vid Allahs sida först måste informeras tydligt innan de kan betecknas som otrogna också säga att judarna och de kristna måste informeras, och att de därför inte kan kallas otrogna förrän de har informerats.”

Han säger också att Ibn al-Qayyim bekräftade att de människor som följer sina lärda i handlingar av otro, trots att de hade kunnat söka sanningen och få kunskap om den, men i stället vände sig bort från den, är otrogna. Han betraktade de människor som inte kände till sanningen som samma som Ahl al-Fitrah, människorna under den långa mellanperiod då inga sändebud hade framträtt, och ingen av dessa grupper är muslimer.

Ibn al-Qayyim sade i sin bok ”De två migrationernas väg”, där han klassificerade de otrogna, följande när han kom till den sjuttonde kategorin, efterföljarna (av de otrogna):

”De själva är de okunniga bland de otrogna; de är blinda efterföljare, likt åsnor som säger: ’Vi fann våra förfäder på en väg, och vi fortsätter att finna vägledning i deras fotspår’ (såsom det återges i Koranen). Men de lever i fred med muslimerna och bekämpar dem inte, såsom hustrur och andra familjemedlemmar till dem som aktivt bekämpar islam, deras tjänare och deras anhängare som inte ägnar sig åt att släcka Allahs ljus, försöker förstöra Hans religion eller försvaga Hans ord. De är endast som boskap som följer blint. Det råder enhällig enighet bland alla lärda om att dessa människor också är otrogna, även om de är okunniga och endast imiterar sina ledare. Vissa avvikande innovatörer försöker hävda att dessa människor inte kommer att fördömas till Helvetet och att de är som människor som inte kände till islam. Men detta har inte sagts av någon av Sändebudets (sas) följeslagare, deras efterföljare eller de muslimska lärda.”

Han fortsätter med Ibn al-Qayyims ord:

”Islam är att inte dyrka någon annan än Allah, att tro på Hans Sändebud och att lyda honom; och den som motsätter sig detta blir otrogen. Om han inte är en trotsig otrogen (som aktivt motsätter sig eller bekämpar islam), då är han en okunnig otrogen. Att inte aktivt motsätta sig islam innebär inte att han inte är otrogen; ty att vara otrogen innebär att förkasta tron på Allahs Enhet och att förkasta Hans sändebud, antingen genom trots eller genom okunnighet och efterföljelse av de trotsiga otrogna. Även om han själv inte är trotsig följer han de trotsiga otrogna. Allah har i Koranen sagt att dessa efterföljare och imitatörer kommer att fördömas till Helvetet och att både de och deras ledare kommer att träda in i Helvetets eld.”

Han nämnde därefter några koranverser och uttalanden från Sändebudet (sas) om denna fråga.

Författaren talade om förbudet mot att visa lojalitet mot Allahs fiender och sade:

”I den hadith som återberättats av Thawban sade Allahs Sändebud (sas):

’Den yttersta stunden kommer inte förrän stammar ur mitt folk ansluter sig till avgudadyrkarna och stammar ur mitt folk dyrkar avgudar.’

Det råder inget tvivel om att detta sker just i dag i verkligheten i de (så kallade) muslimska samhällena.

Abu al-Wafaa ibn Uqail sade:

’Om du vill veta om människorna i din tid verkligen är muslimer eller inte, låt dig inte vilseledas om du ser dem be och utföra pilgrimsfärden, utan se om de visar lojalitet mot islams fiender eller inte.’

Frågan om lojalitet till islam och muslimerna är avgörande; ty den som ber och utför pilgrimsfärden men visar lojalitet mot Allahs fiender, hans goda gärningar är förgäves.

Sändebudet (sas) sade:

'Människorna kommer snart att kalla varandra till att angripa er, precis som människor bjuder in varandra att samlas kring ett fat med mat. Någon frågade: Kommer det att bero på att vi är få till antalet då? Han svarade: Nej, ni kommer att vara många till antalet då, men er tyngd och ert inflytande kommer att vara som skummet och bråten som flyter ovanpå rinnande vatten och snart förs bort av strömmen. Allah kommer att ta bort fruktan för er ur era fienders hjärtan och kasta in "wahn" i era hjärtan. Någon frågade: Vad är "wahn"? Allahs Sändebud (sas) svarade: Kärlek till det världsliga livet och motvilja mot döden.'"

Hudhayfah sade:

"Ni kommer att frukta att bli judar eller kristna utan att inse det."

Och han reciterade därefter ur Koranen: *"Troende! Tag inte judar och kristna till era bundsförvanter (intima vänner). De är varandras bundsförvanter. Och den av er som tar dem till bundsförvanter ska betraktas som en av dem. Allah vägleder inte de orättfärdiga."* (Surah Al-Ma'idah 5:51)

Umar ibn al-Khattab fördömde Abu Musa när han upptäckte att denne hade en kristen skrivare. Umar utbrast: "Kunde du inte hitta en muslim i stället?" Därefter reciterade han samma vers ovan (Al-Ma'idah vers 51). Se därför vad Umar sade endast därför att Abu Musa använde en kristen skrivare; än mindre vad människor gör i dag genom att visa lojalitet mot islams fiender. Allah (swt) sade:

"Du skall inte finna människor som tror på Allah och den Yttersta dagen ta till bundsförvanter och intima vänner dem som motsätter sig Allah och Hans Sändebud." (Surah Al-Mujadilah 58:22)

Det är tydligt att om någon tar någon annan till intim vän, beskyddare eller bundsförvant, så innebär det att han accepterar deras religion, och därmed blir han en av dem även om han inte inser detta. Många människor skäms över att ta ränta eller begå äktenskapsbrott, men de kan begå handlingar av otro utan att ens inse det.

När Allah förbjöd muslimer att ta icke-muslimer till vänner och bundsförvanter använde Han uttrycket:

"Allah varnar er för Honom Själv." (Surah Aal Imran 3:28)

Detta är en av de starkaste formerna av hot och varning i Koranen! Allah (swt) har förvisso tillåtit undantag, eftersom det är tillåtet för en hjälplös troende som befinner sig i islams fienders grepp och står inför överhängande fara för allvarlig orättvisa och

förföljelse att dölja sin tro och uppträda på ett sätt som ger intrycket att han står på samma sida som sina fiender.

Vår författare svarar dem som säger att vi inte bör ta avstånd från Allahs fiender och från dem som visar lojalitet mot de otrogna:

”Vi har presenterat bevisen för det lagliga undantaget från detta allmänna påbud från Allah, och alla muslimska lärda har erkänt dessa undantag. De har omständigheter och detaljer som måste uppfyllas och som rör hjärtat, tungan och alla människans organ. Allah sade om Ibrahim (frid vare med honom):

’Jag tar avstånd från er alla och från dem som ni åkallar vid sidan av Allah. Jag skall åkalla min Herre ensam.’ (Surah Maryam 19:48)

Allah sade också om Grottans människor:

”Nu när ni har tagit avstånd från dem och övergett de gudomligheter som de dyrkar vid sidan av Allah.” (Surah Al-Kahf 18:16)

Dessutom tog Allahs Sändebud (sas) avstånd från de tre män som stannade kvar, såsom vi alla känner till från deras berättelse (tre muslimer hade varit olydiga mot Allahs Sändebuds (sas) befallning att förbereda sig och ge sig ut för jihad. De blev inte otrogna, men de var långsamma att lyda och sköt upp saken. När Sändebudet (sas) återvände, till skillnad från hycklarna som framförde olika ursäkter för att de inte deltagit i striden, talade dessa tre muslimer sanning och erkände att de inte hade någon ursäkt och att de förtjänade klander för sin passivitet. Trots deras stora ånger ursäktade Sändebudet (sas) dem inte utan beordrade alla muslimer att ta avstånd från dem. De kände det som om hela jorden hade blivit trång för dem. De blev förlåtna och åter accepterade av gemenskapen först när Allah själv sände ner uppenbarelse som accepterade deras uppriktiga ånger över deras felsteg.)

Allah (swt) sade:

”*Ni har ett gott föredöme i Ibrahim och dem som var med honom. De sade till sitt folk: ’Vi tar fullständigt avstånd från er och från de gudomligheter som ni dyrkar i stället för Allah. Vi förkastar er, och fiendskap och hat har uppstått mellan oss och er tills ni tror på Allah, den Ende sanne Gudomen.’”* (Surah Al-Mumtahanah 60:4)

Detta är en tydlig förklaring, eftersom Ibrahim och hans följeslagare sade ”har uppstått”, vilket betyder att fiendskapen existerar från och med nu gentemot de otrogna. Fiendskapen bör förklaras öppet, och man bör kunna kalla den otrogne för otrogen och leva åtskild från honom. Betydelsen av fiendskap (ʿadawah på arabiska) är att den ena parten står på en kulle och den andra parten står på en annan. (Detta innebär att muslimer och otrogna inte har någon gemensam grund på grund av fiendskapen mellan dem.) I huvudsak måste muslimer ta avstånd från de otrogna med hela sitt väsen: genom hjärtat (i sin tro), genom ord och genom handling. En muslims hjärta är aldrig

tomt på avsky mot de otrogna; däremot råder oenighet om denna avsky bör döljas eller visas öppet. En muslim kan dölja sin fiendskap mot de otrogna om han tvingas till det, samtidigt som hans hjärta är fast övertygat om tron. Den kan också döljas om han är svag eller hjälplös, eftersom detta har getts dispens i Koranen. Denna uppfattning är allmänt accepterad så länge muslimen inte öppet visar samtycke till eller stöd för de otrogna. Den tredje situationen där en muslim kan dölja sin fiendskap mot de otrogna – samtidigt som han i sitt hjärtas djup motsätter sig dem och deras vägar – är om det finns en världslig fördel för honom i detta, och detta var vanligt bland de tidiga muslimska generationerna efter följeslagarna.

Vidare är de falska påståendena från dem som hävdar att man inte bör utvandra från eller visa fiendskap mot någon som inte hindrar en från att dyrka Allah eller studera islam ogiltiga; både logiskt och enligt sharia. Låt därför dem som lever i de kristnas och indiernas länder glädja sig åt denna falska regel, eftersom böner, böneutrop och studier av islam finns i dessa samhällen. I verkligheten upphäver detta falska påstående begreppet utvandring och jihad, och hindrar människor från den rättfärdiga vägen och det korrekta handlingssättet."

Efter denna diskussion bör skillnaden mellan frågan om att fastställa bevisen och argumenten för Allahs Budskap och förståelsen av dessa bevis vara tydlig. Den avgörande punkten är att det inte är en del av islam att avstå från att kalla någon otrogen om han förtjänar att kallas en otrogen. Inte ens de samtida lärda som ursäktar vissa människor därför att de verkligen är okunniga och betraktar dem som Ahl al-Fitrah (likt dem som levde under den förislamiska tiden) betraktar dem som muslimer. Därför, om vi betraktar människorna i vår tid som Ahl al-Fitrah och att islam inte har nått dem, såsom många nutida lärda hävdar, ska de fortfarande inte betraktas som muslimer även om de säger att deras fäder var muslimer och de påstår att de är muslimer genom födseln. Vi måste kalla dem att omfamna islam på nytt eftersom de inte förstår islams verkliga innebörd.

Mohamed Tawfeq Barakat försvarade Qutb mot den kritik som riktades mot honom i frågan om att kalla någon otrogen (takfir), och diskuterade frågan om okunnighet och huruvida detta verkligen har någon praktisk relevans för frågan:

"Det finns en – förment – oklarhet som människor tar upp beträffande de härskare som inte dömer enligt det som Allah har uppenbarat och de människor som frivilligt låter sig styras av människoskapade lagar. Denna oklarhet är okunnighet (det vill säga: borde inte okunnighet ursäkta härskare och människor från brottet att sätta medhjälpare vid sidan av Allah?). Deras resonemang är följande: Människor är överens om den allmänna principen att de som inte dömer enligt det som Allah har uppenbarat är otrogna, men människor som lever i denna tid vet inte att de måste döma enligt Allahs lag och att om de accepterar människoskapade lagar är de otrogna. Sayyed Qutb förklarade denna fråga när han sade: 'Återigen fastslår jag att varje härskare som inte dömer enligt det

som Allah har uppenbarat är en otrogen, och detta är ett eftertryckligt fastställt faktum i religionen. Även de som följer den otrogne härskaren, lyder honom och accepterar alla hans handlingar är själva otrogna precis som sin härskare. Allahs Sändebud Yusuf (frid vare med honom) förklarade att den ende som kan göra anspråk på gudomlighet är Allah, eftersom Han är den ende Gudomen, och därför tillhör suveräniteten ingen annan än Honom, och detta är den enda rätta och raka vägen, såsom upprepas i Koranen:

”Detta är den rätta och raka vägen.” (Surah At-Tawbah 9:36)

”… domen tillhör endast Allah. Han har befallt att ni inte ska dyrka någon annan än Honom. Detta är den rätta religionen, men de flesta vet det inte.” (Surah Yusuf 12:40)

Därför finns det ingen rätt religion utom islam, där Allah är den ende Gudomen och suveräniteten tillhör ingen annan än Honom. Men såsom betonas i versen ovan: ’de flesta människor vet inte detta’. De vet verkligen inte detta, och detta understryker att de inte befinner sig på den rätta och raka vägen; eftersom den som inte känner till något inte kan tro på det eller handla i enlighet med det. Därför kan människor som inte känner till islam absolut inte kallas muslimer, och de kan inte ursäktas på grund av sin okunnighet om islam. Det är omöjligt för någon att tro på något när de inte känner till dess grundläggande principer. Detta är ren logik.’”

Mohamed Tawfeeq Barakat fortsätter:

”Sayyed Qutb, må Allah förbarma sig över honom, utfärdade sitt omdöme enligt en tydlig logisk följd:

1. I islam betyder termen ’dyrkan’ inte enbart utförandet av religiösa ritualer, utan omfattar även moral, etik, lagar och alla andra aspekter av livet.”
2. Gudomlighet (Uluhiyyah) är relaterad till Allahs suveränitet; eftersom en muslim måste tro att Allah är den ende Gudomen och att suveräniteten inte tillhör någon annan än Honom. Detta är den sanna tawhid. Varje muslim måste helhjärtat acceptera detta faktum, och om någon inte känner till detta faktum betyder det att han inte känner till ett av religionens tydligt fastställda fakta; därför kan han inte ursäktas även om han inte känner till detta faktum. När det gäller religionens grundläggande och fastställda fakta måste man känna till dem innan man kan vara muslim.

Det är en gren av islam att fastslå att människor som är okunniga om religionens grundläggande principer är otrogna, därför insisterade Sayyed Qutb på att klargöra detta faktum. Dessutom är det viktigt för de islamiska rörelserna, eftersom vi genom att avslöja detta faktum kan avslöja den bedrägliga slöjan hos de nuvarande regimerna och hos de människor som stöder dessa regimer, eftersom Koranen syftar till att identifiera de brottsligas väg:

”Så förtydligar Vi Våra tecken så att de brottsligas väg må bli tydligt urskiljbar.” (Surah Al-Anʿam 6:55)

Den stora motivationen att arbeta för islam kommer inte enbart genom att tro att vi befinner oss på den rätta vägen, utan också genom att inse att våra fiender tror på falskhet, eller med andra ord att de är otrogna. Att avslöja detta faktum kan få vissa människor, som är förvirrade eller omedvetna om sanningen och till och med tror att de själva är de vägledda, att inse att de i själva verket har fallit ned i en djup avgrund och gått vilse. Islams fiender är mycket medvetna om denna förvirring, därför håller de alltid bedrägeriet vid liv genom att resa islamiska symboler i icke-islamiska regimer eller genom att främja sekter som kan se ut som islam men som i själva verket strider mot islam. Exempelvis har islams fiender förvrängt historien och faktiskt framställt Kemal Atatürks rörelse – som kraftfullt motsätter sig islam – som en revolution för att återuppliva islam, samtidigt som de hoppades att denna illvilliga rörelse fullständigt skulle eliminera islam i Turkiet.”

Tawfeeq Barakat fortsätter: ”Böckerna som skrivits om islams grundläggande troslära (aqidah) har bekräftat riktigheten i Sayyed Qutbs uppfattning, såsom Dr. Saeed Ramadan Al-Buti sade i sin bok (Stora universella vissheter): ’Suveräniteten tillhör ingen annan än Allah. Han är Lagstiftaren för Sina tjänare i alla deras olika angelägenheter som rör denna värld och det kommande livet. När de ställs inför något problem eller vill ordna sina liv måste de återvända till Allahs ord och göra det som Allah har befallt dem. Det finns många bevis i Koranen och Sunnah och det råder enhällighet bland alla muslimer om att den som förnekar detta faktum blir en otrogen även om han påstår att han tror på Allah och Hans Sändebud, ber, fastar och utför hajj.’ Därför sade Sayyed Qutb: ’Den första plikten för dem som kallar till islam är att riva ned de bedrägerier som jahiliyyah reser för att dölja sitt krig mot islam och avslöja att verkligheten i livet för dessa människor som styrs av jahiliyyah i själva verket är otro. Tyvärr begår de islamiska rörelserna ett allvarligt misstag genom att inte skilja mellan islam och otro samt mellan muslimer och otrogna, och därmed går de in i motsägelsernas villfarelselabyrint utan att känna sanningen och de nuvarande samhällenas verklighet. Islams fiender känner till detta misstag; därför ägnar de sig åt att förvirra människor, skapa tvivel hos dem och få dem att tveka. Följaktligen blir det ett brott att kalla någon otrogen; den som gör det bör gripas i pannluggen och fötterna.’”

Sammanfattningsvis har islam uppenbarats och Budskapet har fastställts såsom Allah har velat. Det finns ingen ursäkt för någon som är okunnig om detta; inte ens Ahl al-Fitrah och människor som inte känner till islam betraktas som muslimer.

Villkoren för vittnesbördet ”La ilaha illa Allah” – ”Det finns ingen gudom utom Allah”

Vi har tidigare nämnt att det finns sju villkor för islams grundläggande vittnesbörd och pelare – att ”det finns ingen gudom utom Allah (La ilaha illa Allah).” Detta vittnesbörd kommer inte att gagna den som uttalar det om inte följande sju villkor uppfylls:

För det första: Kunskap och förståelse av dess innebörd (al-ʿilm), vad det förnekar och vad det bekräftar. Om en person uttalar detta vittnesbörd utan att känna till dess innebörd eller dess krav, kommer han inte att dra nytta av det, eftersom han inte har trott på det som det kräver.

För det andra: Visshet om dess sanning (al-yaqin); detta innebär fullständig övertygelse utan något tvivel eller någon misstanke om sanningen i detta vittnesbörd.

För det tredje: Acceptans (al-qabul), vilket är motsatsen till förkastande. Detta uppnås genom att handla enligt det som Allah har befallt och överge det som Han har förbjudit.

För det fjärde: Underkastelse och efterlevnad (al-inqiyad); detta uppnås genom att uppfylla rättigheterna, skyldigheterna och kraven som följer av detta vittnesbörd, vilket innebär att fullgöra de obligatoriska handlingarna med uppriktighet inför Allah och med strävan efter Hans välbehag.

För det femte: Att dyrka Allah ensam med fullständig hängivenhet och uppriktighet (al-ikhlas); detta är den direkta motsatsen till att sätta medhjälpare vid sidan av Allah (shirk).

För det sjätte: Sannfärdighet (al-sidq), vilket förhindrar hyckleri.

För det sjunde: Kärlek (al-mahabbah) till detta vittnesbörd samt kärlek till och tillfredsställelse med allt det som detta vittnesbörd medför. Detta står i motsats till hycklarnas tillstånd.

Detta är hämtat från förklaringen av den grundläggande islamiska principen ”det finns ingen gudom utom Allah” (at-tawhid) i manuskriptet ”Förklaringen av Kitab at-Tawhid” av AbdulRahman bin Mohamed Al Qasim.

Allahs Sändebud (sas) sade: ”Allah har gjort Helvetets eld förbjuden för den som bekräftar att ingen har rätt att dyrkas utom Allah.” I förklaringen av detta uttalande, såsom det nämns i boken ”Att upphäva censur genom den sammanfattade förklaringen av Tawhid” av Hamad bin Ali bin Atiq:

”Al Hasan sade att innebörden av detta uttalande från Sändebudet (sas) är att man ska uttala detta vittnesbörd, förstå dess innebörd och handla i enlighet med det. Al Bukhari sade också att detta uttalande innebär att den som uttalar dessa ord i ångerögonblicket och därefter dör kommer att inträda i Paradiset.

Vissa lärda har sagt att detta uttalande från Sändebudet (sas) kan användas som förevändning för att försumma islamiska plikter och skyldigheter genom att hävda att det räcker att enbart uttala vittnesbördet ’det finns ingen gudom utom Allah’ och att inte sätta någon vid sidan av Allah, såsom de avvikande människorna från al-Murjiʾah säger. Detta påstående innebär att det inte skulle finnas några islamiska skyldigheter och att det inte skulle finnas något behov av att utföra goda handlingar eller undvika synder. Detta påstående leder i själva verket inte till något annat än att träda ut ur islams krets och gå vilse.

Sändebudets (sas) ord ’den som bekräftar’ innebär utan tvekan att personen som säger ’det finns ingen gudom utom Allah’ måste känna till dess innebörd och vad dess krav är, annars kommer det inte att gagna honom, eftersom han inte har trott på det som det kräver. Det finns två delar i vittnesbördet ’det finns ingen gudom utom Allah’: den första delen är förnekelsens pelare (nafyi), medan den andra är bekräftelsens pelare (ithbat). Vad som avses med den första delen, förnekelsen. Förnekelsen i ”det finns ingen gudom”, innebär att förneka gudomlighet och dyrkan för allt annat. Därefter tillkommer den andra delen, vilket är bekräftelsen ”utom Allah”, vilket innebär att bekräfta gudomlighet och dyrkan enbart för Allah; ty Han ensam är den sanna Gudomen. Allah (swt) sade:

”Allah själv vittnar om att det inte finns någon gudom utom Han; och likaså vittnar änglarna och de kunskapsbärande människorna i sanning och rättvisa om att det inte finns någon gudom utom Han, den Allsmäktige, den Allvise.” (Surah Alʿ Imran 3:18)

Många människor har gått vilse på grund av sin okunnighet om betydelsen av islams mest grundläggande förklaring; eftersom de tillskriver Allahs skapelser gudomlighet och dyrkan, såsom träd, stenar, jinner och tyranner. Detta innebär att de inte känner till betydelsen av ”det finns ingen gudom utom Allah” och att de inte handlar i enlighet med denna stora sanning. Detta står i skarp kontrast till Qurayshs otrogna på Allahs Sändebuds (sas) tid, som förstod dess innebörd men vägrade att handla i enlighet med den.”

Nästa fråga som vi vill behandla är följande: när den fana som ett samhälle höjer är sekulär och människorna i det samhället påstår att de är muslimer, vilket omdöme gäller då för detta samhälle?

Detta samhälle betraktas som ett otroget samhälle som sätter medhjälpare vid sidan av Allah eftersom det styrs av människoskapade lagar. Människornas situation i detta samhälle avgörs utifrån deras lojalitet och deras inställning till att förkasta falskheten. Den person som är lojal mot muslimerna och förkastar taghut och samhällets övriga avgudar betraktas då som muslim.

Därför måste den som vill vara muslim förkasta taghut och förneka falskheten samt vara lojal mot muslimerna. Det är ett grundläggande begrepp inom islam att betrakta ett

samhälle som höjer sekularismens fana som ett otroget samhälle som sätter medhjälpare vid sidan av Allah. När det gäller enskilda individer måste dock deras tro, lojalitet och hållning gentemot falskheten klargöras innan en viss individ betraktas som otrogen. Det som hände med Sändebudet (sas) bevisar detta, eftersom Makkah betraktades som Dar al-Kufr – de otrognas land – trots att Sändebudet (sas) och hans följeslagare fanns bland dess invånare.

Vi kan även beakta hadithen där Allahs Sändebud (sas) sade: ”En armé kommer att invadera Kaʿbah och när angriparna når Al-Baydaʾ kommer marken att öppna sig och sluka hela armén.” Aisha frågade då: ”Allahs Sändebud! Hur kommer de att slukas av jorden när det bland dem finns deras marknadsfolk (människor som arbetar med handel och inte är angripare) och människor som inte tillhör dem?” Allahs Sändebud (sas) svarade: ”Alla dessa människor kommer att slukas, men de kommer att återuppväckas och dömas enligt sina avsikter.”

Därför ska det allmänna omdömet om varje samhälle avgöras utifrån den fana det höjer, det vill säga den ideologi, lagstiftning och de seder som råder i det samhället. När den islamiska lagen upphör att tillämpas i sin helhet betraktas därför detta samhälle som helhet som ett otroget samhälle.

Vi måste dock avvakta innan vi betraktar enskilda individer i detta samhälle som otrogna tills vi har förvissat oss. Detta innebär att det allmänna omdömet om ett samhälle omfattar och drabbar alla människor i samhället, såsom Allah har sagt:

”Och akta er för en prövning som inte enbart kommer att drabba de orättfärdiga bland er.” (Surah Al-Anfal 8:25)

Här kommer straffet att drabba alla i det otrogna samhället, även om det finns muslimer bland dem; därefter kommer varje individ att återuppväckas och dömas enligt sina avsikter.

Ibn Taymiyyah, må Allah förbarma sig över honom, sade: ”Det råder enhällighet bland de muslimska lärda om att vi måste bekämpa tatarerna även om de uttalar ’det finns ingen gudom utom Allah’ och påstår sig vara muslimer, såsom vi vet från Allahs Sändebuds (sas) tradition. Denna fråga bygger på två principer; den ena är att vi känner till deras situation, och den andra är att vi känner till Allahs dom över dem.

Den första principen innebär att den som har haft att göra med tatarerna känner till deras verklighet. Här menar vi deras verklighet som helhet: varje sekt som inte följer den islamiska lagen och dess förpliktelser, exempelvis genom att överge de obligatoriska bönerna, inte betala zakat (den obligatoriska välgörenhetsavgiften), eller utöva någon form av villolära antingen i trosuppfattningar eller dyrkanshandlingar, eller hänskjuta sina tvister till taghuts domslut (de auktoriteter som dömer oberoende av Allahs lag), kommer i allmänhet att betraktas som otrogna. Det råder enhällighet bland alla lärda om att muslimer måste bekämpa dem även om de uttalar ’det finns ingen gudom utom

Allah', såsom Abu Bakr och Allahs Sändebuds (sas) följeslagare gjorde mot avfällingarna och khawarijerna, tills den väg som Allah har föreskrivit råder fullt ut. Den andra principen är att känna till och döma dem utifrån verkligheten i deras situation."

Det händer ofta att när vi talar med vår tids så kallade islamiska lärda frågar de: "Hur kan ni betrakta detta samhälle som varande i ett tillstånd av otro när de muntligen uttalar vittnesbördet 'det finns ingen gudom utom Allah'?" Svaret är att vi betraktar dem som otrogna på grund av deras uppenbara verklighet som vi känner mycket väl till, dessutom känner jag mig själv – jag vet hur jag levde innan jag blev en verklig muslim, och jag vet hur långt borta från islam jag var.

Därför är kunskap om människors verklighet avgörande och betraktas som ett av de viktigaste bevisen när det gäller att döma samhället. Människor kan fråga: "Öppnade ni människors hjärtan för att ta reda på om de inte är muslimer?" Svaret är: "Vi behöver inte öppna människors hjärtan för att klassificera detta samhälle som varande i ett tillstånd av otro, eftersom de vägrar att följa Allahs direktiv, hånar Allahs ord, inte dömer efter det som Allah har uppenbarat, samt dödar och fängslar dem som kräver att Allahs dom ska råda." Det finns många andra liknande tecken och bevis som gör oss säkra på vår bedömning av människors verklighet.

När det gäller den andra principen – att förstå samhällets situation – säger Ibn Taymiyyah: "De (tatarerna) kämpade för Djingis Khans monarki, och den som lydde dem och Djingis Khans avvikande befallningar – Al-Yasa – betraktades som en lojal vän till dem även om han var otrogen, och den som olydde dem betraktades som en fiende även om han var den bäste av muslimer." Detta var alltså situationen för tatarerna, Djingis Khan och hans söner.

Ibn Taymiyyah fortsätter: "Dessutom kämpade de inte för islam, och de ålade inte ahl al-dhimma (icke-muslimer som levde i islamiska samhällen under rättsligt skydd) att betala skatten som kallas jizya. Därför var Djingis Khan ett värre inflytande än Farao och hans minister Haman, eftersom han upphöjde sig själv på jorden, splittrade dess folk i grupper, förstörde grödorna och fick människor att avvika från islams religion som fördes fram av Sändebuden (sas). Dessutom ledde han människor till ett jahiliyyah-liv som var resultatet av hans avvikande och korrumperade politik. Om jag försökte redogöra för allt som jag har bevittnat och hört om dem, skulle jag inte ens kunna få plats med allt här."

"Det är allmänt känt inom islam att den som tillåter att man följer och accepterar någon lag som strider mot sharia betraktas som otrogen. Därtill döms den som ansluter sig till dem (tatarerna) bland ledare och härskare på samma sätt och betraktas som avfälling. Det blir också vår plikt att förklara krig mot dem och bekämpa dem, trots att det finns individer som lever i deras samhälle och som tvingas följa deras korrumperade lagar som strider mot Allahs lag, på samma sätt som Allah (swt) kommer att låta marken uppsluka den armé som kommer att invadera Kaʿbah, trots att Han vet att det bland dem finns individer som tvingades att följa med. Därefter kommer Allah (swt) att

återuppväcka dem enligt deras avsikter. Vi bör också notera att de som hävdar att tatarerna bör behandlas och bekämpas som bughat (en grupp muslimer som trotsar sina ledare och som bör bekämpas) tar djupt miste, eftersom tatarerna är annorlunda än andra och sprider fördärv på jorden samt överskrider gränserna för varje lag som rör islam.

”Vidare, även om man skulle anta att tatarerna tolkade islams bevis för att rättfärdiga sig själva, så är deras tolkningar inte korrekta. Faktum är att khawarijernas (en grupp som gjorde uppror mot Ali ibn Abi Talib) och de som vägrade betala zakat (obligatorisk allmosa) tolkningar är mer rimliga. Dessutom, om en otrogen tillfångatas och uttalar vittnesbördet ’la ilaha illa Allah’, ska han lämnas i fred; till skillnad från dem som överger sharialagen, eftersom de ska bekämpas på samma sätt som Abu Bakr bekämpade avfällingarna, eller som Ali bekämpade khawarijerna, eller på det sätt som tatarerna bekämpas, liksom varje annan sekt eller individ som uttalar vittnesbördet ’det finns ingen gudom utom Allah’ men inte följer sharialagen. När det gäller en otrogen som vittnar ’la ilaha illa Allah’, ska han lämnas i fred, såvida han inte vägrar att be; då ska han uppmanas att ångra sig, och om han fortfarande vägrar ska han dödas av muslimernas ledare. Det är inte berättigat för någon annan muslim att döda den otrogne, vilket fastslås av de malikitiska, shafiitiska och ahmaditiska rättsskolorna, till skillnad från den hanafitiska rättsskolan som anser att ett annat straff än döden ska utdömas för den otrogne.”

”Å andra sidan, om det finns en individ som vägrar utföra salah – bönen – eller någon annan obligatorisk dyrkanshandling, ska han bekämpas på samma sätt som avfällingar och khawarijer (en grupp som gjorde uppror mot Ali ibn Abi Talib) bekämpas. Det är obligatoriskt för den som tillfångatar dem att döda dem. Det är också nödvändigt att skilja mellan att tillfångata och döda en avfälling, och att bekämpa den som vägrar Allahs obligatoriska påbud tills han accepterar och underkastar sig dem.”

I sin diskussion om samhällens tillstånd av jahiliyyah och att deras länder betraktas som de otrognas hemländer säger Tawfeeq Barakat: ”De muslimska lärda och juristerna har varit eniga om att de troendes hemland är det som styrs av sharialagen, och att de otrognas hemland däremot är varje land som inte styrs av sharialagen. Vad gäller de länder och samhällen som en gång var muslimska men har avvikit från islams väg, betraktas de som krigets länder, och deras dom och status blir värre än de otrognas hemländer.”

Följaktligen hånar Tawfeeq Barakat dem som hävdar att dagens samhällen ursprungligen var muslimska och senare blev avfälliga, och att de inte ursprungligen var otrogna. Han förklarar:

”Dessa människor inser inte att de genom att framföra sådana påståenden dömer dessa samhällen på ett sätt som är mycket värre än de själva tror. Detta beror på att avfällingar

aldrig ursäktas eller befrias från ansvar, och kriget mellan dem och muslimerna kommer inte att upphöra förrän de återvänder till islams religion.”

Frågan här är alltså mycket enkel och tydlig; att döma ett samhälle som helhet är en rättslig dom som bekräftas av Seerah – Allahs Sändebuds (sas) biografi – liksom av koranversen:

”Och frukta en prövning som inte enbart kommer att drabba dem bland er som har begått orätt.” (Surah Al-Anfal 8:25)

I följande avsnitt kommer vi att diskutera innebörden av vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah”. Al-Qurtubi har nämnt tolkningen av följande vers i sin bok ”Den omfattande tolkningen av Koranens rättsliga bestämmelser”:

”Vid din Herre, Vi skall sannerligen fråga dem alla till svars för allt det de brukade göra.” (Surah Al-Hijr 15:92–93)

Den lärde och imamen Abu Abdullah Al-Qurtubi sade: ”Allahs ord: ’Vid din Herre, Vi skall sannerligen fråga dem alla till svars för allt det de brukade göra’, syftar på de människor som tidigare nämnts i suran, och Allah (swt) kommer att fråga dem om deras handlingar i detta världsliga liv. Det har också återberättats från Allahs Sändebud (sas) och nämnts i Sahih Al-Bukhari av många lärda att uttrycket ’för allt det de brukade göra’ syftar på vittnesbördet ’la ilaha illa Allah’ – ’det finns ingen gudom utom Allah’.“

Vidare har det återgetts att Al-Qurtubi sade: ”Denna vers visar oss sanningen i detta vittnesbörd och uppfyllandet av dess krav, eftersom Allah (swt) nämnde utförandet av handlingar och inte enbart uttalandet av ord; annars skulle Han (swt) ha sagt: ’För allt det de brukade säga.’ Även om tal kan betraktas som en handling utförd av tungan, är det avsedda – såsom språkets experter förstår det – att tal skiljer sig från handling. Allahs Sändebuds förklaring syftar därför på uppfyllandet av vittnesbördet ’la ilaha illa Allah’ – ’det finns ingen gudom utom Allah’.“

Vi kan också förstå denna innebörd genom Hasan Al-Basris uttalande: ”Iman (tro) är inte önsketänkande eller yttre framtoning, utan en angelägenhet som är rotad i hjärtat och bekräftas genom handlingar.”

Följaktligen, när Allahs Sändebud (sas) sade: ”Den som uppriktigt säger ’la ilaha illa Allah’ kommer att träda in i Paradiset”, frågade hans följeslagare honom (sas) vad som menades med ”uppriktigt”. Allahs Sändebud (sas) svarade då: ”Hans uppriktighet ska vara sådan att ’la ilaha illa Allah’ hindrar honom från allt det som Allah har förbjudit.”

Allahs Sändebud (sas) nämnde också att Allah lovade honom (sas) att varje medlem av hans ummah – gemenskap – som vittnar att ”det finns ingen gudom utom Allah” och inte blandar detta med något annat, kommer att träda in i Paradiset. Han (sas) förklarade vidare vad han menade med att ”blanda något med vittnesbördet”, nämligen att vara

uppslukad av detta världsliga liv och ivrig att samla dess rikedomar, samt att uttala Sändebudens ord (frid vare över dem) men utföra tyrannernas handlingar.

Därutöver påpekade Allahs Sändebud (sas) att vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” hindrar Allahs vrede från att drabba Hans tjänare, så länge de inte väljer sina världsliga affärer framför sin religion. Om de väljer sina världsliga affärer framför sin religion, då kommer deras vittnesbörd att förkastas även om de uttalar ”det finns ingen gudom utom Allah”, och Allah kommer att förklara att de ljög.

I en annan situation sade en man till Hudhayfah ibn Al-Yaman angående koranverserna:

”De som inte dömer efter det som Allah har uppenbarat är … kafirun (otrogna) … zalimun (orättfärdiga) … och fasiqun (syndare och överträdare).” (Surah Al-Maidah 5:44, 45, 47)

När mannen sade: ”Dessa verser handlar om Israels barn”, svarade Hudhayfah honom: ”Vilka utmärkta bröder Israels barn är för er, om Koranens sötma är för er och dess bitterhet är för dem?! Nej! Jag svär vid Allah, ni kommer att följa deras väg steg för steg.”

Här påpekar författaren att dessa koranverser ursprungligen uppenbarades angående judarna; emellertid gäller de varje individ som inte dömer efter det som Allah (swt) har uppenbarat, eftersom avsikten är att beakta versernas allmänna innebörd och inte orsaken till deras uppenbarelse.

Thawban återberättade att Allahs Sändebud (sas) sade: ”Stunden kommer inte att inträffa förrän grupper ur min ummah förenar sig med avgudadyrkarna och tills de dyrkar avgudar. Och sannerligen kommer det att finnas trettio bedragare i min ummah, var och en av dem kommer att påstå att han är ett sändebud. Och jag är den siste av sändebuden; det finns inget sändebud efter mig.” (Sahih)

Ibn Taymiyyah säger under sin diskussion om dem som vägrade betala zakat (obligatorisk allmosa) och deras otro: ”Allahs Sändebuds (sas) följeslagare frågade inte dem som vägrade betala zakat om de erkände eller förnekade att betalningen av zakat var obligatorisk. Istället sade Abu Bakr till Umar ibn Al-Khattab: ’Vid Allah, om de vägrar ge mig ens en liten get som de brukade ge till Allahs Sändebud (sas), kommer jag att bekämpa dem för denna vägran.’” Det är alltså tydligt av Abu Bakrs ord att det blev tillåtet att förklara krig mot dem på grund av deras vägran att betala, och inte därför att de förnekade att zakat var obligatorisk.

Det har också uttalats av den välkände lärde Ishaq ibn Rahwayh att muslimerna är överens om att den som förolämpar Allah och Hans Sändebud (sas), eller förkastar någon av Allahs uppenbarelser, betraktas som otrogen oavsett om han erkänner dessa uppenbarelsers sanningshalt eller inte.

Efter allt som vi har framfört i vår föregående diskussion bör frågan om vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah”, liksom alla de betydelser som det omfattar, vara väl förklarad. Därtill bör vi fullt ut förstå naturen av våra förhållanden och interaktioner med

de nutida samhällena samt vår bedömning av dessa samhällen och de individer som lever under deras styre. Som vi tidigare har nämnt bedöms samhällen som helhet utifrån de lagar och förordningar som de tillämpar i sitt styrelseskick. Bedömningen av varje individ varierar däremot beroende på hans tillstånd och den suveränitet som han underkastar sig i varje aspekt av sitt liv.

Tillämpning av de tidigare nämnda principerna på den samtida verkligheten

När vi aktivt tillämpar de principer som tidigare har nämnts blir frågan mycket tydlig och väl förstådd ur alla aspekter:

För det första blir det tydligt när det gäller fastställandet av bevisen till en punkt där ingen ursäkt längre finns, eftersom alla bevis som rör islam har fastställts genom Koranen och Allahs Sändebuds (sas) lära, oavsett om människor har förstått dem eller inte. Därför är ursäkten okunnighet inte giltig när det gäller islams grundläggande begrepp och frågor.

För det andra kan vi säga att ursäkten okunnighet beträffande islams grundläggande principer som mest kan vara till nytta för en människa i det kommande livet; vad gäller detta världsliga liv har de lärda varit eniga om att människor som levt under en period mellan två sändebud och inte exponerats för islam inte betraktas som muslimer, och samma regel gäller för alla som liknar dem.

Dessutom är det förbjudet att be för dem eller att utföra begravningsbönen – janazah – för dem vid deras död.

Dessa punkter leder oss till insikten att islam inte existerar för ”teoretiska” muslimer, utan kräver att man omvandlar den rätta tron som har slagit rot i hjärtat till en aktiv och kraftfull kraft som tillämpas och som syftar till att riva ned och undergräva det existerande jahili-samhället.

Sammanfattningsvis: Hur kan ett islamiskt samhälle åter bildas?

Sayyid Qutb säger: ”Därför är det nödvändigt att islams teoretiska princip – som utgörs av de islamiska grundtrosuppfattningarna – inledningsvis presenteras i form av en aktiv rörelse. Det är också avgörande att bilda en aktiv rörelse och ett samhälle som är oberoende av och åtskilt från det existerande jahili-samhället; dess ledarskap representerat av Sändebudet (sas) såväl som varje islamiskt ledarskap som syftar till att återföra människor till Allahs (swt) gudomlighet, liksom till Hans herravälde, suveränitet, auktoritet och bud. Vidare blir det obligatoriskt för den som vittnar att ’det finns ingen gudom utom Allah och Muhammad är Hans Sändebud’ att avlägsna all lojalitet till jahili-samhället, i varje form och på varje sätt, samt att överge detta samhälles ledarskap, oavsett om det är religiöst ledarskap såsom präster, spåmän och trollkarlar, eller ekonomiskt och politiskt ledarskap såsom det som var vanligt bland Quraysh. I stället

måste muslimen begränsa all sin lojalitet till det nybildade muslimska samhället samt dess islamiska ledarskap. Det är avgörande att detta sker i samma ögonblick som han uttalar vittnesbördet och träder in i islam, för att det islamiska samhället ska kunna uppstå. Det islamiska samhället kan inte bildas enbart på grundval av teoretiska principer som finns i individers hjärtan, oavsett hur många de blir. Tvärtom måste dessa principer representeras i en samverkande och samordnad rörelse vars medlemmar strävar efter att utvidga och fördjupa rötterna till dess existens samtidigt som de försvarar rörelsen mot varje faktor som utgör ett hot mot dess väsen. Det var på detta sätt som islam etablerades, på en fullständig och omfattande grund och princip; representerad av en grupp individer som konfronterar och möter jahiliyyah. Detta är den enda säkra vägen att åter upprätta islam. Vidare är det inte möjligt att återupprätta islam medan man lever i skuggan av jahili-samhället utan att förstå de nödvändiga faktorerna för dess uppbyggnad och natur."

Utifrån detta uttalande har det blivit uppenbart att existensen av ett islamiskt samhälle inte bara är en nödvändighet för ett organiserat liv, utan även en religiös nödvändighet som också är beroende av människans tro, eftersom islam inte kan etableras utan bildandet av en islamisk rörelse. Det krävs att så snart tre eller fler individer vittnar om den islamiska trosbekännelsen och vittnesbördet att "det finns ingen gudom utom Allah", samt tror på islams grundläggande trosuppfattningar, att de ger all sin lojalitet till Allah (swt), Hans Sändebud (sas) och det islamiska ledarskapet, samt att de skiljer sig själva, sina känslor och sina värderingar från jahili-samhället. Det har också klargjorts att islam förkastar de "teoretiska" muslimerna, som omfattar och förstår islam men inte följer upp det med handlingar, utan i stället förblir verksamma medlemmar i jahili-samhället och ger det sin energi och sina ansträngningar i stället för att undergräva och rasera det såsom islam kräver.

Detta islamiska samhälle och metoden för dess bildande som vi har diskuterat i stor detalj har varit nödvändiga för att klargöra nödvändigheten av att åter bilda ett islamiskt samhälle, och för att klargöra att något sådant samhälle inte existerar i vår samtid, oavsett människors påståenden eller uttalande av vittnesbördet, eller de islamiska handlingar och yttre uttryck som finns. Alla dessa faktorer kommer inte att avleda oss från verkligheten och sanningen, nämligen att människors levnadssätt inte bygger på islam. Därför behöver vi åter kalla människor till islam och klargöra för dem att de inte har någon fast grund att stå på och att de har avvikit från islams sanna väg.

Vi kommer att förklara dessa punkter mer utförligt genom de kommande kapitlen.

Vidare kommer vi att diskutera metoden för att bilda det islamiska samhället, att kalla människor till islam, förmedla Allahs (swt) budskap och utbilda människor, liksom naturen av våra relationer och interaktioner med jahili-samhället. Alla dessa faktorer är i själva verket grenar av den islamiska metodologin som vi kommer att behandla mer ingående, liksom metodologins natur, de olika stadierna i det islamiska samhället och

dess prioriteringar, samt frågan om att fastställa och organisera den islamiska metodologins olika steg.

Vi vill dock avsluta detta kapitel med en diskussion om de egenskaper som kännetecknar det islamiska samhälle som vi försöker upprätta.

Sayyid Qutb fortsätter: **”Därför syftade islam – samtidigt som det byggde ett muslimskt samhälle på denna grund genom denna metodologi – också till att uppenbara mänsklighetens särskiljande natur samt att stärka, stabilisera och höja den över alla andra aspekter som rör människan; genom en fast metodologi som är konsekvent i sina principer, direktiv, lagar och domslut.”**

Utöver att bildandet av det islamiska samhället är en religiös nödvändighet som beror på människans tro och är ett svar på människans syfte och natur, liksom ett svar på Allahs (swt) vilja att bilda en muslimsk gemenskap som dyrkar Honom ensam, erkänner Hans gudomlighet och bekämpar alla former av tyranner för att all auktoritet och suveränitet enbart ska tillhöra Honom – utöver alla dessa faktorer syftar bildandet av den muslimska gemenskapen också till att frambringa och utveckla människans särskilda natur och egenskaper. Denna natur kan inte träda fram om den inte vårdas i en islamisk omgivning och gemenskap. Däremot förlorar människan, när hon lever i ett jahili-samhälle, först och främst den särskilda natur och de egenskaper som har skänkts henne, och som följd hamnar hon på samma nivå som djuren eller till och med lägre.

Denna verklighet – förutom att den är ett naturligt resultat av bildandet av en muslimsk gemenskap grundad på en korrekt trosuppfattning – ger också den muslimska gemenskapen dess särskilda kännetecken, vilket därmed utmärker mänskligheten som härskare över alla andra levande varelser och skapelser.

Jahiliyyah däremot syftar till att få mänskligheten att falla tillbaka och sänka den från denna upphöjda rang samt förnedra den till djurens nivå, fullt medveten om att mänskligheten i ett sådant tillstånd inte kommer att kunna dyrka Allah.

Därför är jahiliyyahs yttersta mål att hindra människor från dyrkan av Allah, och dess strategi är att sänka mänskligheten till djurens nivå. Faktum är att den sänker mänskligheten till en nivå under djurens, eftersom djuren faktiskt uppfyller den uppgift och det syfte för vilket de skapades, till skillnad från människan som överger sin plikt och avviker från dyrkan av Allah, och därigenom hamnar i att göra motstånd mot och motsätta sig Allah, vilket i sin tur orsakar olycka för honom själv.

Allah (swt) säger i Koranen:

”Och vem skulle vända sig bort från Ibrahims religion utom den som fördårvar sig själv? Vi utvalde honom i detta liv, och i det kommande livet kommer han sannerligen att vara bland de rättfärdiga.”
(Al-Baqara 2:130)

Det har nämnts att den som ”fördårvar sig själv” innebär att han föraktar och förnedrar sig själv.

Således avser islams fiender att förnedra mänskligheten till djurens nivå genom att driva dem till att följa varje begär och lust. För att dessutom lura mänskligheten in i detta fördärvade levnadssätt, som saknar varje form av reglering och självkontroll, främjar jahiliyyah detta i form av vetenskapliga ideologier, medan det i verkligheten är vetenskaplig okunnighet, såsom Sayyid Qutb förklarar i följande text:

Han säger: ”Människan har vissa egenskaper gemensamma med djur och andra levande varelser, vilket felaktigt leder dem som kännetecknas av ’vetenskaplig okunnighet’ till att klassificera människor som djur eller påstå att de i grunden skapats av ’materia’. Men trots likheten i vissa egenskaper mellan människor och djur, utmärks mänskligheten av andra egenskaper och kännetecken som gör den unik. Därför tvingas de som präglas av ’vetenskaplig okunnighet’ att erkänna denna oundvikliga sanning och verklighet, trots att de inte är öppna och uppriktiga om det.”

Uttrycket ”vetenskaplig okunnighet” är ett ärligt och meningsfullt uttryck som undanröjer varje illusion som annars skulle kunna uppstå. När det gäller vetenskapsmän som använder vetenskapen för att bevisa sina argument, skulle ett lyssnande till islam faktiskt kunna gynna dem i viss utsträckning, eftersom de då kanske skulle upptäcka sanningen om universums lagar. Men de kommer inte att kunna upptäcka hela sanningen på egen hand, eftersom de då endast skulle vandra längre in på okunnighetens väg trots att de betecknar den som ”vetenskaplig”.

När allt kommer omkring har de så kallade vetenskapsmännen, när de lämnats åt sig själva, jämfört mänskligheten med djuren och klassificerat människan som en varelse som uteslutande styrs av okontrollerbara begär och lustar. Dessutom har de berövat mänskligheten disciplin, självbehärskning och viljestyrka och lett människor till att hänge sig åt och drunkna i lustar, brott och avvikelser utan återhållsamhet. Följaktligen har människor, uppmuntrade av denna så kallade vetenskapliga lära, ägnat sig åt dessa brott och avvikelser utifrån sina drifter eller utifrån en ”reflexhandling” – som det benämns – vilket innebär en ofrivillig rörelse som svar på en utlösande faktor.

Vad gäller kommunisterna betraktar de mänskligheten som skapad av ”materia” och ser människan som en varelse vars enda syfte i livet inte är mer än föda och sex. När det gäller människans andliga och meningsfulla dimensioner betraktas dessa som obefintliga enligt filosofernas ”vetenskapliga teori”.

Därför vilseleder både de som klassificerar människor som djur och de som betraktar dem som tillfälliga produkter av ”materia” människorna genom att utgå från några få gemensamma likheter mellan å ena sidan människan och å andra sidan djuren eller materien. Ja, det finns likheter, antingen i form, gestalt, interaktioner samt i deras natur

att förekomma i par, precis som skapelsen i universum har redan kännetecknats av detta av Allah, vare sig det gäller växter, djur eller människor.

I verkligheten försöker vetenskapsmän och filosofer som uppfinner dessa absurda teorier endast att förneka och dölja den yttersta sanningen – att mänskligheten är särskild och upphöjd över alla andra levande varelser.

Dessutom har denna sanning erkänts av evolutionsbiologen och humanisten Julian Huxley. I en av sina artiklar medgav Huxley att människor är särskilda och unika varelser i motsats till djur, och att det finns en stor klyfta mellan mänskligheten och djurarterna. Han förklarade vidare att människan är den enda varelsen som kännetecknas av viljekraft och beslutsamhet, liksom den enda varelsen som måste hantera konflikt och kamp. Detta beror på att hon ständigt står vid ett vägskäl och måste välja mellan olika alternativ. Hon kämpar därför med att välja mellan det hon själv önskar och det som krävs av henne.

Huxley fortsatte med att säga att människans egenskaper och beståndsdelar ligger nära det som religionen har berättat för oss. Därmed erkände han öppet denna sanning, även om han inte klargjorde hela sanningen såsom den endast kan återfinnas i Allahs uppenbarelse. Det är sannerligen endast uppenbarelsen som ger oss den verkliga förståelsen av mänskligheten, sanningen om hennes skapelse, liksom hennes natur och livets syfte. Den verkliga och fullständiga sanningen finner vi endast i vår religion, islam.

Utifrån den föregående diskussionen har det blivit tydligt att de som kännetecknas av ”vetenskaplig okunnighet” försöker beröva människan den särskilda egenskap som hon har hedrats med, nämligen förmågan att känna igen och dyrka sin Herre.

Islam närmar sig denna fråga genom att fastställa och klargöra att människor verkligen är unika skapelser, kapabla att förfina och upphöja de egenskaper och kännetecken som de delar med djuren samt utveckla dem till egenskaper, känslor och begär som är lämpliga och passande för människor. Därigenom kommer de att hantera sina begär på ett lämpligt sätt och aldrig förnedra sig själva till djurens nivå, trots de tydliga likheterna i deras naturer.

Dessutom är det sätt på vilket islam behandlar människan, jämfört med jahiliyyah, fullständigt annorlunda och står i motsats till det. Jahiliyyah behandlar och betraktar människan på ett sätt som endast är lämpligt för djur. Därutöver kategoriserar och bedömer jahiliyyah människor utifrån kön, ras och många andra meningslösa faktorer.

Islam däremot behandlar mänskligheten som en helhet, talar till alla på samma sätt, ställer samma krav på dem och gör ingen åtskillnad mellan människor på grundval av något annat än deras gudsfruktan, tro och grundläggande övertygelse. Vad gäller andra faktorer anser islam inte att de har någon betydelse eller något värde, och inte heller att de har rätt att skapa gränser och murar mellan människor.

Tidigare samlade och förenade det muslimska samhället människor från alla bakgrunder, oavsett om de kom från Mellanöstern, Kina, Turkiet, Indien, Afrika eller någon annan nation eller härkomst. Därefter samverkade alla deras förmågor och ansträngningar, förenades och delade ansvaret för att upprätta och stärka det islamiska samhället och civilisationen.

Denna civilisation klassificerades aldrig som en arabisk civilisation och tillskrevs inte heller någon annan nation. I stället var den, och kommer alltid att betraktas som, en islamisk civilisation.

I själva verket försöker islams fiender att dölja och förtiga denna verklighet genom att tillskriva den islamiska civilisationen den arabiska nationen, trots att de mycket väl förstår att många av dem som var framstående inom studierna av det islamiska samhället och dess civilisation kom från icke-arabiska nationer.

Islam integrerade dem emellertid genom jämlikhet, kärlek och enhet, och var och en av dem bidrog därefter med sina förmågor, utvecklade de bästa egenskaperna från sina respektive bakgrunder och tillförde sina personliga, historiska och kulturella erfarenheter till uppbyggnaden av denna enda gemenskap som de alla tillhörde på lika villkor.

Inom denna gemenskap förenades muslimerna genom sin Herre och förenades utan att sätta upp några gränser mellan sig. Ett sådant levnadssätt har aldrig tidigare skådats i något annat samhälle genom historien.

Vi vet från historien att det romerska imperiet samlade olika folkgrupper i ett försök att förena dem. Imperiet lyckades emellertid inte integrera dem eller förena dem kring någon idé eller övertygelse som hade verkligt värde. I stället delade de upp sig själva i klasser av ”herrar” och ”slavar”.

Det brittiska imperiet – som byggdes på nationalism och exploatering – samlade också olika nationer. Men de behandlade de nationer som de hade samlat som slavar och betraktade sig själva som överordnade dem. Dessutom uppträdde de som ”gentlemän” i sina egna hem, men behandlade kolonierna med sådan hårdhet att när någon av dem skulle stiga upp på sin häst använde han en afrikan, pakistanier eller indier som fotpall och tvingade honom att böja sig ned för honom. Så behandlade de slavarna, samtidigt som de betraktade dem som tillhörande raser som var underlägsna deras egen ras. Detta är den ideologi som judarna vill sprida efter att ha gjort anspråk på att vara den så kallade ”utvalda nationen”.

Således betraktade det romerska imperiet sig självt som överlägset, precis som det brittiska imperiet. På samma sätt betraktar amerikanerna resten av världen som underlägsen dem och använder den på vilket sätt de önskar.

Dessa fördärvliga beteenden beror alla på att varje jahili-samhälle bygger på att utveckla och stärka de egenskaper som kännetecknar djur samt att betrakta föda och sex som livets yttersta mål. I verkligheten är detta endast djurens yttersta syfte. Många mänskliga nationer förnedrar emellertid sig själva genom att bygga sina liv på dessa faktorer, såsom kommunister, kapitalister samt de amerikanska, franska och brittiska imperierna. Alla leder de sig själva mot detta usla och fruktansvärda förfall.

Religionen islam är unik genom att framhäva människans mest framstående egenskap samt genom att utveckla och upphöja mänskligheten så att en verklig civilisation kan byggas. Denna särställning uppnås genom den metodik inom islam som Allah (swt) har fastställt. Var och en som försöker förändra eller överge denna metodik till förmån för en annan metodik grundad på nation, klass eller ras är i själva verket en fiende till mänskligheten.

Dessa fiender vill inte att människan ska ha den särställning i universum som Allah (swt) har velat för henne, och inte heller att hennes samhälle ska dra nytta av och utvecklas genom de erfarenheter, förmågor och värdefulla egenskaper som har skänkts mänskligheten.

För ett folk som har vanärat sig självt genom att avvisa Allahs vägledning uppenbarade Allah (swt) följande koranvers:

﴿ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ۞ الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ۞ أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا ۞ ذَلِكَ جَزَاؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ﴾

[الكهف: ١٠٣-١٠٦]

”Säg: Skall Vi berätta vilka som är de största förlorarna när det gäller deras gärningar? De vars ansträngningar har gått till spillo i detta världsliv medan de trodde att de gjorde gott genom sina handlingar. Det är de som förnekade sin Herres tecken och förnekade mötet med Honom. Därför har deras gärningar blivit förgäves, och på Uppståndelsens dag skall Vi inte ge dem någon vikt. Detta är deras lön – Helvetet – eftersom de förnekade tron och gjorde Mina tecken och Mina sändebud till föremål för hån.”

(Surah Al-Kahf 18:103–106)